ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL,
Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

Mahmut Selim GÜRSEL

1991

ÇORUM

SANAL KİTAPLAR

2026

ISBN 978-625-91344-5-1

Ahmet CANBABA 1

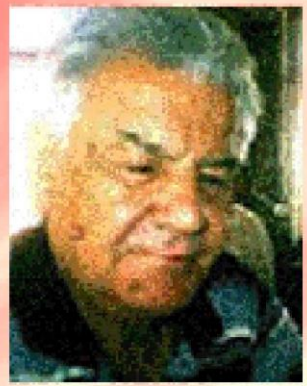

YAYINLAYAN

Mahmut Selim GÜRSEL

2026

Ahmet CANBABA

Mahmut Selim GÜRSEL

2026

ISBN 978-625-91344-5-1

ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

BU ÇALIŞMA PARA İLE SATILMAZ!

İÇİRDEKİLER

TAKDİM
Mahmut Selim GÜRSEL
Ahmet CANBABA
SUYA SABUNA
BİLİNÇLİ YİYİN ZAYIFLAYIN
TAKLİTÇİLİK (ŞİİR HIRSIZLIĞI)
KÖTÜ KOKULAR
İYİ NİYET
ŞÖFÖR HİKAYELERİ "RÖTGENCİ"
SOSYETE KAZIM
UMUTLARIN ÖTESİ VE TÜLAY SARAYKÖYLÜ

DEMOKRASİYE GEÇİŞ SANCILARI
HAYATA DÖNÜŞ (erken teşhis)
İŞTE ÖYLE BİRİ
SEVGİLİ GÖNÜL ADAMI ALİ
ABDÜLKERİMOĞLU'NUN ARDINDAN
İŞLER HASTA
VALLAHİ GAZETEDEN ESİNLENDİM
GOMİSERİM
KARAKOLA GİTSEM Mİ Kİ ACABA
İŞİNİ BİLEN MEMUR
BİR GÖÇ HİKÂYESİ
TEPKİSİZLİK
BURSA NUKTU
'KUDURDU KUDURASICA'
BİR ŞİİRİN ANATOMİSİ
AĞIR UYKU
FELAKET HAMDİ
BAKKAL NASIL KURTULDU
RESİMLER BİR BELGEDİR

BİLGİLENDİRME!

Zamanın hızla aktığı, değerlerin ve kelimelerin hoyratça tüketildiği bir çağda; bir şehre, o şehrin insanına ve kültürüne kalıcı bir hafıza bırakabilmek, ancak sarsılmaz bir inanç ve büyük bir adanmışlıkla mümkündür. Elinizdeki bu çalışma; posta çantalarından, e-posta kutularından, elden ele ulaştırılan emanetlerden ve özel ulakların taşıdığı samimi yazıların ve mısraların ve görsellerinden süzülerek gelen bir kültür köprüsünün oluşum hikâyesidir.

"Çorumlu 2000" Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi, tam 63 sayı boyunca basılı dergi ve internet ortamında sanatın nabzını tutmuş; gelen yazısını bilgisayara aktarmaktan dizgisine, ters çıkışından mizanpajına html dosya ile internete yükleme işlerini her bir satırı adeta bir nakkaş titizliğiyle, tek bir elden işlenerek matbaaya hazırladım.

Maddi kaygıların ötesinde, entelektüel bir sorumlulukla ve büyük fedakârlıklarla çıkarılan bu dergi; yazarlarının, şairlerinin ve gönül dostlarının bu sayfaları

hazırlayan iradeye duyduğu o sarsılmaz güvenin en somut göstergesidir.

Çalışma verenler, bana güvenerek; Hayat hikâyelerini, ayrıca yayınlamadığım TC kimlik numaralarını, çalışmaların sansürü serbestliğini ve tarafımdan ticari olmamak şartı ile "YAYINLAMAM" için yetki sınırsız verdiler.

Hepimiz bu fani dünyada birer yolcuyuz. Ancak geride bırakılan kalıcı eserler ve yarınlara miras kalan fikirler ölümsüzdür. Bu inançla, geçmişin basılı ve sanal yapraklarında kalmış kıymetli çalışmaları, kendi kişisel emeğimle harmanlayarak dijital dünyanın imkânlarıyla yeniden buluşturmak istedim.

Kitaplaşan bu PDF çalışması, ISBN tescili ve EYDeS kaydıyla elektronik derleme kütüphanelerine aktarılarak, sitemde ayrıyeten okuyucuya ücretsiz sunulacak; hem geçmişe ve ÇALIŞMALARINI VERENLERE benim vefa borcunu ödemekte hem de geleceğin araştırmacılarına taptaze kalıcı kaynak sunmak.

Bu uzun ve meşakkatli yolculukta kalemleriyle, yürekleriyle bana güvenerek omuz veren, aramızda olan ya da ebediyete göç eden tüm dostlara, kalbi Çorum ve Türk kültürü için çarpan her bir yazara sonsuz teşekkür bir borçtur.

"Kelam kalmış, hafıza tescillenmiş ve emanet yarınlara güvenle ulaştırılmıştır."

Çalışmaların tamamını yaşarken ve aklım erdikçe internette sitemde yayınlamaya çalışacağım!

Mahmut Selim GÜRSEL
Emekli Hasan Paşa Kütüphanesi Müdür Yar.

TAKDİM

Bir kitabın doğması, o kitabı yazmaya kalkan kişinin amacına ve bilgi birikimine göre değerlendirilmesi uygun olarak görülmelidir.(1)

Elinizde bulunan bu çalışmanın sizlere ulaşması için günlerini veren bu çabası için şükranlarımı sunarken, bu çalışmada da benim ufacık bir katkımın da bulunması beni bahtiyar etmiştir.

Bu çalışma ile sizlerde bazı bilgileri edinmiş ve faydalanmış olarak uzun yılların birikimlerinden aydınlanacağınızı göreceksiniz. (2)

Bilgi; yazılmadıkça kaybolmaya açık birikimlerdir. Her insan bir kitaptır; onu okumamız gereklidir.(3) Tanımadığımız ve anlamadığımız kişiler hakkında nasıl kararlar veremezsek; bir çalışmayı da incelemeden, okumadan karar veremeyiz.

Mahmut Selim GÜRSEL

(1) İnsan durup dururken yazmaz. Birikimini başkalarına lazım olur diyerek yazar. Aslında o yazmaz. Ona yazdıran; onu yaratandır!
(2) Kitap okuyan; muhakkak okuduğundan bir bilgi edinir. Yaşamında muhakkak o bilgi kendisine veya etrafına yardımı dokunacağını bilmez. Onu yaratan o öğrettiği bilginin yazıya dökülüp başkalarına aktarılacağını bildiğinden o kişiye o kitabı okutur. Bilgi böylece yayılır.
(3) İnancıma göre bizi tek kişiden yarattı. O ilk kişiye bütün ilimleri verdi. Bu ilimler şimdi gen dediğimiz ile hepimize bu bilgiler geçti. Herhangi bir kişi kendi geninde olan bu bilgileri kullanmaya başladıkça bilgileri genişler. BÜTÜN BİLGİLERİ öğreten her insan için belirli bilgiyi genişleterek kullanma yazgısını yazdığı için ancak o bilgiler ile gelişir. "her insan bir kitaptır."

Mahmut Selim GÜRSEL

1947 tarihinde babamın subay olarak bulunduğu Erzurum'da bir at arabasında doğum evine giderken doğmuşum. Babam Eminsu Ali Rıza Gürsel, annem ise Fahriye hanımefendi idi.

İlkokula İskenderun'da başladım. Ankara' da bitirdim. Ankara Yenimahalle Ortaokulunun birinci sömestrsinde babamın emekli olmasından dolayı

1960 yılında Çorum'a gelince Atatürk Ortaokuluna devam ettim. Babamın "oku da oğlum ceketimi satar seni okuturum" diyerek bana yaptığı nasihatleri ters tepki yaptı, okumuyorum diyerek okulu birinci sınıfta bıraktım.
Marangoz çırağı olarak Azmi Başar ustanın yanına girdim. Askere gidene kadar ustanın yanında çalıştım.

1967 tarihinde askerlik dönüşü, Ankara Emniyet Müdürlüğünde teknisyen olarak göreve başladım.

Ortaokulu dışarıdan 2 yılda bitirdim. 1972 tarihinde Polis Memuru olarak Ankara'da çeşitli şubeler ve karakollarda çalıştım.

16 Eylül 1973 tarihinde Selma (Kurşuncu) Hanımefendi ile evlendim.

1978 yılında naklen Çorum İl Halk Kütüphanesine Memur olarak geçtim.

Hasan Paşa Kütüphanesinin kitaplarının Lütfi İkiz Arap Harfli yazma ve basma kitapları ben de emekli olana kadar Latin harfli kitapların tamamının tasnifini yaptım.

Dışarıdan Çorum Ticaret Lisesini iki yılda bitirdim.

Kendi kendime Osmanlıcayı öğrenmeye uğraştım, Hat sanatı ile biraz ilgilendim 150 ye yakın Ser levham var, Çorum Güzel Sanatlar Galerisinde ve Kütüphane salonlarında bu levhaları sergiledim.

03. 08. 1988 tarihinde İl Halk Kütüphanesi Müdür yardımcılığına atandım. 1990 tarihinde kütüphanelerdeki kitapların tasnifi ile ilgili 10 yıllık bir araştırmamı "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)" kitap haline getirip Kültür Bakanlığına sundum. Kitabımdan Türkiye'deki bütün kütüphanelere dağıtılmak üzere 1000 adet satın aldılar.

1993 yılında Türkiye'deki bütün kütüphanelerde bulunan "El Yazması" kitapların Ankara Milli Kütüphanesine toplanma kararı veren Kültür Bakanlığına karşı Çorumlu hemşerilerimi haber dar ettim, mahalli radyodan ve gazeteler ile parti il Başkanlarını ile Millet Vekilimiz Adnan Türkoğlu ve Belediye Başkanımız rahmetli Turan Kılıççıolu' nun destekleri ile el yazma kitaplarımızın Çorum'da kalmasını sağladım!

Açık öğretim için üniversite sınavlarına girip kazandım. İkinci sınıfta iken 25 Nisan 1994

tarihinde Tatvan Bitlis'e Müdür olarak tayinim çıktı, tayin edildiğim yere gitmeyerek emekliliğimi istedim.

İlkokul sıralarında okuyarak pilot olmanın düşlerini kurardım. Bu hayalim gerçekleşmedi. Şu anda emekli memurum. Marangozluk, oymacılık, Polis Memurluğu, Memurluk ve idarecilik yaptım. Her çalıştığım meslekte çeşitli önemli olaylar oldu ise de son çalıştığım kurumda bence; en önemli bir hatıramı anlatmak istiyorum: Kütüphanedeki çalışmalarım ve "El Yazması Kitaplar"ın Çorum'da kalması için verdiğim çabalar neticesinde Bitlis Tatvan'a tayin edilme olayım beni çok yıktı. Fakat bu üzüntümün boş olduğunu zamanla gördüm.

Rabb'imin izni ile Hacca gitmek nasip oldu, iki kitap daha yayımladım ve elinizde bulunan bu derginin çıkmasına vesile oldum. Mesleklerin insanlara sağladığı maddi avantaj olarak, evinizi geçindirecek, namerde muhtaç etmeyecek avantajından başka, manevi olarak; sizin yaptığınız işlerle ilgili karşılaştığınız problemleri değerlendirirseniz avantajların neler olabileceğini hayat okulundan öğrenmiş oldum.

Yazı yazmaya beni kimse teşvik etmedi Kütüphane için hazırladığım kitap beni yazmaya teşvik etti. Yazılarım mahalli basında yayımlandı. Yazılarımdan dolayı bir ödül almadım; fakat kitapları ve bu dergi benim için en büyük ödüldür.

İdealim: Çorum'a tam teşekküllü bilgisayar ortamında bir kütüphane kazandırmaktır. Bu idealim yüzünden tayinim çıktı. Yayımlanmış dört çalışmam bulunmaktadır. Bu "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)", Bakanlığa sunulmuş; "Alfabetik Türk ve Yabancı Yazarlar Fihristi" ve "Ne Nerede Başlıklı Arama Fihristi" basım için hazır beklemektedir. Yazılarım daha çok araştırma dalı ile makale türüdür. Tiyatro çalışmalarım, şiir ve hikâye denemelerim bulunmaktadır.

Benim okuyucularıma diyeceklerim şudur ki. Doğru bildiğiniz konuları savunun. Bu savunmanız size belki tepkiler getirecektir. Bu tepkileri inceleyerek doğru olup olmadığını araştırın.

Çalışmalarım: SİTEM: https://gurselyayin.com E-POSTAM: corumlu2000@gmail.com

Ahmet CANBABA

1941-Kalecik doğumluyum. 7 yaşında Ankara'ya geldim. İlk orta ve liseden sonra 1960 senesinde yedek subay öğretmen olarak askerliğimi Merzifon'un Bulak köyünde öğretmen olarak yaptım. Sonra teknik eleman olarak Önce Devlet sular idaresi, Antalya Ferrokrom ve Karpit Fabrikası, Ankara'da Na-Ce mak sanayi, Özmak, Alaçam müşavirlik, Tüstaş, Tümaş, UBM, ve En son Güriş makine sanayinde Kostürüktör Ressam ve Dizaynır olarak çalıştım.

1983 senesinde emekli oldum. İlk şiire Öğrencilik dönemimde Sanat okulu son sınıfta iken başladım. Sene 1960 ilk şiirim Ajans Türk Antolojisinde ve İsa Kayacan'ın çıkardığı Ece dergisinde yayınlandı. Öğretmenlik devresi şiiri geliştirmem açısında bana çok büyük imka nlar verdi. İlk şiir kitabımı da 1967 senesinde "Sarhoş Dünya" olarak yayınladım.

Emekli olduktan sonra mesleğimle ilgili olarak proje bürosu açtım. Daha sonra Konur Sokakta önce lokanta daha sonra da kitap üzerine iş yeri açarak 1989 'a kadar işletmecilik yaptım. 1989'dan Sonra ailecek İstanbul'a yerleştik. İstanbul'da 1994 senesine kadar kaldık. 1993 senesinde büyük kızım evlenerek Almanya'ya yerleşti. Küçük kızımın da tayini tekrar Ankara'ya çıkınca 1994 senesinde tekrar Ankara'da yaşamımızı sürdürdük.1999 senesinde "Yeşilin

Gözyazşları” şiir kitabı, 2003 senesi “Cennette Seninleyim” Hikaye Kitabı, 2005 senesi “Yaratanla Sohbet” şiir kitabımı edebiyat dünyasına kazandırdım.

2003 senesi öğretmen olan ikici kızımı da evlendirdikten sonra kendimi kültüre adadım. Halen kültürle iç içe emekliliğimin tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Çorumlu 2000 Aylık Kültür Sanat Tarih ve Edebiyat dergisi ile Çorum Fikir dergisinde sanal yayınlanmış dergilerinde yazıları bulunmaktadır

SUYA SABUNA

Bir yazar hangi siyasi çizgide olursa olsun halkın çıkarlarına uygun olmayan, ihtiyaçlarına cevap vermeyen siyasi uygulamaları irdeleyerek, bir dergide yazı yazamaz mı?

Yazamaz diyenler: efendim dergi kültür ve sanat dergisi olmalı, her türlü siyasetten uzak durmalı savı ile okurlarını, ülkemizde olup bitenlerden mahrum bırakıyorlar anlamını taşımaz mı? Oysa siyasetinde bir kültürü vardır. Demokrasi, Cumhuriyet, Mülki idareler, Dış ilişkiler gibi birçok konular siyasetle iç içedir. Bir Türk vatandaşı olarak insan siyasi kültürü de bilmek zorundadır. Bu zorunda olma; kültür dergilerinde inceleme yazısı olarak yazılan ve bundan binlerce sene önceki Etilerden, Sümerlerden ve hatta bir taş

üzerindeki yazı kalıntılarının incelenmesini kaleme alıp bir dergide yayınlanmasından da önceliklidir. Dergilerde öncelikle yazılması gereken güncel siyasi kültür haberleri elbette ki suya sabuna dokunacaktır.

Şimdi biz Cumhuriyetin kuruluşu ile kurulmuş fabrikalarımızı yok bahasına satmış, elden çıkartmışız. Özelleştirmelere önem verip kağıt fabrikalarını satmışız rafinerilerimizi, çimento fabrikalarımızı, enerji üreten barajlarımızı satmışız. Telefon konuşmalarımızı yabancıların tekeline bırakmışız. İstedikleri zaman bizleri dinleme olasılıkları olmasına rağmen.

Ulusalcılığımız, dilimiz, devlet yapımız, Anayasamız, Bayrağımız Sınırlarımız hep tartışılma konusu yapılıyor. Sağlam bina, planlı şehirleşme yapmadığımızdan, depremde ve sel felaketlerindeki ölümlere, kayıplara kader deyip geçiştiriyoruz. Soygun ve talanlara dokunsan senden kötüsü yok. Bazen insanlar kendi dürüstlüklerini ve belirli bir seviyede kalmalarını suya, sabuna dokunmadıklarına bağlarlar. Haksızda sayılmazlar. İnsanlar bazen bozulmamak için mücadele verir duruma gelmiştir. Düşünün bir kere bir rüşvet çarkının dişlisi konumuna getirilmiş namuslu vatandaşımız, inançları gereği o rüşvet çarkının içinde görev alır ama rüşveti almazsa o kişiye enayi gözü ile bakıldığı kesindir. Çevresi mal mülk sahibi olurken o durağandır. Neden böyle insanlarımızı çoğaltmayalım? Neden onlara sahip çıkmayalım?

Artık bütün yaşam tarzımızı suya, sabuna dokunmamak üzerine geliştiriyoruz. Anne babalar çocuklarını, ev kadınları eşlerini, Amirler yanında çalışanları tembihler duruma gelmiş: “Sakın hiçbir şeye karışma gördüğünü görmezden gel, duyduğunu duymazdan. Sağmış, solmuş sakın karışma. Varsın çalsın. Var mı sana zararı. Çalıyor ama iyide çalışıyor. Hak ediyor adam” gibi laflarla kötülüğü ve kötüleri de meşrulaştırmak üzerine toplumsal bir düşünceye de sahibiz.

İnsanlar korkularından neredeyse pandomima sanatçıları gibi işaretleşerek konuşup anlaşmaya başlayacaklar. Herkes sus pus olmuş.

Dikkat edin köşe yazarlarına. Hangi yazar suya, sabuna dokunmadan yazıyorsa o yazarın

patronu tarafından sırtı sıvazlanıyor. Eğer yazar inatla doğruları yazmaya devam ediyorsa o gazetecinin işine son veriliyor. Dergilerde böyle. Aman doğruları yazıp eleştiri almayalım. Siyaset bizim neyimize diyorlar. O düşüncedeki yazarlar ayak uydurup kol sallayarak günlerini gün ediyorlar.

Şimdi ben Nobel Barış Ödülünü bir A.B.D. Başkanın almaması yönünden düşüncelerimi belirtsem ve bunun nasıl bir iki yüzlülük olduğunu ve nasıl birilerine yalakalık yapıldığını yazsam bunlar dergide yayınlanmayacak konular mıdır acaba? Türkiye'deki yardım kurumlarıyla ilgili bir yazı yazacaksınız ama içinde yargılanan dernekler geçmeyecek denilecek. Ama en güzeli galiba televizyon haberleri izlemeyeceksin, internete girmeyeceksin, gazete okumayacaksın, ülke sorunlarından, vatandaşın geçiminden haberin olmayacak. Tabiî ki geriye nasıl balık tutulur, Kültür etkinliklerinin değerlendirilmesi, Eymir gölünde ki mangal partisi, Modanın getirdikleri, Yıldız falı gibi yaz yazabildiğin kadar. Konu çok, atış serbest.

Sevgili dostlar! Okuyanları bıkkınlığa sürükleyecek yazılar yazıp biz değişmeyiz. Biz adam olmayız, eski tas, eski hamam gibi yorumlara sürükleyecek yazılardan gelin kaçınalım. Gelin, biz adam olmayız ı bırakalım, onuncu köye yolculuğumuzu sürdürelim hep beraber. Kirlilik diz boyunu geçmiş, boğazımıza kadar bir pisliğe batmanın eşiğine gelmiş olabiliriz. İnanın yazılarımızla davranış ve hareketlerimizle, çirkinliklerin etrafında bir halka oluşturalım. Ne kadar doğruları yazsak ta hiç bir şey değişmiyor gibi bir hezeyana kapılmayalım. Hiç olmazsa yanlışa bir adım atacak olanların yollarını, fikirlerimizle değiştirme olasılığı vardır.

Gelin bunun hazzını yaşayalım hep beraber.

BİLİNÇLİ YİYİN ZAYIFLAYIN

Hemen her gün gazete sütunlarında zayıflamayla ilgili yazılar okursunuz.

Çamur banyosunun iyi geldiğiyle ilgili bir mankenden diyet reçetesi alırsınız.

Doktoru şunu yeyin bunu yemeyin demişti mankende artık yiyeceği şeyleri seçmeye başlamış .Alışveriş yapmak gibi özel hobisinin yanında yemek yemek gibide özel bir hobisi vardı.

ilinçli yemek yiyerek zayıflayabileceğini ke ndisi biliyordu ama bilinçli alışveriş yaparak g ar dolabını doldurması işi de oldukça zordu.

Medyada artık kimin ne yiyeceğinin tartışıldığı bir ortamda, bu zavallı bir türlü zayıflayamayan insanlarımızın durumunu varın siz düşünün. Manken filancası, biraz fazla kilolu diye iş alamıyorsa veya sevgilisine şirin görünemiyorsa, bunun acısını yaşayan ve en çokta böyle mankenlerin halinden şikayetçi şişman zengin s osyetenin TV deki münakaşalarını evinde zeytin ekmeğe talim eden zümre yapmıyor mu?

Kışın mayo defilesi yapılırken podyumlarda yaza hazırlık diye, yaz ortasında sıcakta kürklü, kazaklı kalın kumaşlardan yapılmış giysilerle yapılan defilelerde sergilenen kıyafetleri sade vatandaş seyrederken bunlar beni ilgilendirmez diye tepki koyabiliyor mu?

Nüfusumuzun 35 milyonu açlık sınırındayken, yaz geliyor diye martta tv' de ve gazetelerde boy gösteren zayıflama rejimiyle ilgili öneriler sade vatandaşın neredeyse baş sor unu olup çıkıyor. İşkence haline getirdikleri aç yaşamayı rejim diye anlatmaları toplumu ne yeri-

ne koymaktır, ben bunu söylemeye bir kelime bulamıyorum. Üstelik birde sade vatandaşlar nasıl kandırılıyor. Hani aç kalmak işkence ya işte sizi bu işkenceden aç kalmadan ve açlık çekmeden zayıflamanın metotları. Önce hangi yiyeceklerin kaç kalori verdiğini bileceksiniz. Metabolizmanızı tok tutma eğilimine sokan ve aynı zamanda size enerji veren yiyecekleri tespit ettiniz mi gerisi kolay. Hangi yiyecekler yağ ihtiva eder.

Bir defa yiyeceğiniz besinlerin posası ve proteini bol olacak. İçindeki şeker yükü az olacak.

Bu genel bilgiden yola çıkarak yiyecekteki favorilerinizi tespit edin. Ama bu arada damak tadınızı ve ne yapacağınızı uzmanına sorduğunuzda "canım zayıflayacaksınız ya, zayıflamada damak tadı düşünülmez" der.

Yağsız salatayla, yağsız bir çorba yapın bakalım.

Önceden öyle iştah açacak acı yok, öyle sosmuş, mayonezmiş kullanmak yok. Lokmaları ağzınızda zaman tutarak yiyin. Bir lokmayı bitirmek en az birkaç dakikanızı almalı.

Yiyeceğiniz bütün nesneleri gözünüzün önüne getirin. Bir tarafta pirzolalar olsun, bir tarafta baklava, börek.

Hindi dolması ile kuzu şişini de belleğinizden geçirmeyi sakın ha ihmal etmeyin. Önce beyninizde tokluk başlasın. Bunları TV den uzman anlatırken evinde çocuk annesine soruyor. "Anne hindi dolması diyor, o da ne

1ki". "Sus kızım manken ablanızı işte bu uzman aha bizim gibi zayıflatacakmış. Gelseler de zayıflama metodunu bana sorsalar olmaz sanki" der kadın. Çocuğu annesinin bu mırıldanmasını duymamıştı bile. Diyelim ki tokluk sinyali onların beynine ulaşırken garibanında beynine yokluk sinyali ulaştı. Sofradaki zeytinini üç kere ısırarak ekmeğine katık etti ve çocuklarına :

"Bah gızım televizyondaki bu program yarınki günümüzün bu günden daha iyi olmayacağının işareti. Ben ne diyorsam siz öyle yapın" dedi. Sonra tv deki uzman demez mi ki, "yemek yerken zaman zaman dinlenin. Sofradan kalkıp ta bir yere yatın demiyorum sayın seyirciler. Birbirinizle konuşarak vakit geçirin" der demez stüdyodaki mankenlerde birbirleri ile dedikodular seyircilerin önüne seriliverdi. Kim kimin sevgilisini ayartmış, kimin göğüsleri podyumda iş

kazasına uğrayarak açılmışta seyirciler gördüğü için nazar değmiş. Mankeninde silikon göğsü o 'nazardan' patlamış. Artık iş kavgaya dökülüverecekti ki uzman "sevgili bayanlar, şu anda sofra başında değilsiniz lütfen kendinize gelin" dedi de münakaşalar kesildi. Ve uzman "işte kıymetli seyirciler, manken arkadaşlarımızın bu kırk dakikalık tatlı sohbetleri kadar, yemek arasında sohbet etmelisiniz". "Bir defa diyette hem karnınız doyacak, hem de en kısa zamanda zayıflayacağım diyeceksiniz. Bunun ikisi bir arada olmaz. En az altı ay gibi bir zamana ihtiyacınız var" dediğinde zeytinini dört parçaya bölen ve kırk dakikalık manken münakaşalarının ardından uzmanın arkasından da olsa evinden uzmanı çekiştirmek zorunda kalan vatanım kadını, dört parçalık rejime: "Vallah benim çocuklar dayanamaz. Tivi deki zayıflama rejimine. Uzman zayıflama rejimi anlatırken, sanki onun evindeki normal yaşamından bahsediyordu. Uzmanın zayıflama rejimini, ekonomik rejime uygulamak isteyen hükümet, açlık sınırının altında yaşayan sade vatandaşı isyan ettirmişti. Bir zeytini dört kerede yiyerek bunun altı ay devam etmesine çocuklarımı alıştıramam diye isyan etti ama "hele şu diyet rejiminin sonunu bir dinleyek bahak" dedi. Uzman: "Yağsız yiye yiye damağınız bu lezzete alışacak.

Altı ay sonraki lezzetsizlik, sizde lezzete dönüşecek ve zorunlu olarak yağ kullanmaya bir alerjiniz olacak. Gittiğiniz yerlerde yağlı, lezzetli ve şişmanlatıcı yemekler olduğu için sizi yemeğe davet edenleri üzmemek için tadımlık olarak az az alacağınız yemeklerde zaten sizi şişmanlatmayacaktır. Fazla yiyerek obozite olmak yerine her şeyi kararında yerseniz zaten obozite olmaktan da kurtulmuş olursunuz" . Bu sırada okurlardan alınan telefonları yanıtlar uzman. Spiker bir seyircimizden telefon var diyerek uzmanın sözünü kesip, Uşaktan Hanım çeneli: "Efendim senin dediğini anlamış değilim.

Ben zaten günde bir öğün yemek yiyordum. Şimdi ramazan gelecek, mevcut bütçeme göre bunu artırmam mümkün değil.

Ramazanda bir öğünümü ikiye bölüp yarısını sahurda yiyeceğim. Benim bütün şikayetim oğluma ekmekten başka bir şey veremiyoruz. Bütçemiz kafi değil.

Günde belki beş ekmek yiyor. Sekiz yaşında doksan kiloda nasıl rejim uygulayabiliriz" dediğinde uzman.

Bayana "Siz kilolarınızdan şikayetçi değimlisi-+niz?" der.

Bayan şikayetçi olmadığını söyler uzman bayanın yaşını, kilosunu, boyunu sorar aldığı cevaplar karşısında "tam normal kilodasınız. Nasıl bir rejim uyguluyorsunuz bize yazıp gönderin. Bundan sonraki programımızda sizin yaptığınız diyeti anlatalım" dedikten sonra seyircisine çocuğunun sorunu olarak yaptığı diyet neticesi zayıflayarak ölümün eşiğine

gelmiş bayanlardan şişmanlamak isteyenlere senin çocuğunun uyguladığı diyeti uygulatarak zayıflıktan kurtulmak isteyen müşterilerimize tatbik edeceğiz ve bundan dolayı siz seyircimizin bütçesine katkıda bulunacağız deyip seyircisinin adresini alır.

"Çocuğunuz bir ay bizim misafirimiz olacak, bizim havuzumuzda yüzerek, her gün cim lastik yaparak hekim nezaretinde kontrollü olarak zayıflatacağız." Uzman, dinleyenlerden gelen bir sürü telefonları yanıtlar. Bu arada kendi kliniğinin ve tesislerinin reklamını yapmaktan da geri kalmaz

Uzman kişi rejim yapmak isteyenleri yağ kullanmaya karşı direnmeye davet ettikten sonra. Şekerle ilgili tehlikeleri sıraladı.

Kandaki şeker oranınız çok önemli üstelik halkımız bilinçsizce yağla şekeri birlikte tüketiyor.

Bu iştahınızı tetikler oburlaşırsınız dediğinde, tivi deki diyeti dinleyen sade vatandaşımız, komşusunun çay alamadığı için sıcak suya şeker konularak çay yerine içtiği şerbet aklına geldi ve komşusunun duvarını yumrukladı. İki dakika sonra gelen komşusuna.

"Bak komşu kahvaltıda kullandığın margarin yağıyla birlikte şerbet içiyorsunuz ya, o işte çok zararlıymış bah doktorumuz ne diyor dinle" diyerek o anda söylediği sözü tekrar eden doktoru komşusu da dinler. Bak tüm bunların yerine kurabiye, çikolata, baklava yerine meyve yiyeceksin.

Komşusu doktora dönerek "hay ağzına sağlık doktor bizde zaten öyle yapıyoz". Kendisini çağıran komşusuna dönerek "öyle değilmi gı" dedikten sonra neden öğle olduğunu da televizyondaki doktorun duymadığına üzülerek anlattı komşusuna.

"Komşum sen de aynı şeyi yapıyon hiç pazarda satıcıların gofret attığını duydun mu? Hiç çikolata attığını duydun mu?, ya baklava attığını? Biz zaten Pazar artığı olarak sebzemizi meyvemizi topluyoz.. Onun için canımız istediğinde zaten sebze ve meyvemizi yiyoz.

Uzmanın anlattığı doğru gomşu bahsana çevrene bizlerden herkes diyette herkes tığ gibi." Diyetçi uzman doktor bu arada sık sık ama az yemekten bahsetmez mi günlük ancak tek öğün yemek yiyen komşusunu diğer komşusu uyararak. "bak gördün mü kaç kere dedim size akşamınızı sabaha, öğleye, ikindine, yatsıya paylaştırın diye." Komşusu: "her öğüne çeyrek dilim ekmek hemi, öylemi diyon yani sen bana? Kız kim doy ar çeyrek dilimle allasseen!".

Doktor: "Ara dilimlerde yüz kalori" der demez komşu "işte şu kalori hesabından anlamıyom. Yüz kalori, yani yüz gramı demek istıyo". "Yoh anam, bi dinne bakalım sende. Ağız tadıyla bir program dinletmiyon . Bu arada diyet uzmanı sudan bahsettiğinde, gelen komşu "kalk anam kalk aha bi sattır işe güce bahmadan kilitlenip kaldık televizyona. Böyle havadan sudan şeylerle vakit geçiriyoz" deyip de kalktı gitti evine.

Ama ne yalan söyleyim benim hala gulağım televizyonda doktorda. Doktor hala şişmanlar için, onlar kendilerini fiziksel özürlü olarak görüyorlar normal kilolarında olanları gören şişmanların, tanrım beni tekrar yarat dediklerini duyar gibi oluyorum. O hala Bol su için diyordu. Şehrin içme suyu da mikroplu. Ama bilmem ki nasıl içsek bol sudan. Doktor herhal dışardan bidonla su alanları kastediyodur. Pazardan artık toplayarak evin geçimini sağlayan bizler için değildir bu sözler.Eee günde sekiz on bardakta su. Diyelim ki içtik.

İşte bu tivilerdeki sağlık saatleri pek bi hoşuma gider. Bak bugün ki hekimde 'Ostropoz' diyo dur bi gomşuya seslenek bahak deyip üç dört kez komşusuyla bitişik olan duvarını gene yumrukladı…

Aradan bir iki dakika geçmeden komşusu demir rezleli kapının eşiğinden göründü "gene ne var sabah sabah daha sofrayı bile kaldırmadım. "Bak anam bacım bizde hiç bi hayat galmamış ta bizim habarımız yok. Biz orta yaşlı sayılıyoruz ama gören zanneder ki yetmişinde. Doktor düzenli D vitamini kullanmamız gerekli diyo.

Baksana bidefa sofanızdan balık etini eksik etmeyin" deyip te ardından televizyondaki doktor 'somon' dediğinde …. "eh bizim soframızdan çok şükür 'somun' eksik olmaz" dedi.

Komşusu: "sus hele somunu annadık canım." Doktor 'Ton' dediğinde "tonmuş" dedi gelen komşu "ohooo" dedi "tonnan somunu tedarih ederik eee dohtor." Doktor ' Levrek' deyince komşusu hemen ardından "Bah görüyonmu ekmek te gevrek olacakmış besbelli" dedi. Doktor devamla "ardından da sardalye üstüne süt ürünlerini sayabiliriz dediğinde …evin hanımı "demek ki sütü de sandalye üstünde içecekmişiz" dedi.

Komşusu "annadıysam arap oluyum. Osdura-pusdan korunacaaz ne demekse" Doktor: "D vitamini güneş ışığı yardımıyla cildimizde üretilir bol bol güneşlenin" dediğinde ….ev hanımıyla gomşusu sözleşmişcesine "aha bi onu yapıyoh zaten bizde". Bu arada gene bir seyirci bağlandı telofona "doktrcuum günde sekiz, dokuz saat bi güzel uyku çekiyom. Saat on birde on ikide kahvaltıdan kalktı mı öğle yemeğine de hacet kalmıyor. Kahvaltıda ağzınıza layık bi güzel beyaz peynir. Ardından yumurta, tereyağı, reçel", Doktor "duur orda"; dedikçe bayan "niye duracam, kimse durduramaz beni kaç gündür sabahları programı arıyom hep meşgul çıkıyo kimse durduramaz beni" deyip "ardından ikindiyi çok hafif geçiştiririm kırmızı et ve balıkla etin yanında mutlaka salata vardır. Akşama gene bunlara benzer bir şey yerim ama yanında muhakkak pilav ve arkasından tatlı vardır . Geceleri yoğurt ve sütü ihmal etmem .Tatlının yerine bazen muzu, çileği, elmayı meyve olarak tercih ederim. Bazen rahatlık versin diye şarapta içtiğim olur. Şu yirmi dört saat gün olarak o kadar kısa ki doktorcum adam bile kızıyo bana. Yemek içmekten

dolayı kendisiyle ilgilenmiyormuşum. Doktorcuum günde bir tanede multivitamin içiyorum çokmuu? Ama maalesef spor yapamıyorum bu yaptıklarım sizce doğrumu?"

Doktor sabırla bayanı dinleyip "kaç kilosunuz, sizde fazlaca obesit olmalısınız herhalde. Sabahları erken kalkın. Geç kalkan fazla kalori yakmaz, hareket edin, kollestrol ve doymuş yağlara dikkat etmiyorsunuz karbonhidratlı yiyecekleri daha az tüketin.4000 kalorilik öğle yemeği saydınız bana."

Evinde komşusuyla televizyonu izleyen Sakine hanım Sakinliğini ilk defa bozup komşusuna dönerek: "Sankim onlar bana hayal tacirliği yapıyor gibime geliyor. Zayıf olanlara şişmanlama, şişman olanlara da zayıflama dersi verenlerin istediği şey bize göre değil. Kimler neyi hayal ediyorlarsa işte o hayal tacirlerine müracaat etsinler. Zayıflamanın iki yolu var. Kendimize gerekli günlük enerjiden az alırsak zayıflarız, fazla alırsak şişmanlarız. Sağlıklı yaşamdan büyük ikramiye kazanmış gibi yiyip içseler de şişmanlamayanlardan bahsediyorum.

Tüm böyle rejimi tatbik ederek ölüm döşeğine düşmüş bir mankenin acı dramı ve bu arada zaten tatsız, tuzsuz, yağsız, etsiz sofrası olan vatandaşın gene öyle zayıf kalarak zaten rejimde olduğundan, ölmeden açlık sınırında yaşamaya devam ettiğini, halkını düşünen devlet adamlarının, zenginler gibi hiç para harcamadan halkı rejimde tuttuğunu, milletinde bundan rahatsızlık duymayarak gene bizleri açlığa mahkum edenleri seçtiğimizi anlatacağım.

Doğru ve dengeli besleneceez diye bi kalori listesi tutuşturuverir diyetisyenler insanların ellerine. İhtiyaç duyduğu kalorileri herkes kendi bünyesine göre alırsa, diyetisyene gitmeye hacet kalır mı?. İnsan ihtiyaç duyduğu kadar kalsiyum alırsa ve hangi besinlerin ne kadar kalsiyum ihtiva ettiğini bilirse, kemik yapısını insan dengede tutamaz mı?.

Artık eskisi gibi devletin himayesi altında değil vatandaş. Evvelden devlet babalık yapardı. Fakire fukaraya yetime dula. Şimdi her şey özelleştirildi. Birey olarak ailelerde özelleşti. Şimdi kadınlar kocasının, çocuklar anne ve babasının sorumluluğunda olmak istemiyorlar. Çünkü bireysel özgürlükte sevmek ve sevilmenin de şartları değişti. Her şey gidebildiği yere kadar gidiyor. Günübirlik mutluluğu sürekli hale getirmeye çalışıyoruz.

Koca baskısında kalan kadınlara 'sığınma' evleri açılması, kadının çaresizliğinde sokakta kalmaması açısından ne iyi". Sakine hanımı hayretler içinde dinleyen komşusu,:" Ne gadar da çok şey örenmişin bacım sen" Öğrenmeziyim hiç geçende bizim adamada biraz bahsettim de adam: "Peki öyleysem kadın sığınma evi varda, neden bir erkek sığıma evi yok?" dedi . "Napacaan" dediydim, "valla hanım senin bu çok bilmişliğinden başka nasıl gurtulacaam" demez mi.

Komşusu “Valla adam haklı, bahsana neler biliyon canım. Fazla bilmişlik pek hayır getirmez insana.”

TAKLİTÇİLİK (ŞİİR HIRSIZLIĞI)

Modayı ve markayı takip eden bayanlar ne giyerlerse giysinler kendi üzerlerindeki giysileri bir başkasının üzerinde görmekten hoşlanmazlar. “Şimdi benden görür aynısını diktirir veya keşke satın aldığım yeri söylemeseydim” diye çoğu zaman kendini suçlar. Tabiî ki komşusu, ‘oda alır’ aynısını. Komşusunun üzerinde gördüğü kendi bluzunun aynısını değil mi, kanı beynine yürür ve ‘ben yeni bir şey giyemeyecek miyim’ diye feryat eder.

Türk moda endüstrisinin tasarım odaklı markalaşma stratejisi piyasaya yeni ürünlerini sürer. Kimi zaman mutluluk şık görünmektir. Tabiî ki bir emek verilerek üretilen sitiller modayı üzerlerinde taşıyanların estetiği düşünülerek dizayn edildiği için her işletme sahibi ürünlerini tescil ettirirler. Bu bütün ürünlerde böyledir. Mobilya da İmalat haneye modelleri çalınacak diye yabancıları sokmazlar. Teknoloji ve sanayi hırsızlığı da aynı yöntemlerle yapılır. Ama günümüzde artık bu tür çalma çırpmalarla işletmeler başa çıkamaz oldu.

Açılan tekstil ürünleri, , yapı teknikleri, bilgisayar ürünleri, gibi otomobilinden, uçağa tankından, füzesine kadar her şey sergilenerek satışa sunuluyor. İşte gerek mini fotoğraf makineleri ve gerekse cep telefonları sergilenen ne varsa hepsini görüntüleyebiliyor.

Tabiî ki buda taklitçiliği hortlatıyor. Düşünün müzik sektörü taklit kaset ve CD’ lerle başa çıkabiliyor mu?

Çinliler gamma knife cihazından bir tane satın almışlar tabiî ki kullanmak için değil. Cihazı söküp parçalamışlar benzerini yaparak satmaya başlamışlar.

Hani bir işe yeni başlasanız özentiden ustanızı taklit edebilirsiniz, ya sonra sonrası. Siz ustanıza benzedikçe onun yapıtlarını zirveye taşırsınız. Oysa kendinize özgü bir şeyler yaratarak kendiniz olsanız, sanırım bir zaman gelir zirveye oturan siz olursunuz.

Siyasette de taklit yok mu dur?

Yıllarca Erbakan Hocamız iktidarlara batı taklitçiliği yaparak bir yere varamazsınız demiyor muydu?

Batılı taklit ederek bir yere varamayacağımızı söyleyenler iyiyi, doğruyu taklit edin diyor.

Yani imam ne yaparsa sizde imamın yaptığını yapın. Onların taklitten anladığı ahlak kavramıdır. Biz onların ahlakını taklit ederek toplumumuzu bozuyoruz, toplumu ahlaksız yapıyoruz. Yani batının temizlik kavramıyla kendisini Müslüman görenlerin temizlik kavramları arasındaki farkı görmelerini isterdim doğrusu. Örnek alınmakla taklitçiliği de karıştırmamak gerekir diye düşünmeliyiz. Eğer yaptığınız taklit bir başkasını zarara sokmuyorsa ama o taklit ettiğiniz şey toplumun menfaatineyse o şeyi taklit etmekte de yarar vardır. Tabiî ki biz buna örnek alınma demeliyiz.
Şimdi düşünelim Müslümanlığın bütün kurallarını taklit ederek yükselmiş, zengin olmuş bir devlet var mıdır?

Ama kendilerini Müslüman görüp, para toplayarak birisi zengin olmuşsa, aynen onu taklit ederek bir başkası da halkın dini duygularını istismar etmiş, para toplayarak zengin olmuşlardır. Şimdi o zengin olanlar başımızda, çevremizde bizi idare ediyorlar. Bankalarıyla, ibadethaneleriyle, okullarıyla bizleri kuşatmışlar. Taklitçilikle kazandıkları milyarlar halkı fakirleştirmiş, bir zamanlar parası pulu olup ta onlara muhtaç olmayanlar şimdi onların verdikleri yardımlarla yaşar duruma gelmişlerdir.

İnsanlar beğendikleri her şeyin taklidini, sahtesini, hırsızlığını yapmaya çalışıyorlar. Yalnız şiir mi dersin? İlacından giydiği ayakkabıya, elbiseye, bilgisayarından, telefonuna kadar her şey taklit. Aşkta, acıda, kederde sahtecilik yok mu sanırsın. Cinayeti işleyen kişilerin öldürdüğü kişinin ailesinin yanında sahte gözyaşları döktüğü, dostlukların sahte olduğu insan hayatında her zaman vardır.

Üretmek mi? Üretmek akıl ister. Fikir taklidi, hele aynısını yazarsan adına hırsızlık denir. Herkesin beğendiği yapıtın sahibi alkış alır sen kıskanırsın ve herkesten büyük olma krizine girersin, ne yapacaksın o zaman. Taklit edeceksin. Çünkü taklitte zahmet yoktur. Zahmet olmadığı zamanda karşımıza korsan plaklar, korsan kitaplar gibi bir korsan sektörü çıkar ki emeği, üretimi ayaklar altına alır.

Topluma zararı dokunan taklitçilerle elbirliğiyle mücadele etmemiz gerekir. Her yazar, her şair kendi arkadaşlarının yapıtlarının takipçisi olmalı hatta tanımadığımız büyüklerimizin bile yapıtlarına bir başkası benim diye sahip çıkabilir.Ve böyle bir kültür hırsızlığını yakalıyorsak şayet onlarında haklarını korumak bizlerin görevi olmalı.

Her yazarın kendine özgü bir yazı yazma sanatı vardır. Birbirlerini tanıyan yazarlar, şairler kendi üsluplarına göre cümlelerini kurar, belleklerindeki kelimeleri ona göre seçerler. Ancak tabiî ki okuyup kendi güncelinde yenilikler yaratma, beyninin laboratuarında yeni denek kelimelerle harmanlanmış yeni akımlar getirmekte olasıdır.

Edebiyatta biraz isim yaptınız mı onun rantı da peşinden gelir. Ancak rant sağlayacağım diye de kaliteyi

düşürmek olmaz. Siz kendi doğrunuzda devam ederken bir başkasının gözü kulağı sizin üzerinizdedir. En kısa

zamanda bir bakmışsınız bir yerden taklidiniz sürgün verivermiş. Tabiî ki sizin tiryakileriniz yani okurlarınız boş duracak değiller ya, bir yerlerde okunan bir şiir sizin tiryakinize tanıdık gelip o okunan şiire kulak kabartabilir. Bizde de öyle oldu.

Şiirler bizim şiirlerimiz olmayabilir gene de böyle şiir taklitçiliğine göz yummayarak eser sahipleri arkadaşlarımızın, dergi ve gazete sahibi dostlarımızın taklitçilik ve hırsızlık olaylarından haberdar edilmeleri gerektiğini düşünüyorum. Bu gibi kişilerin ispatlanmış çalıntı eselerlerle yayınlanmış kendi eserlerinin birlikte görüleceği bir liste yapılarak tüm şairlerin kendi arşivlerinde bulundurması zaruret haline gelmiştir

KÖTÜ KOKULAR

İnsanın bazen burnuna hoş gelmeyen kokular vardır. Hele oruçlu iken Ramazanda ağız kokusu hiç çekilmez. Oradan uzaklaşmak istersiniz. Ya kokunun nereden geldiği belli değilse , bir yerlerde ölmüş fare kokusu yada kaynağını bulamadığınız bir havyan leşi kokusu sizi canınızdan bezdirir. Çünkü sizin yaşamsal alanınız içindedir, o mekanı da terk edemezsiniz.

İşte siyasetin içindede çeşitli kokular vardır.

Bunlar yaşamımızı yakından ilgilendirir. Bu kokular bazen bizim emeğimizin, alın terimizin çalınması

anlamına da gelir. Bu kokular kimini işinden aşından eder, kimine para kazandırır. Şehitlerimizin acısından, Deniz fenerinden, yılın davası Ergenokon'dan, yani anlayacağınız yılın copçusundan tutunda yılın popçusuna kadar herkes bu kokunun baş aktörleridir ve etraflarına kokular yayarlar ve bundan da para kazanırlar.

Hükümetin başı kendi teşkilatlarından gelen bu kokulara karşı mücadele etme gereği hiçbir zaman duymuyorsa koku alabildiğine yayılır. Hükümetin başı acaba neden bu kokulara karşı savaş açamaz dersiniz. Çünkü kendiside iktidar olmadan etrafını kokuttuğu için haklarında davalar açılmıştır. Bu davalar dan dolayı dokunulmazlığına sığınarak milletten kokusunu şimdilik gizlemiş görünmektedir.

Ama yıllardır bu konularda tecrübe kazanan halkımız nereden bir koku gelse anlamaktadır artık. Siyasetin başı, koku gelen teşkilatlara karşı yeni önlemler alarak kokuya halkı alıştıracakmış. Diyelim ki yumurta pazarlayacaksınız, sizin kokunuz arşı alayı aştı. Önceden de bir mısır kokusu gelmişti halkımızın burnuna, şimdide yumurta. Herkes biliyor değil mi bu kokuyu. Birazda çocuklarınız kokutsun etrafı canım onun kokusu halkın burnuna gelene kadar atı alan Üsküdar'ı da geçmiş olur.

Şimdi diyelim ki yumurta pazarlayacaksınız. Gazetelerde soyadınızın görüldüğü ve kimliğinizi belli edecek şekilde önce ilanlarınız çıkar sonrada pazarlama elemanlarınız büyük otellere restoranlara açar telefonu yumurtasının markasını söyler işletme sahibi de kendi elemanlarına "alın kardeşim bu yumurtayı, pazarlayanların babası bakan yarın başımıza bir iş gelir" der.

Doğalgaz saatlerinin satışlarından. Pakistan'da yapılan üniversiteden. Belediyelerdeki arsa yolsuzluk ve usulsüzlüklerinden, ihale, otobüs ve metrobüs alımlarından gelen kokulara ilaveten, şaibe kokusu, doğalgaz kokusu, dolandırıcılık kokusu, naylon fatura kokusu, toprak kokusu, su kokusu, elektrik kokusu kokuların çeşitleri arttıkça burunları koku almayan namuslu milletvekilleri de "hani biz diğer partiler gibi olmayacaktık" diye yola çıktıklarından gelen kokuların üstüne üstüne gitmek istemişler ama başkanda şimdi ben operasyon yapacağım sabırlı olun demiş. Herkes sabır ettikçe bunlarda oy çokluğu ile soruşturma kokularından kurtulmuşlar ve kurtuluyorlar da.

Hayvanlar kızgınlık zamanlarında cinsel hormonlarının etkisi ile karşı cinslerini cinsel yönden uyarmak için bir koku salgılarlar. Bizim mecliste de iktidarın salgılamış oldukları kokular muhalefet de dâhil olmak üzere başka partileri uyarmış olacak ki şimdi seçim zamanı bütün muhalefet ve iktidara karşı olanlar bu kokularla uyandılar. Herkes sabah birbirine soruyor bugün bir koku aldınız mı diye.

Şimdi milletin burnuna kokular gelmeye başladı. Kaynağı belli olamayan kokuyu çıkaranların

kendilerini ele veriyor. Artık millet kokunun nereden geldiğini kesinlikle bilmektedir. Onun için 29 Mart seçimleri önem kazanmaktadır.
İşte bir seçim nutku.

NUTUK
Sayın vatandaşlarım, öhhö!.. öhhö!..
Köprünüz yok, reyiniz var biliyom.
Öyle değel midir, dediler he!.. he!..
Neyiniz var, neyiniz yok biliyom.

Muhtarınız böyük bir ulu kişi
He deyin burada bitirin işi.
Mecliste abeyi, köyde gardaşı.
Cesur zengin beyiniz var biliyom.

Yolunuz çamurdan geçilmez imiş
Hökümet yaptırmaz diye kim demiş
Söyle len Murtaza, söyle len Memiş.
Yemyeşil bir beldeniz var biliyom.

Devletimiz okutup küçükleri
Sırtınızdan atacaaz yükleri
Bizim gibi değerli böyükleri
Sevip sayan huyunuz var biliyom.

Yanınızdayız son nefesimizde
Biz olalım çıkacak sesinizde
Sizlerinde böyük meclisimizde
Bizim gibi dayınız var biliyom.

Köylüye gredi dirsen bizde var
Emme irey dersen o da sizde var
İlkbahar var, sonbahar var, yaz da var
Çeşmeniz yok, caminiz var biliyom.

Yar vurmuşu gurbet ele göçtüren
Yel vurmuş Iraza şifa saçtıran
Kel Durmuşu böyük adam seçtiren
Çok değerli köyünüz var biliyom.

Kimler ermiş görüp bizleri ayan
Dinnemeye gelmişler yorgun yayan
İçer hastalığa çare arayan
Derde derman suyunuz var biliyom

Aha burda ne dirseniz ben varım
Yolunuz burdanmı geçer annarım.
Meclise seçtirecek gurbannarım
Bize yeter sayınız var biliyom.

Değil akrabanız hısmınız için
Vallah inanmayan gısmınız için
Bizler için değil hasmınız için
Yolunacak tüyünüz var biliyom.

İYİ NİYET

Efendim bu ozan ‘Zebuni’ Yani Ali fazıl Bozdağ çok iyi niyetli bir arkadaşımızdır. Ozanlar derneğini yeni kurmuş ve aynı zamanda başkanı seçilmişti. Bürosunda kendisini ziyarete gittiğimde, laf döndü dolaştı insanlar iyilik yaptıklarında karşılığını göremiyorlar a geldi. Gerçektende öyleydi.

Efendim bende sırf Ali Fazıl Bozdağ derneğin başkanı diye derneğe üye olmuş bir senelik de aidatını vermiştim. Ocak ayında genel kurula gidecekler beni de başkanlıktan düşürecekler dedi. Zebuni Babanın da bir bildiği vardır demek ki dedim içimden.

-Neden düşürecekler. Dedim.

-Bütün zorluklar aşılmış derneğin kimseye beş kuruş borcu yok. Masrafları cebimden harcadım. Burada toplanıp ardımdan kulis yapıyorlar, sanıyorum beni ekarte edecekler. Dedi. Bende:

-Benim oyum senin. Dedim.

-Sana oy kullandırtmayacaklar ki. Dedi.

-Neden? Dedim.

-Seni geçici üyelikte bırakacaklar. Zebuni yanlısıymışsın. Zaten bir iki oy farkıyla da seçimi alacaklar. Dedi. Dediği gibide oldu. Ben ve benim gibi bir iki arkadaşlar geçiçi üyelikte kaldı Zebuniyi başkanlıktan düşürdüler.

Laf iyilikten açılmışken Zebuniyi hayatında iyi niyetinden dolayı hep çarpmışlar. Öyle bir zaman gelmiş ki artık “kimseye ne bir yardım yapacağım, nede iyilikte bulunacağım” dedi. Dedi ama dediğini kalbi tasdik etmiyordu. Gözleri çook gerilere daldı ve bir anısını anlatmaya başladı.

- Bir kazada postanede çalışan memurdum. O gün sabaha kadar nöbetçiydim. Gece saat birde bir bayanla bir bey geldi. Uzun boylu iyi giyimli bey:

-İstanbul’a telefon edeceğim. Dedi. Bende:

-Telefon etmeden belirli bir ücret ödemeniz gerekmektedir. Dedim. Ya telefon edip de ücret ödemeden giderlerse, onun için önceden belirli bir ücret ödeyip telefon ettikten sonra ne kadar alacakları ücret kalmışsa konuşulan miktardan çıkarılıp bakiyesi ödenir. Yani postanedeki sistem böyle işlemektedir. Adam:

-Ne kadar ödemem gerekiyor? Dedi

-On milyon! Dedim. Adamda para yoktu demek ki kolundaki saatini çıkarıp bana uzattı.

-Telefon etmek zorundayım, bu altın saat sizde kalsın daha sonra telefonun ücretini getirir saatimi alırım! Dedi. Ben baktım ki adam zor durumda verdiği saat altın, saat öyle sıradan bir saat değil. Daha önceden kendime verdiğim sözleri tutacak adam mıyım sanki ben. Her şey lafta kalıyor. Baksana adam darda kalmış gel de iyilik etme.

-İnsanlık öldü mü beyefendi kalsın! Dedim.

-Adam asil birine benziyordu birazda buraların yabancısı, kim bilir ne için gelmişti. Yanındaki bayanda oldukça şık, birbirlerine çok yakışmışlardı. Gecenin bu saatinde binde bir insanların işi düşer postaneye. Demek ki bunlarında bir sorunları vardı. Yabancı:

-Olur mu efendim saat kalsın, yarın bana havale para çıkaracaklar o zaman telefon ücretini öder, saatimi de alırım. Dedi.

-Olur mu, olmaz mı. derken onların samimi davranışlarına göre bana sonra öderler diye saatini almadım adamın. Geçmiş gün konuşma ücretleri de üç milyon tuttu. Hani bana ertesi gün ödeyeceklerdi. Bir gün, iki gün, üç gün, beş gün, o da öyle gitti diye düşündüm.

-A hhhh.! Ahmet abii iyi niyetimizden ! Hep böyle çok paralarımız gitti hangi birisini anlatayım ki.

Gene bir gün bayram telaşımız vardı. Ankara'ya gideceğim. Bütün yazıhaneleri gezdim o gün için bilet bulamadım çaresizim. Postacılık yaptığım kazadantayinim

Ankara'ya çıktı, orada çalışıyorum. O gün gitmem lazım ki ertesi gün mesaim var yetişeyim. Birazda ne bileyim bize idare taktı bir pundumuzu yakalasınlar ki bizi gene başka bir yere sürsünler. Zaten Ankara'ya sürgün gittik. Okullar tatile girmiş, ertesi gün bayram. Başka zaman her gün Ankara'ya boş giden otobüslerin o gün akşam gece yirmi dörde kadar bütün biletleri satılmış. Öyle yer ayırtma falan da yok. Bütün biletler birkaç gün öncesinden satılmış. Çaresizim Ankara istikametin-de yolda duruyorum hangi araba geçerse geçsin el kaldırıyorum. Belki biri içlerinden acırda şu garibanı da alalım der. Derken aradan epey bir zaman geçti. Hani umudun kesildiği yerde yeni umutlar doğar. Son model güzel bir araba önümde durdu.

-Nereye? Dedi şoför.

-Ankara! Dedim.

-Hadi atla bende Ankara'ya gidiyorum! Dedi. Büyük bir sevinçle bindim arabaya, keyfime diyecek yoktu. Daha önceden benim gibi bekleyenler beklemekten usanmışlar dağılmışlardı. Hani ne derler bekleyen derviş muradına ermiş diye. Ankara'ya doğru epey bir yol aldık.

-Nasılsınız iyi misiniz? Dedi.

-İyiyim beyim! Dedim. Fazlada bir şey konuşmadık. Yolda benzin istasyonunda durdu. İstasyondaki kafede yemek yiyeceğini söyledi. Beni de davet etti. Benimde üzerimde fazla para yok;

-Sağ olun, teşekkür ederim benim karnım tok. Dedim. Esasında açlıkta hissediyorum. İsmini bilmediğim bey ısrarla:

-Olmaz! Dedi beni kolumdan tutarak. Lütfen bir yemeğimiz nasip olsun daha Ankara'ya kadar yol arkadaşlığımız sürecek sizinle! Dedi. Bende ister istemez adamla kafeye gittim, bir güzel doyurdum karnımı. Kendisi ne yediyse bana da onu ısmarladı. Hayatta ne iyi insanlar varmış demek. Ben ne büyük yanılgı içindeymişim meğer, herkese iyilik yapmayacağım bundan sonra derken. Bak hiç tanımadığın biri çıkıyor karşına, sana yemek ısmarlıyor. Oradaki garsonlardan gördüğümüz iltifatlardan dolayı adamın tanınmış birisi olduğunu anlamak için falcı olmaya gerek yoktu. Masaya oturduk lokanta sahibinden garsonlara kadar hepside:

- Hoş geldiniz beyim! Dediler adamın halını hatırını sordular. Beraber yemeğimizi yedik, ardından çay getirdiler çayımızı içtik arabasına benzinini aldı. Benzincide bekleyen ve Ankara'ya gidecek başkalarını da aldı arabaya. Hepside:

-Allah razı olsun. Diyordu binenlerin. Çünkü bütün otobüsler dolu geçiyor binmek isteyenlerden ancak üç kişiyi alabilmişti arabasına. İçimden: "Hayır yapmayı çok seviyor bu adam Allah böyle adamları başımızdan eksik etmesin" dedim. Araba Ankara'ya doğru hareket etti. Ben yemek için teşekkür ettim. O:

-Lütfen efendim ne gereği var teşekkürün. Size ne yapsam hakkınızı ödeyemem! dedi.

-Estağfurullah efendim ne hakkım var ki ödeyemeyeceksiniz baksanıza herkese karşı insanlığınızı gösteriyorsunuz. Dedim. O

-Benim yapım böyle ne yapayım. Dedi. Ben hep kendi kafamdan şimdi benden ödeyemeyeceğim para istese diye düşünürken, Şoföre:

-Önce konuşalım sonra kavga etmeye gerek kalmasın. Ne vereceğiz beyim Ankara'ya kadar? Dedim.

-Bir şey vermen gerekmez! Dedi.

-Olur mu canım. Şimdi senden alsak herkesten de almamız lazım. Hiç birinizden beş kuruş almayacağım. Zaten Ankara'ya gitmek zorundayım. Hep beraber konuşarak gitmişiz çok mu? Dedi. Böyle konuşurken Dikmene gelmişiz farkında değilim. Diğer binenler indiler arabadan baş başa kalmıştık. Artık bundan sonrasını ben eve kadar gidebilirdim.

-Bende bir kenarda ineyim. Dedim. O:

-Nereye gideceksin? dedi. Bende:

-Abidinpaşa. Dedim. Sonra adam gazladı doğru Abidinpaşa. Ben içimden "iyiliğin bu kadarı da olmaz. Ben olsam aynı şeyi yapmam elin tanımadığı birine.

Bu devirde gardaş gardaşa yapmaz bu adamın yaptığını" diye düşünürken Abidinpaşaya gelmişiz. Ben:

-Aha şurada ineyim. Dedikçe O:

-Sen evini tarif et hele, buraya kadar getirmişiz ben seni evine bırakmadan gider miyim hiç? Dedi. Evin önüne geldiğimizde:

Bu seferde ben seni bırakmam tövbeler olsun. Acı bir kahvemizi içmeden gitmek olmaz! Dedim. O:

- Peki öyle olsun hadi içelim! Dedi. Dairenin zilini çaldım hanım bizi kapıda karşıladı.

-Hanım misafirimiz var, bu bey beni kazadan Ankara'ya kadar getirdi. Allah razı olsun. Bize bir yol yorgunluğu kahvesi yap ta kendimize gelelim" dedim. Kahvelerimizi içtik ismini bilmediğim şahıs:

-Sen Ali Fazıl Bozdağ değimlisin? Dedi. Bende biraz hayret kesilerek:

-Evet! Dedim.

-Beni tanımadın mı? Dedi. Bende:

-Yook! Dedim.

-Hele bi dikkatli bak! Dedi. -Valla tanıyamadım beyim! Dedim.

-Ben Hamdi Gül, Hani beş sene önce bir akşam gece saat on ikiyi geçmişti. Postaneden İstanbul'u aramam gerekiyordu. Üzerimde de saatimden başka beş kuruş param yoktu. Telefon ederken ödemem gereken paraya karşılık paramın olmadığını söyleyip saati rehin bırakmak istemiştim de sen:

- Olmaz efendim ben kendimden ödeyim siz bana elinize geçince ödersiniz! Demiştiniz. O günün parasıyla tutan üç milyonluk borcumu da 5 milyon olarak ödemek istiyorum" Dediğinde ancak olayı hatırlamıştım.

-Olur mu Hamdi bey! Kesinlikle almam! Dedim. Alırsın, almazsın derken 5 milyonu komedinin üzerine bıraktı ve başladı o günün akşamından sonrasını anlatmaya.

-Ben fabrikatörüm. O gün geceyi arabada gece-ledik. Ertesi gün İstanbul'dan gelen havaleyi aldıktan sonra postaneden seni aradım. Senin nöbetinin bitip gittiğini söylediler. Postanedeki arkadaşlarından hiç biri sana ulaşamayacaklarını söylediler. O akşamki olayda Kayseri'den kazanıza gelirken bir benzin istasyonunda yankesicilere cüzdanımı çaldırdım. İçinde paralarım dövizlerim, kimliklerim vardı. Hepsi gitti. Yanımdaki bayan kız arkadaşımda da aksine para yoktu. İstanbul'a telefon edecek kadar bile üstelik. İstanbul'dan havale geldiği zaman ödeyeceğiz dememe rağmen otelin kabul etmemesinden dolayı geceyi arabada geçirdik. Sana karşı borcumdan dolayı vicdanen çok rahatsızdım. Bir tesadüf eseri siz karşıma çıktınız. Önce uzaktan tereddüt ettim. Yakınınıza geldiğimde artık siz olduğunuzdan kesinlik-le emindim. Size karşı borcumu ödeyebileceğim bir fırsat çıkmıştı önüme. Senin Ankara'ya gitmende ayrıca memnun etti beni. Bakalım ne zamana kadar sürecek beni tanımaman diye özellikle bekledim. Dedi

Beni evime kadar getirmesi bulması karşısında ne kadar memnun olduğumu anlatıp evden yolcular-ken böyle dürüst insanlarda varmış demekten kendimi alamadım.

Hala kendisiyle haberleşiriz. Şimdi artık fikrimi değiştirmiştim sen iyilik yap ta varsın el alem kendi kötülükleriyle baş başa kalsın. Çünkü kötülük yapmanın vicdani huzursuzluğu insanı yer bitirir.

ŞÖFÖR HİKAYELERİ "RÖTGENCİ"

23-3-2003

Zengin bir ailenin iki çocuğundan biriydi Mahmut. Yeni yetmelerin ilk sevgililerini bir baykuş çığlığında gecenin tatlı hatıralarını yaşatmışsa kim unutabilir o ilk aşkını. Geleceğe boş bakan gözlerle ufukta, bir çizgi gibi yakaladığı hayali mutluluğu, yaşanmamış hayata dair heyecanı kimi yerde bir acı anı gibi saklıyordu içinde. O içindeki ütopik sevgilisini de hiçbir an aklından çıkaramazdı. Bir gizli hastalığın oluşmasının baş mimarıydı çevresindeki arkadaşları. Böyle bir başı boşlukta kendisine kimsede söz geçiremezdi. Anasının sözünden çıkmayan bir babası vardı. Arkadaşları Mahmut'la babasının arasını açmayı çok severlerdi. Mahmut'un babası bir sefarette çalışıyordu. Şoförler uzaktan Mahmut'un babasını gördüklerinde' sabah, sabah gene ev(ossuruk)havalandırmaya gidiyor' derlerdi. Süleyman amca iş dönüşünde oğlu Mahmut'u sorarsa şayet, duraktakiler:

"Oooo Süleyman amca o şimdi kim bilir nerede içiyordur, bir iki iş aldı mı Mahmut için yeter, aslan gibi arkasında sen varsın " derlerdi . Süleyman içinden kızdığını belli etmeden başını sağa, sola sallayıp o

kızgınlıkla eve gittiğinde, 'oğlunu koruduğu için' karısı Hamiyet hanımla da münakaşa ederdi.

Mahmut'un taksicilik yaptığı senelerde Gaziosmanpaşa'ya 'yes' mahallesi derlerdi. Adım başı Amerikalılar otururdu o muhitte. O muhitte çalışan hizmetçilerin hepside İngilizce konuşur olmuştu. Dinamik ve genç görüntüleriyle kendilerini naza çekerler, yeri geldiğinde sosyetenin büyük ve seçkin isimlerinin katıldığı kokteyllerde vazife alırlar, konukların pembe halılar üzerinden yürüyerek girdikleri mekanda kokteylin mönüsündeki uzak doğuya ait yiyecekleri çaktırmadan tadarlardı. Şoförlerinin de tavladıkları birçok güzel hizmetçiler vardı. Sevgilisi olan şoförlere Amerikan içkisi ve sigarası getirirlerdi. Türk ailelerinin çocukları onların çöplüğüne atılan oyuncaklarla sevinir, Amerikalıların işe yaramayan okunmuş kitaplarını almak için çoğu kez çocuklar kavga yaparlardı. Hatta çöplükler bile paylaşılmıştı. Hiç kimse kendi evine yakın çöplükleri

başkalarına karıştırtmazlardı. Taksi müşterilerinin çoğu Amerikalılardı. Çoğu kez sent verirlerdi, dolar verirlerdi.

Süleyman amca Mahmut'u çok okusun istemişti ama olmadı. Oğlunun ısrarı üzerine 1958 model bir pontiyac otomobil almıştı. Ama Allah'ı var Mahmut arabasına çok iyi bakardı. Süleyman amca miras zenginiydi, oldukça mülayim bir yapısı vardı. Mahmut babasını parmaklarının ucunda oynatsa da yeni alınan otomobilden dolayı bir baba baskısı altına girmişti. Baba baskısından bıktığı içinde için takside hep gece çalışmayı seviyordu. Gündüz taksisini bir şoföre veriyor gecede kendisi kullanıyordu. Tabi babası gece yorgun, argın oğlunu takip edecek değil ya. Mahmut'ta istediği gibi hareket ediyordu.

Mahmut gece bir iş alsın, dönüşünü muhakkak herhangi bir evin ışık yanan penceresinden bakıp evin içersini röntgenler, geçte olsa öyle durağa gelirdi. Gözlerden de ırak olduğu için Süleyman amca da oğlunu dürüst çalışıyor bilirdi. Gene bir gün iş dönüşü durağa gelirken bir binanın en üst katındaki odalardan birinin penceresinden odanın lambasının yandığını görür.

Gecenin saat ikisinde ışığın yanması Mahmut'u heyecanlandırır. Öyle ya insanlar bir şey yapmasalar ışık boşu boşuna yanmaz ki. Arabasını görünmeyecek bir şekilde zulaya çeker. Dairenin yanan penceresinin tam karşısı hizasına gelen servi ağacının gövdesine tırmanmaya başlar. En üst katın ışığından başka binada hiçbir ışık yanmamaktadır. Bitişikteki kabası bitmiş inşaatın bekçisi bile çoktan uyumuştu. Gece karanlığındaki sessizlikte kendi soluk alışının sesini ve birde ara sıra bastığında kırılan dalların çıtırtılarını duymaktaydı.
Röntgencilik sanki Mahmut'un ikinci mesleğiydi. Başka ağaçlara tırmanmak kolaydı ama böyle ulu bir servi ağacına ilk defa tırmanacaktı. Tehlikeli bile olsa bir şey görme heyecanı, içindeki korkuyu bastırıyordu. Ağacın gövdesinden çıkan dallar oldukça kırılgan ve narindi. Çoğu kez tuttuğu dal elinde kalmakta, kırılan dalların çıkıntıları zorda olsa ayaklarına basamak oluyordu. Dördüncü katın hizasına vardığında, Gördüğü manzara muhteşemdi. erotizmin kuşatmasından kurtulamayan bir bayan git gide ufalan hafifleyen giysilerin darlığından hap solmuş uzuvlarının dışarıya fırlayacakmış gibi taşmaları karşısında kendini zaptedemeyen eşinin hırslı sarmaş dolaşın da sonsuz bir haz yaşıyordu. Biraz cilveli nazlı ve çekingen davranışları adeta eşini çıldırtıyordu. Sevdiği bir çiçeğin ilk tomurcuğunu verdiği bir andı sanki karşısındaki eşine karşı duruşu. Sanki orijinal lezzetle eşine sunulmuş bir aşk tanrıçası gibi hissediyordu kendini bayan.

Mahmut'un bastığı çatal dal arasında sıkışan ayaklarının yorgunluğu bir acıyla kendisini uyarır. Ayağını dinlendirme ihtiyacını hisseder. Diğer ayağını bastığı çatal arasına koymak için yorgun ayağını kaldırdığında bütün yükü diğer ayağına verdiğinden, gövdesinin ağırlığını çekemeyen dal kırılır Mahmut hızla

aşağı doğru düşmeye başlar. İşte ne olduysa bu düşüşte olmuştu. Kurtulmak için her tuttuğu dal elinde kalmaktadır. Gövdesinin ağırlığını taşıyamayan dallar kırılıyor , Mahmut'un düşüşünü yavaşlatıyor ama engelleyemiyordu.

Genç evliler duydukları gürültü üzerine, üzerlerine sardıkları bir çarşafla yatak odalarının balkonuna açılan kapıdan balkona çıktıklarında birisinin ağaçtan düştüğünü görmüşlerdi.

Kendilerinin röntgenlendiklerini bilmediklerinden, hırsız zannedip, gece karanlığında, avazlarının çıktıkları kadar "hırsız kaçıyor, kimsecikler yok mu? aşağıda hırsız var." diye birkaç sefer bağırdılar. Gece karanlıkta yankılanan sesi kimin duyduklarını bilemediler ama kavak ağacının dibinde acıdan kıvranan birinin siluetini belli, belirsiz gördüler. Giyinik vaziyette olmadıklarından bağırmaktan da öte bir şey yapamadılar.

Mahmut korkunun verdiği paniklemeyle düştüğü yerden kalkıp üstünü silker. Yırtılan üstünü başını gözü görmez, çeşitli yerlerine batan dalların sıyrık ve kanatmalarındaki acıyı bile hissetmez. Bitişik inşaatın tahta perdelerine tırmanır kendini inşaatın bahçesine atar. Yeter ki röntgenlediği binanın bahçesinde olmasın, yeter ki orada yakalanmasın. Ama şanssızlıklar Mahmut'u orada da rahat bırakmayacaktır. Atladığı yeri görmez gece vakti. Oysa atladığı yer bir kireç kuyusudur. İnşaat için açılmış ve söndürülmüş kireçle dolu bir yer. Üzeri kaymak bağlamış ve derinlere doğru git gide katılaşan kirecin içersine neredeyse dizkapaklarına kadar gömülmüştür.

Gece geç saatlerde kadının çığlıklarını duyan bekçide uyanmış, kum yığınlarının ardındaki kireç kuyusundaki Mahmut'u görmüştür bir karartı halinde. Mahmut'un yanına kadar gelen bekçi elinde koca bir kalasla, Mahmut'un karşısına dikilip ,"hadi bakalım buradan nereye kaçacaksın" der. Mahmut bekçiye "Yav arkadaş beni tanımadın mı?. Ben pontiyacın sahibi Mahmut. Hani seni iş dönüşü yolda, belde alırım ya. Hatırlamadın mı.? Süleyman'ın oğlu Mahmut'um "deyince bekçi elindeki kalası bırakıp el fenerini Mahmut'un yüzüne tutar ve ancak Mahmut'u tanır. Mahmut'a:

"Yav Mahmut abi senin ne işin var burada" deyip Mahmut'u ellerinden tutarak çeker, çıkartır kuyudan.

Mahmut bazı geceler bira alır, bekçinin yanına uğrar beraber bira içerlerdi. Mahmut'un tavladığı Amerikalıların yanında çalışan bayan arkadaşına beraber kalsınlar diye kendi yerini vermişti birkaç kez bekçi. Onun için Mahmut abisini çok severdi.

Başına böyle haller de geldiğinde elbette ki yardımcı da olacaktı. Mahmut çoğu kez kimi akşam rakı, kimi akşam bira alıp, bekçiyle içtiklerinde bekçiyi konuşturur, hangi dairede kim oturuyor, hangi dairede yollu var, hangi si güzel, iş verir bekçiyi konuşturup dinlerdi. Mahmut ne zamandır o daireyi göz hapsine almıştı . Her gecede aynı dairenin ışığı yanmaz ya, ama gözetlediği dairenin ışıkları

her gece yanıyordu. İşte Mahmut'u gözetlemeye çeken nedenlerin başında da bu merakı vardı.

Kuyudan diz kapaklarına kadar kirece batmış bir vaziyette çıkan Mahmut'un üzerine tazyikli hortumla su tutan bekçi tahta perdedeki aralıktan bitişik binanın aydınlatma ışıklarının yandığını ve kapıdan iki kişinin düşen ağacın altına kadar gelip yere serilmiş servi dallarını ve yapraklarını bir birlerine gösterip, biraz duyulacak bir sesle,"İşte hırsızın çıktığı ağaç, bitişik inşaata bir soralım bakalım" dediklerinde bekçi Mahmut'a: "aman abi hemen saklan" deyip Mahmutu inşaattaki kendi odasına göndermişti.

Bitişik binadan gelen iki kişi bekçiye bir gürültü duyup duymadığını sorduklarında bekçi de gürültü duyup onun üzerine uyandığını söyler. Guya hırsızı kovalamıştır ama yakalayamamıştır. Gelenler tatmin olduklarından bekçiye teşekkür edip oradan ayrılırlar.

Mahmut bekçiden aldığı pantolonu giyer ve açık bir büfeden aldığı rakıyı bekçiyle beraber içmeye koyulurlar. Mahmut bekçinin ısrarı üzerine olayı anlatır.
İşte bu korku üzerine Mahmut bir daha röntgencilik yapmayacağına dair bekçinin yanında kendi kendine söz verir. Yaptığı işin kötü olduğunu acı bir deneyle kendiside anlamıştır. Mahmut bu sözü acaba ne kadar tutacaktı. Sabah bekçiden aldığı kıyafetlerle eve gittiğinde babası çoktan işine gitmişti. Yırtılmış gömlek ve pantolonlarının eksikliğini bir hayli anası babası sordu ama Mahmut bir sır gibi ölene kadar kimseye söylemedi.

SOSYETE KAZIM

Mutluluk arayanların üzerlerinde durdukları konuların başında günler gelir. Bu günlerde eşini mutlu edebilmenin çarelerini arar kocalar. Anneler gününde Kendi annesinin gönlünü alamayan koca , sırf eşi memnun olsun diye kayın validesini düşünür gibi görünmek zorunda hisseder kendisini. Kayınpederini kaybetmiş bir damat , ilaçlar sayesinde 70 yaş sınırının

çok daha altında görünen kayınvalidesine telefon ederek
“Annecim Anneler Günün kutlu olsun” der. Yokluk sınırının içindeki vatanım insanı kendisini ilgilendiren günleri işte bu nedenlerden dolayı kaçırmaz.

Memleketimizdeki insan manzaralarını incelediğimizde ; acısı bol bir muıtluluk tablosu çıkar karşımıza. Açlık sınırında yaşayan ve gelirleri asgari ücretin de altında bulunan vatanım insanı mutluluğu televizyon izlemekte bulur.

Satılmış 37 ekran televizyonunun karşısına kurulmuş haberleri izlerken , ‘Anneler Gününün’ kullanıldığını işittiğinde
“Yav garı, bah bu gün analar günüymüş, oda neyse. Her zaman bir gün çıkarıyolar besbelli” der.Hemen kanal değiştirerek , koca şiddetine maruz kalmış bir kadının gözyaşları içersinde ağza alınmayacak kelimelerle kocasına hakaret etmesini gördüğünde
“aha bizim ganal burası” der. Açlık sınırında yaşayan Satılmış gibiler şiddeti, itilip kakılmışlığı, mutluluk sınırları içersinde göredursun biz bir de mutluluğu yakalamış mutlu azınlıktan bahsedelim birazda. Onlar kocalarını mutlu etmek için sürpriz olsun diye doğum günü pastasından dansöz çıkaranlardır. Üzüntüleri günün birinde buluşlarında tıkanıp kalmalarıdır. Ne yapsınlarda kocalarını mutlu etsinler…

Binlerce çarpan kalbin, binlerce alınan nefesin ücra ve kuytu bir köşesinden, çılgınca dans edenleri seyreder Kazım. Kendi kafasından Lailada çılgınca dans edenlerden nasıl bir kazanç kapısı çıkarırım diye düşünür.. Bunlar geç vakit evlerine varacaklar. Kiminin ertesi gün daveti, kiminin yakın bir zamanda düğünü nişanı vardır.

Kafasından o an düşündüğü ile ilgili olarak yapacağı işin tutacağını bilen sosyete Kazım para harcamada sınır tanımayan hanımların imdadına yetişir.. Şayet çiftler evleneceklerse, gazete sütunlarına ‘sosyete Kazımın’ buluşları ile geçmeleri lazım. Kimi evlilerin nikahını helikopterde kıydırır, kimininkini denizde,

sandalda. Örneğin birisinden hoşlanmıyorsanız seçeceğiniz hediyede , Kazım yardımcınızdır. Kimine akrep aldırır kimine fare maskotu, kimine ayıpladığınız bir koku.

Hediye paketleri açıldığında kiminde mutluluk gülücükleri belirirken kiminde korku çığlıkları.

Mutluluk hiçbir zaman bekleyerek kişinin ayağına gelmez. Mademki mutluluk sizin ayağınıza gelmiyor o halde sen mutluluğun ayağına git. Onun için nemi yapacaksın ? Kazıma müracaat edeceksiniz, Kazıma.

İşte bizim komik ve espiri anlayışı sınırsız Kazım kardeşimizin karşısına gelip de bir parti, bir davet, nişan, düğün herhangi bir etkinlik, bir akşam yemeği gibi aklınıza gelen veya gelmeyen kutlamalarda yardımcınızdır. Öyle çılgınlıklar düşünen kişilerde işin parasal yönünde pek fazla durmazlar.

Mesela otobüsteniz, Kazım en önden herkesi görecek bir seviyeden hayırlı yolculuklar diler. Gurupla samimiyet duygularını pekiştirir. Ve arkasından her yolculuklarında söylediği
"Erkekler uzun yaşamak istiyorlarsa kendilerinden genç bir kadınla, Mutlu bir evlilik istiyorlarsa kendilerinden yaşlı bir kadınla evlenmelidirler" (Pery W.Buffinton) sözünü yüksek sesle söyleyip herkesten alkış almasını bilir.

İşte sosyete Kazım dünyanın çeşitli yerlerini dolaşmış en çok heyecan yaşanılan yerde Türkiye. Düşünün bir kere tam doğum gününüzde Galata kulesindesiniz. Sinagok'ta bir patlama oluyor.Sizin partinizdeki gezinizden onlarca kişi koşar adımlarla kaçışırken peşinizdeki sosyete habercilerinin flaşları patlıyor. Gazetelerdesiniz. Örneğin bir gün deprem oluyor, dörtlük bir sarsıntı geçirdiniz. Bu rahat sizde ve konuklarınızda 7.7 lik bir heyecan yaratır. Kazım gene iş başındaysa gene gazetelerin sosyete sayfalarındadır. Korkunun kimyasına karışmış aşkların gölgesinde bir gece geçiren misafirlerinizi ertesi gün bir Kapadokya gezisine rahatça ikna edebilirsiniz.

Kazımın bir başka ustalığı da Bulunduğu ortama göre Türkçesini ayarlar. Kimi davetlerde Türkçesini İngilizciye kaçan bir lehçeyle anlatır kimi davetlerde Almanca. Biz işte o zaman davetlerdeki yabancı misafirler arasında İngilizler mi ağırlıkta yoksa Almanlar mı hemen söyleriz. Bay Kazım için Türkiye'de keşfedilmemiş bir köşe yok. Meryem Anadan, Antalya'daki Düden Şelalesine, Trabzon'daki yayla şenliklerine kadar ilginç kutlamalarda ilginç mekanları hemen bulur..Onun için yurdun ve dünyanın muhtelif yerlerinden de davetler alır. Onun dağarcığındaki kelimeler ve anlatım teknikleri çok farklıdır. Seçkin yabancı misafirleri ağırlaması bazı yabancı dillerde tarzancadır. Herkes kahkahadan kırılır. Kendilerini renkli bir sosyal hayatın içinde bulanlar buradaki arkadaşlıklarından dolayı birbirlerini yakınen tanımış olurlar..Birde bakarsınız bu gezinin sonunda evlenmeye karar vermişler.. Tiyatro ,müzik, veya şiir grupları içersindeki bir etkinliğe katılmışsanız şayet sizin güzelliğinize beste yapacak kişiler çıkıverir karşınıza.

Kazımın partisini renkli bulanlar "Binlerce partiye gittim bu kadar insanlar için şaşırtıcı olanı yok" derler..Herkes bir şeye hayret eder partide muhakkak. Belirli bir refah seviyesinde yaşayan azınlığın gardorabında hapis kalmış giysiler gibi hissederler kendilerini, Kazımın partisine katılmayanlar.

Bir defa Kazım herkesin rüyasını keşfeder. Dört kez bıçak altına yatmış ve sonra bu benim yüzüm değil diye estetik ameliyattan feryat eden bayan G.Y yi yatıştırır ve kendisinin de avantasını alacağı estetik doktoruna havale ederek hayır dualarını alır. Onun için insanların rüyalarını gerçeğe dönüştürmesini sağlar. İnsanların zihinlerindeki rekleri, burunlarına gelen

kokuları anlar. Gözlerindeki ışığın güneş mi,ay mı olduğunu bilir. Daveti veren kişinin süslenmesine , hazırlanmasına yardımcı oluyor diye beylerinin de Kazım pek bir hoşlarına gider.

Kazım bir gün gök kuşağının altında bir davet yapacağım demişti. Yağmur yağdığı zaman en güzel gök kuşağı nerede oluşur diye kafasından düşünüp keşfettiği bir mekanda .Metorolijiyi dinleyip yağmurun yağacağı bir günü tespit etmiş ve o gün hemen 'Mutlu çiftler yemeği' adı altında bir gezi düzenlemişti. Hem güneşli, hem yağmurlu bir ortam olacak. Böyle bir ortam ancak baharda olabilirdi. Üzerlerinde de gök kuşağı oluşacaktı üstelik. Etrafı hırçın dağlarla çevrilmiş küçücük bir dağ lokantasının taraçasındaki o muhteşem günü kimse unutamamıştı..Geziye katılan bayanlardan şık kostümler içindeki kusursuz fiziklerinin nimetlerini toplayabilmek için, bekar zamparaların zuladan kendilerine bakmalarında bir sakınca görmeyenler ve hatta buna fırsat verenler gezinin en renkli simalarıydı. Saçlarından tırnaklarına kadar süzülüşlerinin farkında olmasını isterlerdi bayanlar erkeklerin. Çokları pahalı markaların koleksiyonlarını üzerlerinde toplamanın avantajlarını bile kullanıyorlardı.

İnsanları şok etmek Kazımın işiydi. Kazıma sorsanız: "bir programınız var mı?" diye o: "Benim deliliklerimin programı olmaz her zaman her yerde her yapacağı her türlü sürprize hazırlıklı olun" derlerdi. Havuz kenarında masalara kurulmuş davetliler bir ağustos sıcağında "ah şu havuza girsek te bir serinlesek" demeye fırsat kalmadan birde bakarsınız bir itfaiyenin hortumundan sular gökten yağmur gibi inivermiş başınıza sizin kalbinizi okumuşcasına. Kalbinizin fırtınalarından dağılan yağmur bulutlarını keşfeder ön sezileriyle. Hayatınızın gerçeklerini yüzünüze karşı söyleyerek herkese pes dedirtir.

İşte mutlu azınlığımızın kendisini, hayatın acı gerçekleri arasına duvar çekerek soyutlamalarının örneklerini görmüyor muyuz yaşamımızda. Memleketimin mutlu azınlığından mutluluk manzaraları sunduk. Kim bilir yaşam yelpazemizin grafiğinde yüzde kaçlık bir açı ile göstereceğiz böyle mutluluk tablolarını.

UMUTLARIN ÖTESİ VE TÜLAY SARAYKÖYLÜ

(Bir Roman Eleştirisi)

Sirkeci Garından hareket eden, trendeki Almanya'ya gidecek yolcular yerlerini alırlar ve bir Almanya serüveni başlatır ki Tülay Sarayköylü, inanın kitabı elinizden bırakamazsınız, bir solukta okumak istersiniz.

Sanıyorum ilk romanı, bunda da oldukça başarılı. Her ne kadar mütevazılığından, "böyle bir gurbetçi serüveni yazacak kadar kuvvetli kalemim olmadığını biliyorum" demesine rağmen oldukça akıcı konu ve kişileri birleştirici bir bütünlük sağlayarak güzel bir sonla romanını bitirmiş.

Gurbetçilerimizin hayatını yazarken kendiside bir gurbetçi olarak 11 yıl Avrupa'da yaşamış biri olarak yaşamdan yansımaları yakından gözlemlemesi neticesi böyle bir eseri edebiyatseverlere kazandırmış.

Umutların Ötesinde köylerinden, şehirlerinden yaşam derdiyle anasını, babasını, eşini, sözlüsünü geride bırakanların bir tren yolculuğunda tanışmaları ve Almanya'daki acı, tatlı yaşam hikayeleri güzel ve akıcı bir dille yazılmış.

Trendeki yolculukta tanışanların Almanya'da da yollarının kesişmeleri, gurbetçi olarak birbirlerine sahip çıkmalarının bizlere has bir meziyet olması çok güzel işlenmiş.

Aşkın, sevginin, mutluluğun, mutsuzluğun, acının, intikamın, kinin, nefretin ve ihanetin bir oya gibi işlenerek yazıya dökülmesi neticesi güzel bir yapıt ortaya çıkmış.

'Aşk' diyorum çünkü Selim'in içten içe Fatma'yı sevişi, Fatma'yı önceleri bir kardeş gibi görüp, koruyup kollaması ve sonradan evlenmeleri.

Faruk ve Aynur'un herkese örnek bir evliliklerinin olması. Rafet'in Türkiye'deki ilk göz ağrısı Hatçe'nin bir başkasıyla evlenmiş olmasının verdiği aşk acısı neticesinde, Türk örf ve adetlerine uymasa da bir Alman bayanla önceleri arkadaş ve sonra kadının evlenmeden beraber olmayı sürdürmek istemesi neticesi Rafet'in Örfümüze uymayan bir davranıştır diyerek Beate'yi evlenmeye razı etmesi gibi yaşam kesitlerinde Türk Alman ilişkilerine yer vererek güzel bir konuyu romanda işlemesi ve tabiî ki Beate'nin eski kocasıyla bir yasak aşka girişmesi neticesi Rafet'in Alman eşini ve eski ayrıldığı Alman kocasını öldürmesi neticesi ihaneti ve cinayeti de romanına taşıyarak yazar Umutların Ötesi romanını insanların belleğine yerleştirmeyi başarmıştır. Başarmıştır diyorum çünkü, anlatımında yöresel halk ağzını çok güzel kullanarak o ortamı adeta yaşatmıştır okuyanına.

Sonuç olarak yurt dışında para kazanmaktan öte yeni başlayan ve biten umutlarda daha birçok konuyu elbette ki yorumumda bahsetmem mümkün değil. Ama yazar Almanya'daki sevmediği şeyleri sıralamış Güzel cennet yurdumuza dönüş yaptığında da Türkiye'de olmasını istemediği birçok keşkeler ide yazmadan geçememiş.

Keşke insanlarımız asık suratlı olmasa, Rüşvet isteyen Gümrük memurları, Kahveleri dolduran işsizler, yabancı plakalı arabaları görünce içilen bir şişe gazozdan iki misli fiyat alan aç gözlü sahtekarlar olmasa. Elektrikler, sular kesilmese, hastanelerde uzun hasta kuyrukları olmasa.

İşte bütün kötü alışkanlıklarımızı bırakarak dönsek yurdumuza. Bizim paradan çok bunlara ihtiyacımız var diyerek bitirmiş romanını sevgili Tülay Sarayköylü

Söke Şairler ve Yazarlar Derneğinde bir grup şair arkadaşlarla kendisini 2008 senesinin şubatında ziyaret ettiğimizde bana imzalayarak verdiği romanını Ağustosta okuyup bitirdiğimde kendisini hep kutlamak geçiyordu içimden. Bekilli şiir etkinliğinde kendisini göremedim ama Şair Cemal Şimşek dostumdan kendisini kutladığımı ve selam söylememi iletmesini istemiştim. İşte bu duygu ve düşüncelerimle Tülay Sarayköylüyü Umutların Ötesi Yapıtından dolayı tekrar kutlar başarılarının devamını dilerim.

DEMOKRASİYE GEÇİŞ SANCILARI

1951 Seçimlerinin ardından demokrat partinin iş başına gelmesiyle birlikte Devletçilikten Özel sektöre kayış başlamış, Amerikan yardımlarıyla ülkemizde sanayice ilerlemenin önüne geçilmiş, daha fazla hürriyet, daha fazla demokrasi adı altında dinci kesime yönelik özgürlük ve demokrasi gelmiş ve bu gelişmeye engel olacak kavramlar laiklik başta olmak üzere budanmış yabancıların daha fazla söz sahibi olmaları açısından devlete ait neler varsa satılmış, Cumhuriyete karşı ‘İkinci Cumhuriyetçiler’ çıkarak

Atatürk ilkelerinin önüne geçilmiştir.12 eylülle birlikte 1980 öncesi sağ sol çatışmalarıyla birbirine kırdırılan gençlik, kendilerinin kullanıldıklarını anladıklarında artık kendileri için vakit çok geçti. Sermaye 1970 öncesi bilinçsizliklerinin ve tecrübesizliklerinin zararlarını gördüklerinden sermayeye karşı çıkan sol örgütlenmenin karşısında ülkücü gençliği kullanmış, 1980 ihtilaline kadar gençlerin birbirlerini yok etmelerinde kapitalizm sistemli olarak oldukça güçlenmiş, buna karşın işçi köylü, memur kesimi de kendi davalarının takipçileri olmak açısından bir sınıf oluşturmuşlardır. Yani emekçi kesimi de birçok yandaşını yitirmesine rağmen güçlenmişlerdir. Tabiî ki bu kamplara ayrılmayı da beraberinde getirmiştir.

Düşünün bir kere 27 mayıs ihtilali olmuş, devrimci bir anayasa kabul edilmiş.(BU anayasa ki halkın, yani toplum kesimlerinin düşüncelerinin önünde bir anayasa)Gençler emperyalizme karşı yürüyerek İstanbul'da 6. filoyu defol git diye karşılamışlar. Deniz Gezmiş ve arkadaşları devrimin bir kıvılcımı olmuş, ama ne yazık ki faşizmin gücü bu üç fidanını asmakla kurtulacaklarını sanmışlar, Deniz gezmiş ve arkadaşları idam edilmiş 12 eylüle böyle gelinmiştir.

Siyasiler mecliste reisicumhurunu seçememiş, sağ sol karmaşası mecliste de devam etmiş, halkın 12 eylülü bir kurtuluş olarak görmesine kadar müdahalesini özellikle sürdüren ordu 12 Eylüle gelindiğinde darbe yaparak yönetime el koymuştur. Oysa gençlerimiz 12 eylülle birlikte faili meçhullerle ve işkencedeki ölümlerle bir girdabın içine sokulmuş Hapishaneler sağcı ve solcu gençlerle doldurulmuştur. İşte bütün bu olaylarda Türkiye başta Amerika olmak üzere harici güçlerle hep dışarıdan yönetilmişlerdir. Barış gönüllüleri denmiş memleketimiz karış karış gezilmiş, köylümüzün yani halkımızın örf ve adetlerinden inanışlarına, kimliklerinden milliyetçilik duygularına, dil ve lehçelerinden siyasi görüşlerine kadar Amerikan casusları(Barış Gönüllüleri) tarafından öğrenilmiş öğrenilen bilgilere göre Türkiye'nin haritaları çıkarılmış ve bu konular karşısında aleyhimize geliştirilecek stratejiler oluşturulmuş ve bu oluşturulan stratejileri savunan kendi gençlerimiz Amerika da burslu olarak okutulmuş ve Türkiye'ye gelip belirli kilit noktalarına atandıklarında Amerikan siyasetini savunmuşlardır.

Türkiye üzerindeki emellerinin koruyucuları ve kollayıcıları olarak Avrupa ülkeleri de tabiî ki boş durmamışlardır. Demokrasimizin önündeki engellerin kaldırılması da Avrupa Birliği standartlarına uygun olarak ele alınmış Avrupa birliğine alınmayacağını bilmemize rağmen halkımızda bir Avrupa birliğine girme rüyaları yaratılmış, serbest dolaşım, bol para kazanmak gibi halkımızın özlemleri hep canlı tutulmuş ve AB ye üye olmak iktidarlarda oy potansiyelini artırma konusunda bir işlev haline gelmiştir.

Türkiye'nin 1996 yılından itibaren gümrük birliğine girmesiyle Avrupa'daki ve dünyadaki gelişmiş

ülkeler düzeyinde olmayan sanayimiz bu ülkelerle rekabet edemez düzeyde olduğundan ülkemizde birçok fabrika kendisine çekidüzen verip Avrupa'yla uyum sağlarken birçok küçük işletmelerde kapanmıştır. Tarımın ve sanayin devlet tarafından korunamaması sebebiyle ülkemiz yabancıların açık pazarı haline gelmiş kendi çiftçisini destekleyen ülkeler, ülkemize ucuz pirinç, buğday, mercimek ve her türlü bakliyat ürünlerini satmışlar. Emeğinin karşılığını alamayıp zarar eden köylümüz ürün ekmekten vazgeçmiş kendi kendimize yeterli olan bir ülke pozisyonundan tarımda da dışa bağımlı bir ülke haline getirilmiştir. Tabiî ki sanayimizde de öyle. Birçok fabrikalarımız kapanmış, teknolojik yeniliklerle donatılamayan ve devletin arpalıkları pozisyonunda bulunan ve sürekli zarar eden eskimiş teknolojilerimizle çalışan fabrikalarımız Avrupa'ya ayak uyduramadığından özelleştirilerek teker teker elimizden çıkarılmıştır. Artık Avrupa'nın işçisini, çiftçisini besleyen sömürge bir ülke konumuna getirildik. Kendimizle barışık bir toplumken PKK nın dış güçlerce beslenip desteklenmesi ve ve ülkemize karşı zararlı yayınlarda bulunulmasına göz yumulması karşısında ülkemizdeki ayrılıkçı grupların milli duyguları, kimlik tartışmaları yaratılarak infial noktalarına kadar getirilmiş, en ufak olaylarda meydanlara çıkarak yakıp yıkmaya ve öldürmeye yönelik gösterilere kadar iş vardırılmıştır. Sorunlarımız birikerek gelmiş hiçbirisi çözüme kavuşturulmamış bir dağ gibi önümüzdedir. Ermeni meselesinden, Kıbrıs meselesine, Kürt sorunundan doğalgaz sorununa, dil sorunundan, kriz sorununa, işsizlik sorunundan eğitim sağlık yani aklınıza ne gelirse bütün sorunlara kadar. Bütün bu sorunlarla başa çıkmak için devletin emniyet güçleri ile halk karşı karşıya getirilmiş ve devlet kendi bünyesinde kendine bağlı birde Gladyo oluşturmuş ve bu oluşumda Susurluktaki Mercedes kazasıyla ortaya çıkmıştır.

Ülkemizin çok değerli yazarları, profesörleri, aydınları faili meçhul suikastlarla öldürülmüş hiçbirisi aydınlatılamamıştır. Bu işleri halledemeyen siyasetin elinden kuvvet kullanarak olayları bastırmanın ötesinde bir iş gelmemiştir. Dışarıdan yönetilmenin neticesi Tarımı, sanayisi ve ekonomisi çökmüş bir Türkiye'nin Özelleştirerek ayakta kalacağını sananlar yanıldıklarını dışarıya satacakları bir şey kalmadığı zaman anlayacaklardır. Şimdi artık taviz verilerek işleri yürütüyoruz. . Tabiî ki buda satılmadık kalan fabrika varsa satarak, Kürtçe tv kanalları açarak, buzdolabı çamaşır makinesi ve gıda maddeleri dağıtarak, topraklarımızı ve yer altı zenginliklerimizi satarak, İMF den borç para alarak ayakta kalmaya çalışılmaktadır.

İşte 29 mart seçimleri yapılmış baştaki iktidar kan kaybetse de ne değişmiştir. Halkımız layık olduğu veçhile yönetilmeye devam edilecektir. Yeni Amerikan başkanı Obama geldi 20 milyar dolar olarak İMF nin vereceği kredi ne gibi tavizler verildi de İMF nin 45

milyar dolar gibi yüksek bir meblağa ulaştırılmıştır. Acaba bu tavizler içinde Ermenistan'la sınır açılırsa, Kıbrıs'ta Rumlara taviz verilirse, Irakta Kürtlere tavizler verilirse gibi koşullar ileri sürülmüş müdür diye insan kendi kendine sormaktan da kendini alamıyor.

Daha bu gelişimin içersine Ergenekon'u dahil etmedik. Oysa Ergenekon başlı başına işlenecek, ele alınacak bir sorunlar yumağıdır.

Çok partili rejimmiş gibi görünse de demokrasinin oturmayışı, seçim sistemindeki çarpıklık, 1950 sonrası olguyu aynen getirmiş, 2008 ler de 1950 leri yaşar konumuna gelmişiz. Tabiî ki şu anda Demokrat Partinin iktidardan uzaklaştırıldığı ihtilaller geleneği ortadan kalktığı için 2011 senesine kadar baskıcı ve sindirici ortama yokluk , yoksulluk ve İşsizliği de dahil ettiğimizde acaba demokrasiye nasıl ulaşırız. İşte 45 milyar dolarlık İMF yardım burada imdada yetişecek gibi gözüküyor. Acaba bu yardımlar beş yüz milyar doları geçen devletin borcunu daha da yükselteceğinden daha fazla dış borç daha fazla dışa bağımlılık değimli?

HAYATA DÖNÜŞ (erken teşhis)

Sırtımdaki, göksümdeki ve zaman zaman vücudumu tümden saran ağrılarından şikayet ettiğimde eşim:

" Hayatım kaç defa diyorum sana bir dipten doruğa muayene ol. Bak hastanede çalışan komşumuzun bir tanıdık doktoru var, önce muayenehanesine gideceğiz, sonrada o bize bir yol gösterir, gerekirse bir Check-up yaptırırız. Muhakkak bir şey var ki sende her gün şikayetçisin kendinden." Dediğinde ben hep "haklısın hayatım" derdim de bir türlü teşebbüse geçmezdik.

Tabiî ki rahatsızdım ağrıdan sızıdan yana ama direniyordum doktora gitmeye. Nasıl olduysa ağrılarımın arttığı bir gün Hanımın da ağrılardan şikayeti geldi aklıma ikimizde bir muayene olalım dedim. İşyerinden

telefon ederek bir randevu aldım doktordan. Ertesi gün Fikret beyin muayene hane sine eşimle beraber giderek vizite ücretini yatırdım. Benim göksümü, nefes alış veri-şimi, sırtımı dinledi. Uzun tetkiklerden sonra kartvizitinin arkasına imzasını atarak "yarın erkenden hasta-neye gel, kapıdan kartımı gösterdiğinde direk içeri gi-rersin" dedi. Tabi eşimi de aynı şekilde muayene ederek aynı şeyleri eşime de söyledi ona da bir kart yazarak verdi.

Ertesi gün bizde öyle yaptık. Sabah hastanenin içi ana baba günüydü. Onları yararak geçerken arkamızdan konuşuyorlardı.

"İşte gene özelciler geldi, bunların paraları var kuyruk beklemezler ki. Hele bizim gibi geceden kalkıp ta sıramı alacaklar sanki."

Duymazlıktan gelmek zorundaydık. Adamlar haksızda sayılmazdı ama ne yapacaksın sağlık sorunu bu. Halimize şükrettik. Zaten şükürcü bir millet değilmiyiz. Bir trfik kazası olsa, bir uçak düşse çok şükür, içinde biz yokuz demezmiyiz. Ya sel felaketinde, depremde kendilerine zarar gelmeyenler şükretmezler mi. Bizde para ile muayyene olacak durumda olduğumuza şükrettik. Oysa çokları doktora gitmeyi gerektirmeyecek derecede sağlıklarının yerinde olduklarına şükrediyorlardı. Ya birde muayene olacak paramız olmasaydı ?

Her şeye para bulunuyordu da şu sağlığa para bulamıyordu halk. Bulsa da halkın önceliği sağlık değildi ki. Yakacak, giyecek ve en önemlisi gıda. İşte en son kertesine getirmişler hastalıklarını. Artık doktora gelmekten başka çare bulamamış insanların yığılmalarıydı hastanedeki kalabalık.

Kapıdaki görevlilere doktorun arkası imzalı kartvizitini gösterince hiç bekletmeden "ikinci kat 109 numara" dedi görevli. İkinci kat 109 numaraya çıktığımda doktorun bulunduğu oda kapısının karşısındaki görevli bayana doktorun yazılı kartvizitini gösterdim "içerdekiler çıksınlar hemen sizi alacağım" dedi. Eşimin ve benim sağlık karnesini alarak kaydını yaptı. İçerden çıkan hastadan sonra muayene olmak için eşim girdi içeri. Doktor hiç muayene etmeden bir kağıt üzerinde işaretlenmiş liseyi eşime verdi. Sonra ben girdim benim elime de bir işaretlenmiş tahlil kağıdı verdi

"işaretli tahlilleri yap getir, gittiğin yerlerde kartımı göster sıra beklemezsin" dedi. Sistemin çarkı böyle işliyordu demek. Her gittiğimiz yerde hiç beklemedik, kan tahlilinde, idrarda.

Hele kandan bir sürü tahliller yaptılar. Eşimle beraber hepsinin neticelerini aldık doktora verdik. İçerde bir başkası daha vardı. Sanıyorum doktorun tanıdığı biri. Çenesi düşük bir insan. Doktor sanki onu dinlemiyordu. Elinde siyah bir çanta, içersinde bir sürü ilaç numuneleri var. İlaçlarla ilgili bilgi alışverişinden başka bir şey değildi adamın yaptığı. Kim bilir hangi fabrikanın ilaç pazarlamacısıydı. Biz se doktorun tahlil sonuçlarını söylemesini bekliyorduk. Hele adam bir konuşmasını kesse sıra bize gelecekti.

O çenesi düşük adam işi bittiği halde çıkıp gideceğine, eşimle beraber doktorun söylediğini dinlemez mi. Doktor tekrar tekrar tahlil sonuçlarına baktı, kafasını salladı. Ters giden bir şeyler vardı galiba. Gözlerini benden kaçırarak eşime bir şeyler diyordu ki eşim benim kolumdan tutup;

"Güven sen biraz dışarı da bekle benim doktorla bir özel görüşmem olacak" dedi. Ben dışarıda beklerken O geveze adamında sesinin yükseldiğini duydum içerden. Durmadan konuştular konuştular ama konuşan hep o geveze adamdı. Ama tam anlayamıyordum konuşulanları. Sonra o geveze adam kapıdan çıktı bana dönerek "hücre çoğalmasıymış, geçmiş olsun iyi huyluysa korkulacak bir şey yok" dedi. Adam söyledi söylemesine ama benim kendisine birşeyler sormamı beklemeden çekip gitti. Bir ara peşinden koşturayım dedim vazgeçtim. Doktor eşime içerde tedavi şekillerini izah etmiş, ayrıca başka ülkelerde tedavi görebileceğini söylemiş. Hiç konuşmadan geldik eve. Ben istiyorum ki kendi birşeyler söylesin. 'Korkulacak bir şey yok' desin, geveze adamın söylediği gibi. Ama ne gezer eşimde çıt yok.

Eve geldiğimizde birazda yüzü ağlamaklı:
"hücre çoğalmasıymış, kansermiş yani" dedi. Ben oturduğum koltuktan fırlamıştım sanki. Ellerimle yüzümü kapatıp

"Aman Allah'ım buda mı gelecekti başıma" dedim. Yalnız hücre çoğalmasını bir şeye benzetememiştim adam söylediğinde.

Eşimin gözyaşlarına karışmış sözleri düştü üst üste dudaklarından. Lavanta kokan çarşafları serilmiş yatak odasının kapısında durmuş, içeriye bakıyordu öylece. Bir dil sürçmesi onu ele verdi. 'Hücre çoğalmasıymış tan sonra kansermiş' demesi. Şimdi benimde bildiğimi bilmesinden biraz rahatlamıştı. Oysa nasıl söyleyebilirim kinin hesaplarını yapmıştı yol boyu. Tedavimdeki uzun sürecin ruhunda yaratacağı karmaşadaki davranış bozukluklarını algılıyordum eşimin.

Benim hastalığımı duyduğunda çoktan iç dünyası yıkılmıştı. Ben yatak odası kapısından içeri girdiğimde eşimde arkamdaydı. Yatağın bir köşesine usulca oturdum. Eşimde yanıma oturdu. Şimdi az da olsa kendisine gelmişti. Doğal davranışların kimyasındaki sükuneti yaratan neydi. Sanki hastanedeki korku ve telaş gitmişti şimdi. Benim kıyametler koparacağımı, hayatı hem kendisine hem de kendime zehir edeceğimi düşünüyordu. Kendisini hiç de ilgilendirmeyen bir konuda doktorun anlattıklarını duyan bir yabancı, bana patavatsızca

" Hücre çoğalmasıymış demek " dediğinde benim dünyam zaten kararmıştı. Demek benim hastalığımı duyduğunda o şarlatan içerde bağırmıştı "çaresiz bir hastalık" diye. O münasebetsiz adam ne münasebetle benim hastalığım hakkında patavatsızca konuşmuştu.

“Beyefendi seni ilgilendirmez bilmediğin şeylere lütfen karışma” diye eşimin sinirlenip bağırdığını duymuştum kapıdan. Sanki ona denmiyormuş gibi yüzü kızarmayan adam büsbütün moralimi bozmuştu dışarıya çıkıp ayrıca bana hücre çoğalmasıymış diye söylediğinde. Güya ben duymayacaktım. Yüzsüzlerin yüzlü çıkmalarını düşünmek insanı üzmez mi. Adam sanki uyuşturucu bağımlısı gibi söze karşılık verme bağımlısı içinde görüyor kendisini ve durmadan konuşuyordu. Zaten içerde doktoru yüceltecek konuşmalar yaptığında doktorun da sesi çıkmadan propogandist beyi dinliyordu.

“Sağlık bu hanımefendi. Eşiniz için doktor beyin dediği ülkeye giderseniz tedavi için kesin çözüm bulunur.” dediğinde eşimin iyice dolduğunun farkındaydım. Adam durmadan konuşuyor benim sağlığım üzerine çözümler üretiyordu. Eşimde artık adamın konuşmalarına daha fazla tahammül edememiş demekki.

“Beyefendi Her şeyde tüketim toplumu olmuş çıkmışız. Şimdide olur olmaz söz tüketiyoruz, ses tüketiyoruz, onur tüketiyoruz, en güzel değerlerimizi tüketiyoruz. Sevdiklerimizi ve kendimizi tüketiyoruz, onun için siz burada boşuna sesinizi tüketmeyin” dedikten sonra adam doktorun odasından çıkmak zorunda kalmıştı. Üstelik bana da hastalığımı söyleyerek uzaklaştı.

Eşimin doktorun yanından çıktığında benim değil de sanki onun teselliye ihtiyacı vardı. Birazda onun için kendimle ilgili bir şey sormamıştım eve gelene kadar. Adamın boş yere gevezelik etmesini unutamamıştım “neden doktorun söylemesi gerekeni o adi adam söyledi” diye eşimin saçlarını okşayarak yanaklarından öpmüştüm .

“Seni seviyorum hayatım. Hastalığım unutmaki her şeyin sonu değil” dedim. Eşimi kendi hastalığımın vahim düşüncesinden uzaklaştırmak için bir savaş veriyordum sanki.

Sanki her tarafa savrulmuş başıboş dönen gezegenler gibiydi kafamdakiler. Şimdi yatağa uzandık birbirimize sarılıp çaresizlik içinde ağlaşıyorduk. Karı koca ortak bir sessizliğin içindeydik. Hareketlerimizin devinimleri sıfıra inmiş bir pelte gibi yatağın üzerine serilip öylece bırakmıştı bizi.

Yaşlı ve şeker hastası olan anneme ve hele bana çok düşkün kalp hastası olan babama nasıl diyecektim. “Çocuklarıma nasıl söylerim”. Şimdi kendi içimizdeki boşlukta kendimizi mahkum etmiş, bir çıkış noktası arıyorduk. Ben ne yapmıştım da tanrı çaresiz bir hastalığın eline bırakmıştı beni. Çevremdeki en yakınlarıma söyleyerek, düşüncelerimi kemiren olumsuzluklar paylaşıldığında yerine olumlu söylenecek her söz belki bana ilaç olurdu. Şu anda çaresizliğin şokundaydık. Vurgun yemiştik.

“Hastane kapılarındaki çare bulunacak dertler içindeki çaresizlikler zincirinin bir halkası da bendim” diye düşündüm. Ama şimdi eşimin ne düşündüğünü sezebiliyordum. Benim dalgın bakışlarımdan kendimi uyandırarak eşime

“Kiradaki dairemizi sattığımızda Amerika’da tedavisi olabilir diyorsundur” değilmi?

“Tamam düşündüğün gibi düşünüyorum bende” dedi. O da anladığımı anlamış olacak ki

“onu sonra konuşuruz” dedi. Ertesi sabah, geçirdiğimiz tedirgin bir geceden sonra tekrar hastanedeydik. Oğluma ve iki kızıma üstü kapalıda olsa durumu anlattığımda

“anne annenizle, dedenize söylemeyin sakın” diye de tembih ettim. Büyük kızım

“hastaneye bende geleceğim baba” seni yalnız bırakamam” dedi. Ufak kızımla oğlum yaşlı dedesi ve anneannelerinin yanlarında kaldılar. Sekseninin üzerinde insanlar, onlarında bakıma ihtiyaçları var nede olsa. Büyük kentlerdeki bir başka endişede hızla artan kap-kaç olayları. Eşim bizimle beraber gelen büyük kızımıza hastaneye gidene kadar tembih üzerine tembih etti.

Aman çantana dikkat et sanki bizim kıza söylenmemiş. Eşim eczaneden ilaç almak için yanımızdan ayrıldığında, kızımda benim kan verirken çıkardığım paltomu koluna asıyor. Hemşireler kan alma işini tamamlayıp ta ben tekrar paltomu kızımdan aldığımda bakmış ki kızım kolunda çantası yok. İki tane kesilmiş deri sap sallanıyor kolunda kızımın. Pes yani bu kadara da. Anne gelene kadar sağa sola koşuşturdular ama nafile. Bu ikinci çarpılışı kızımın. Bazen insanlar hayatta bedavadan yaşıyor. Bana “aman olsun canımıza bir şey gelmedi ya” deyip geçiştirdiler. Ama önemli olan benim bir şeye üzülmemem lazım. Hanım ilaçlarla geldikten sonra tomografilerim çekilecek tabiki. Hadi bu seferde elektrikler kesilmesin mi. Yalnızca kan tahlili yaptırmış olduk o gün. Akşam evde çocuklar

“ Anne, babamı Çine götür. Türkiye den kanser hastaları Çine gidiyorlarmış ameliyat olmak için. Kanser turları düzenleniyormuş. Herkes gezi için umreye gidiyor, siz sağlığınız için Çine gitmişsiniz çok mu”? diye üsteleyince

“haklısın kızım” dedim. Ama doktorumuz bendeki gelişmelerden çok umutlu, sanıyorum sizlerin sevgisi ve benim stresten uzak durarak hiçbir şeyi dert edinmemem kurtaracak beni bu dertten” Oysa her şeyimiz problem. Birçok şeyi bana aksettirmediklerinizi biliyorum. Ne şehit ailelerinin dramını, nede Cumhuriyet ilkelerinin yavaş yavaş elden gitmesini. Benim bu konulardaki hassasiyetim kendi canımdanda önemli.

Eşim hastalığım devam ederken, sürekli bu hastalıktan tedavi olanlardan ne kullandıkları ve nelerden çare bulduklarını hep araştırmaktaydı. İçimde iyi olmama yönelik büyük bir inanç vardı. Artık eşimle dağlardan ot toplamaya gidiyorduk. İnternet ten yeni tedavi sistemlerini araştırıyorduk. Çocuklarımın benim

yanımda olmaları bana destek vermeleri beni hayata bağlıyordu. Bir gün iliğimden kan aldılar çok büyük bir iğneydi. Aman Allahım Birkaç gün sonra gittiğimizde hastalığımın düzeldiği yolundaki doktorun ifadesi bana dirençli olmayı öğretmişti.
“Sen bunu yenebilecek güçtesin” kanser ve karamsarlık arasında ilişki olduğunu ifade ederek “Milattan sonra 2. yüzyılda melankolik insanların neşeli insanlara kıyasla kansere yakalanmaya daha yatkın oldukları anlaşılmıştı.18. ve 19. yüzyıllarda pek çok doktor , özellikle karamsar dediğimiz kişilerde kanserin, o kişinin yaşamındaki bir trajediden sonra oluştuğunu fark ettiler." dedi. " strese verdiğimiz tepki, stresin kendisinden daha önemliydi.
Uzun tedavilerin ardından ameliyata hazırlandım. Radyoaktif karantinalarda kaldım. Işın tedavileri, atom kapsülü haplar, tekrar tekrar testler tahliller, eşimin , çocuklarımın ve dostlarımın beni yalnız bırakmayışları beni hayata döndürdü diyebilirim.
Şimdi sağlığım düzelmiş olarak , sanki hayata yeniden gelmişim gibi yaşamıma sıfırdan başladım. Sizde benim yaptığımı yapın. Neticesini değiştiremeyeceğiniz hiçbir olayda üzülmeyeceksiniz. Çünkü üzülmeniz hiçbir şeyi geri getirmeyecektir.

İŞTE ÖYLE BİRİ

Önümüzde trafik lambaları kırmızı yanıyordu durduk. Sahipsiz şiirler gibi tedirgin birazdan bizi talan edecek bir fırtınanın içine düşeceğimizin farkında olmadan durduk. Bir metre uzağımızda hemen solumuzda da ekip arabası her zaman durduğu yerde orta refüjde ki yerini almış bekliyordu. Bizi polis arabasına yabancı kılan bir şey mi vardı, bilemiyoruz.

Eee e haliyle insan o saate yanı başında polis arabası ve biri içinde biride dışında olmak üzere iki polis memuru olduğunu görünce kendini güvende hissediyor sanmasına rağmen gene de bu saatte kalmanın tedirginliği var. En azından o geceye kadar öyle sanırdık. Daha birkaç saniye beklemiştik ki dilsiz ve sağır olan üstelik çirkin düşleri

içinde saklı olmasına rağmen huzursuzca şirretinin dışa vuruşuyla (o an numara yaptığını anlayamadığımız) bir simitçi bozması polislerin olduğu taraftan direksiyonda olan eşimin yanına doğru yaklaştı ve camı tıklattı sertçe, boş meydanlara sahip çıkan birisinin edasıyla, kirlilikten keçe gibi olmuş saçları ve uzun kirli tırnakları arasından tezgahındaki simidi işaret etti eliyle. Adamın simit satmak istediğini düşünen eşim: almayacağız dercesine iki eliyle ellerini yukarı kaldırarak işaret etti. Simitçi kendisinin ne yapmak istediğini karşı tarafa anlatamamanın verdiği sinirlilikle tezgahtaki simidi göstermeyi bırakıp biraz üşüdüğünü belirtmek için kollarını kendi iki beline dolayarak ve aynı zamanda yüzünü ekşiterek üşüdüğünü belirtmeye çalıştığında camı kapalı otomobilin içindeki bayan kendisini kucaklanmak gibi bir şeyin yapacağını anlayarak eşinin yanında bu nasıl bir küstahlık diye düşündüğü bir sırada adam bu defa sigara istediğini belirtmek için elini sigara içer gibi ağzına götürdü. Eşim yine aynı hareketle iki ellerini yukarıya kaldırarak istemediğini belirtti. ben direksiyonun başındayım bu normal bir insan olmasa gerek baksana laftan anlamıyor, bunu adam değil yaratık olarak belirtmek gerekiyor. Sokak aralarındaki boş asfalt kenarlarını park alanları olarak gören sokak eşkıyaları arabanızı park etmek istediğinizde de karşınıza çıkıverirdi. Yaratık arabanın arkasına doğru ilerlerken işaret parmağını kaldırıp ben size şimdi gösteririm der gibi salladı, önce arabaya tükürdü ve cama bir yumruk attı. Gece geç saatte tüm gürültüler uyumuş, etraftaki sessizliği yaratığın yarattığı gürültü bozuyordu. Gene bir takım el ve kol hareketleri yaptıktan sonrada bir tekme attı arabaya. Artık bu kadar hakareti hazmedemeyen eşim arabadan indi "ne yapıyorsun sen" diye seslendi o: "he bebebe ha bübeee" diye bir takım

anlaşılmaz kelimelerle bağırıp ahrazlığın verdiği konuşamama hareketini el ve kol hareketlerine döküp parr, parr deyip eşimin üzerine doğru giderken, eşim derhal yüzü bize dönük olan polis memuruna doğru iki adım attı içindeki korkusunu ve sessiz çığlıklarını duymayan polislerin karşısında bir iki dakikalık duraksadı. 'Acaba polisler bir şey söylerler miydi kendisine' diye düşündü. Sonrada hiçbir şey söylemeyen polislere karşı "görmüyor musunuz adam arabama tükürüyor, tekmeliyor, müdahale etmeyecek misiniz? Bu arada ben arabanın içinden açık olan camdan duyuyor ve görüyorum olanı biteni. Sanki polis adamın yaptıklarını göz ardı edin, adamın anlamsız davranışlarına anlam katmayarak bırakın öylece bir mesele çıkarmayın def olun gidin gibi bir hali vardı. Hani böyle bir durumda arabayı terk edip inmemek gerekir ya bende arabadan inmeden 'du bakalım noolecek' hikayesi gibi düşünürken adam iki eliyle eşimi itekledi. Böyle durumlarda ben hala sabrımı sabırsızlığa döndürmeden onların amaçlarına hizmet etmemek için arabada beklemeyi tercih ediyordum. Amaç zaten arabadan

herkesi indirmek ve ardından soygunu gerçekleştirmek gibi bir bayat numaranın içinde olabilirler diye düşündüm. İlk olarak polisin tepkisi karşısında şaşkına döndük.

Hani Adana'da da asfaltın kenarına karısını yatırmış, elinde bıçakla karısını rasgele bıçaklayan bir caniyi polisler seyrediyordu, adam yaklaşanlara bıçak sallayıp "gelmeyin keserim ha doğrarım sizi" deyip herkesi ve bu arada polisleri de korkutup boyuna karısına bıçak saplıyordu ya işte oradaki polisten farkı yoktu bu polisinde. Demek ki hepsine aman ha vatandaşla soyguncu arasına girip canınızı tehlikeye atmayın mı demişlerdi.

Polis eşime "bak genç kardeşim çekip gitmezseniz adamın davranışları katlanarak büyür, sonra müdahale etsem ne olacak? Aydınlığa yol vermeyen kararlar verirse yetkililer, herkes başka kulvarlarda koşarsa, suçlular salıverilip ikide bir karşımıza çıkarsa, adamlar suç işlerken daha sonraki işleyeceği suçları da yedeğinde taşımaya devam ederse ben ne yapabilirim? Aha tutanak tuttum diyelim. Siz şikayetçi olacaksınız adamın raporu varsa biz bir gün nezarette yatırırız devlet adamı alıp iki gün yemek yedirecek, barındıracak, savcılık takipsizlik kararı verecek, sonra adam gene buraya gelecek. Biz burada sürekli görev yapıyoruz biz o zaman bu adama söz geçirebilir miyiz adam bizi de hiç saymaz.

Eşim:

"eee ne yapacağız o zaman?"

Polis "binin arabanıza gidin . Elde kaldıramazsın bunlara. Dalaşmaya gelmez. Bıçak çıkarır saplar maazallah."

Anlayamadığım şu :

Bu dilsiz ve sağır yaratık yapacağını yaptı ve can kulağıyla polisin arkasından uzanıp muhabbeti dinlemeye koyuldu. Acaba polis yaratığın söyleyemediği yada rolü gereği dile getiremediği tehdidini bize iletmekle mi görevliydi.

Polis:

"Zaten trafiği de tıkıyorsunuz lütfen aracınızı çekiniz 'bu arada saat gecenin 01 i ve bizden başka tek araba polisin refüjdeki arabasıydı'

Eşim hemen arabaya döndü ve kıvrak bir manevrayla arabamızı polis otosunun yanına güzelce yerleştirdi. Ve yine indi. Bu arada dayanamayarak bende arabadan indim. iki araç arasında bizim hususi aracımız ve polis arabası vardı, konuşmamız kaldığı yerden devam etmeye başladı. Bu arada trafik polisi olan ilerdeki iki polis memurunun yanına koşarak gitti yanına bir polis memuru daha geldi. Bildiğimiz düz polis bu. Düz polis diye bir şey olur mu demeyin oluyor işte.

2. polis kül rengi bakışlarının içersinden kolay baş edebileceklere çıkışmanın kendilerinde yarattığı rahatlıkla:

"Ne yapıyorsunuz siz? dedi. bizim başka bir şey yapmadığımız ortada iken bizim yüreğimizdeki diklenişin yağmalandığını hissetmek ve bizi kolayca

teslim almak veya, beynimizin haksızlıklara karşı döşenmiş mayınlarının tetikçisi olabilirlerdi. Bizim patlamamız, bizi suçlu konumuna düşürecek faktörlerin başında gelmekteydi.

"Aracınızı buraya koyamazsınız. Burası yaya yolu . Ceza yazmak zorunda kalırım." dedi. polis yapacağı hamlesini yapmıştı.

İçimden ya sabır çektim ve

"Polis bey bir şey yapmayacak mısınız? Bu şerefi olmayan yaratık görenlerde acıtasyon yaratıp insanların vicdanlarını kendi sistemiyle soyamaya gece bu yoldan geçenlere illallah dedirtmeye, buralarda dolanıp huzur kaçırmaya devam mı edecek?"

İşte o an yaratık her şeyi duyuyor, anlıyor ve konuşamıyor ama üzerime yürümeye yelteniyor, bu üzerime yürümeye yeltenmek için kendisinde bulacağı gücü polislerden almış olmalı ki böyle bir davranışın içine girmişti . Hayatın ve sistemin düzensizliğinden vurgun yemiş biri gibi hissettim kendimi geri çekilerek sendeledim. Yaratık elindeki tezgahı havalandırdı. Şimdi ben biraz daha çileme teslim olmuş, ateşe dönüşmemiş içimdeki kıvılcımı tutuşturmak üzereydim ki Eşim yaratığın havalandırdığı tezgahını tuttu. Şimdi donduruyorum görüntüyü. Bir tarafta tezgahtan sakınmış ama karşı bir hamle yapmak üzerek kendi içindeki öfkeleri ateşleyecek birinin durumu, diğer taraftan iki trafik polisi, heyecanlı gözlerle bizi seyrediyor ama diğer taraf tanda karşı saldırıya geçmiş birinin kendi yüklerini hafifletmenin verdiği rahatlıkla gizliden bir oh çekmeleri. Gene sağır dilsiz ama her şeyi duyan, polislerin biz bir şey yapamayız endişesinden bir kat daha bizim karşımıza güçlenerek çıkmış adeta canavarlaşmış , bağırıp çağırabilen karşısındaki suçsuzu feveranlarıyla suçlu düşürebilen, küfredebilen, bomboş havaya kalkmış vurmaya duran tezgahıyla simitçi kılığına girmiş sapık bir yaratık. Geç saatte evine giderken kırmızı ışıkta durma gafletinde bulunan ve simitçinin tezgahını tutmuş eşim. Gözlerdeki bu enstantaneyi bizim haricimizdekiler başka bir çekimle size sunarlar biliyorum.

Ama biliyorum ki manzaraya sizde hayret etmişsinizdir. Şayet sizde bizim anlattığımızın dışında bizimde görmediğimiz bir görüntü yakalamışsanız biliniz ki bu memlekette şaşırma yeteneğini kaybedenlerdensiniz. Ben hala şaşkınlık içindeyim ve eşim soruyor

" Polis bey şimdi ben bu adamın kafasını kırsam ne olur?

Düz polis:

"Sizi tutuklamak zorunda kalırım. Eğer bu adama bir şey yaparsanız onu adam yerine koyarlar siz de nezarette kalırsınız bu gece."

"Peki karşı koymazsak bizim kafamızı kıracak? Bir zahmet o zaman bizi de adam yerine koyacak mısınız?" diyorum. O kişi çekip gidiyor.

Düz polis

“Ben zaten bir şey görmedim arada çalılar vardı.”

Sonra bizde çekip gidiyoruz.

SEVGİLİ GÖNÜL ADAMI ALİ

ABDÜLKERİMOĞLU’NUN ARDINDAN 13-05-2009

Şairlerin sevgilisi, babası, abisi, Ali Abdülkerimoğlu’nun vefatının üzerinden bir sene geçti. Şimdi ikinci Bodrum şiir etkinliği yhapılıyor. 1. Uluslar arası Bodrum şenliğinde Osman Karaaslan tarafından vefatını duyduğumda şoke olmuştum. Kütahya’da, Isparta’da, Simav’da, Salihli’de, Antalya’da, Bursa’da ve daha birçok yerlerde yapılan şiir etkinliklerinde Ali ağabeyimi gördüğümde insana sıcaklık veren babacan davranışlarından dolayı hemen kucaklaşır, halını hatırını sorardım. O da hep iyiyim derdi. Şiirde usta bir kalemdi. İşte Şairler Meclisi adlı şiirindeki şiirin akışına ve anlamına bakın. O sevgi ile pişip mütevazı tavırlarıyla dostlarının gönüllerinde yer etmiş birisiydi.

ŞAİRLER MECLİSİ
Çağırdınız koşup geldim
Menzilleri aşıp geldim
Bu meclise çiğ yakışmaz
Sevgi ile pişip geldim
Ali Abdülkerim ağabeycim Yaşadığı yer olan Simav’a âşık

bir kişiydi. Simav’ı çok severdi. Yalnız ben değil tüm şairler camiası yas tuttu onun için. Kendi halinde, ağlayanla ağlar, gülenle gülerdi. Yav Canbaba çok kıtalı şiir gönderi yon başka şairlerin şiirlerini basamıyoruz bu yüzden senin şiirlerinin uzun olanına yer vermeyeceğim dediğinde ne kadar haklıydı. O ne söylese kimse üzülmezdi. Yöresel basında ve camiamızda ses getirecek yazılar yazıldı hakkında. Ne kadar sevilen birisiydi.

KÜTAHYA (İHA) - Simavlı şair gazeteci Ali Abdülkerimoğlu’nun vefatı sebebiyle, Kütahya Gazeteciler Cemiyeti Yönetim Kurulu, merhumun ailesine bir başsağlığı mesajı gönderdi.

Başkan İhsan Tunçoğlu imzasıyla Kerimoğlu'nun ailesine gönderilen taziye mesajda şu görüşlere yer verildi: "Simav İlçemizde yıllardır gazetecilik yapan değerli ağabeyimiz, şair Ali Abdülkerimoğlu’nun vefatını üzüntü ile öğrendik. Merhuma Allah’tan rahmet, kederli ailesine, dostlarına ve basın camiasına başsağlığı ve sabırlar dilerim gibi, Kütahya gazeteciler Cemiyeti'nin, baş sağlı mesajı gibi insanı hayretler içine düşürecek başka haberlerde okudum internet sitelerinde Ali Abile ilgili.

GAZETECİ-ŞAİR ALİ ABDÜLKERİMOĞLU, BALKONDAN DÜŞEREK ÖLDÜ

SİMAV - 11.04.2008 15:35:00

"Kütahya'nın Simav ilçesinde yaşayan 84 yaşındaki gazeteci-şair Ali Abdülkerimoğlu evinin balkonundan düşerek yaşamını yitirdi.

Dün sabah saatlerinde rahatsızlanarak Simav Doç. Dr. İsmail Karakuyu Devlet Hastanesine kaldırılan Ali Abdülkerimoğlu ayakta tedavisinin ardından evine gönderildi.

Tabakhane Mahallesi'nde kendi adının verildiği caddedeki evinin balkonuna çıkan Ali Abdülkerimoğlu dengesini kaybederek altı metre yükseklikten düştü.

Önce Simav ardından da Uşak Devlet Hastanesine kaldırılan Abdülkerimoğlu, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Abdülkerimoğlu'nun cenazesi Halil Ağa Camisi'nde kılınan cenaze namazının ardından Çitgöl beldesi Cumhuriyet Mezarlağı'nda toprağa verildi.

Cenaze törenine, ailesi, yakınları, Simav Belediye Başkanı Rıza Özdemir, katıldı. Ali Abdülkerimoğlu 55 yıldır genel yayın yönetmenliğini yaptığı oğlu Aslan Abdülkerim-oğlu'na ait Anadolu isimli gazetenin haber müdürlüğünü de yürütüyordu. Ali Abdülkerimoğlu, yazdığı bini aşkın şiirini üç kitapta toplayıp yayımlamıştı. Son olarak Amasya Valiliği tarafından düzenlenen Türk Sanat Müziği Beste Yarışmasında Altın Elma ödülü de kazanan Ali Abdülkerimoğlu'nun bugüne kadar bestelenmiş 20'yi aşkın şiiri bulunuyor."

Sevgili gönül dostları yukarıdaki yazıyı internetten bululduğum zaman Abdülkerimoğlunun eşinin de kendisinden önce vefat etmesinden dolayı daha da yalnız kaldığı ortaya çıkıyor. Tabiî ki 84 yaşındaki şair babamızın kim bilir dengesini kaybedip de balkondan düşmesini gerektirecek nedenler nelerdi. Canım Ağabeyimin o anda tansiyonumu yükseldi de dengesini kaybetti acaba. Ben tabi bu zamana kadar onu hiçbir zaman aklımdan çıkarmadım. İstedim ki Ali ağabeyimizi sevenlerin yazdıklarını hep bir arada toplamak ve kimler onun için ne dedi diye bilmek ve bunu siz sevenleriyle paylaşmak istedim.

Oyhan Hasan Bıldırki, Ali Abülkerimoğlu ile bir anısını anlatarak uzunca bir yazı yazmış. Gene Rahmetle Andığımız Tayyar Tahiroğlu Ağabeyimizin de içinde bulunduğu bir anı da bakın Bıldırki neler diyor.

"Kendisiyle 2004 Temmuz'unda Söke Öğretmen evi'nde görüşmüştüm. İlçemize gelen konuk şairlerle Öğretmen evi'nde buluşmuştuk. Akşamüzeri serinliği başlamıştı. Çardak altındaydık. Birinin adımı seslendiğini duydum. Baktım, en ulu ak servi ağaçlarından birine belini dayamış olan Tayyar Tahiroğlu'nu gördüm. Yanındaki yaşlı şairle birlikte bana gülümsüyordu. Kalktım, yanlarına gittim, rica mica dinlemedim, ellerini öptüm.

Tayyar Tahiroğlu'nun; "Oyhan, bize sahip çık. Hele Ali Abdülkerimoğluna'na hepten sahip çık. Bu kadar gencin arasında iki yaşlı biz varız. Üstelik ben sonbaharımdayım, kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Belki sonbaharı bir daha

göremem.” deyişini unutamam. Ali Abdülkerimoğlu durur mu? “Tayyar, sonbaharda olan benim. Üstelik“Sonbahar” ilk şiir kitabım. Belki sen sonbahara biraz yakınsın ama bu genci üzmeye çalışma. O daha ilkbaharında olmalı. Bana göre sen de öylesin…” demişti.
Sonbahar, Tayyar Tahiroğlu’nu sevmiş olmalı, onu aramızdan çekip aldı."

İŞLER HASTA

Kendi iç dünyasına dalmış internette tanımış olduğu adama düşüncelerini yoğunlaştırmıştı. Hangi tasarımcılar benim gibi kusursuz bir aşkı güzel giysiler içinde cansız bir vücutta hayata geçirebilir ki. Bahar, kıpırdanmasındaki esin kaynağını kendinden almıştı sanki. Sevgilisine cömertçe yazılar yazıyordu. Erkek bayan konseptleriyle hizmet veren butiklere dönmüştü içi. Düşü rengarenkti. Tatlım diyordu. Her yerim rengarenk çiçekler açmış gibi geometrik desenler üzerinde ki bluzumun ve platin rengi mini eteğimin altındaki bacaklarımın bir sütun gibi seni beklediğini bilmeni istiyorum. Marka merakım dan olsa gerek hep en nadide giysiler içinde göreceksin beni. Şimdi duygusuz ve acımasız bir şeytan tarafından ruhum ele geçirilmiş gibi sanki. Çok kısa zamanda tanışmış olsak ta iki uzatmalı aşıklar gibi hissediyo0rum kendimi. Seni çok seviyorum.

Adam ismini dahi bilmediği bir bayandan gelen yazılar karşısında aşk sarhoşu olmuş, sanki kendinden geçmişti. “İnsanlar elbetteki sevecekler, o zaman sevgisinin kendisini götürdüğü yere kadar gitsin aşkları. Yazarlar kalemlerinin götürdüğü yere kadar yazsınlar. İnsanlar yapmak istediklerini yaptıklarında, yapacakları yere kadar gitmiş olurlar. İşte bizde gittiğimiz yere kadar gidelim internette seninle. Bende seni çok seviyorum. Başka bir çetleşme de buluşmak üzere” demişti mesajında.

Daha böyle birçok göndermeler yaptılar birbirlerine. Uzun, kısa yazılarla aşklarını üç ayın sonuna getirmişlerdi ki bir pastanede buluşarak tanışmaya karar verdiler. Her ikisi de yaşamlarının gerçeklerini anlatacaklar mıydı acaba. Bir gün anlaştıkları gibi bir pastanede buluştular. Bayan:

-Aaffedersiniz ne iş yaparsınız” dedi. Adam:

-Fabrikatörüm”

-Çok güzel. Der bayan.

-Benim eşimde borsacı. Adam bayanın eşinin borsacı olduğuna Sevinir çaktırmadan.

-Çok güzel, benimde hisse senetlerim var. Borsa yükseleceği zaman beni inşallah uyarırsınız" der bayana. Bayan:

-Ne demek efendim tabi ki yardımcı olurum. Ancak bu işler alenen olmaz ne de olsa eşimin telefonu dinlenebilir" der bayan. Adam:

Sen orasını merak etme. Ben telefonda hal hatır sorarım işler nasıl derim işler iyi dediğinde ben o gün kağıt alacağım. Sen işler kötü maalesef işler hasta, işler yattı, dediğinde de elimdeki kağıtları satacağım.
Der. Kadın aslında Borsacı Şükrü İşler beyin evlerinde hizmetçi olarak çalışmaktadır. Çetleşerek iyi birini bulsa evlenip kendi hayatını kurtaracaktır. Ama tanıştığı fabrikatöre de ben o evin hizmetçisiyim diyemez. Kadın bir fabrikatörle tanışmaktan dolayı gayet mutludur. Bu arada fabrikatörde çok sevinçlidir nede olsa bir 'borsacı eşiyle' tanıştığı için. O da içinden 'inşallah benim memur emeklisi olduğumu anlamaz' diye geçirir. O da bayana 'fabrikatörüm' diye yalan söylemiştir. Emekli olunca bütün parasını borsaya yatırmış, orta hali emekli Satılmış beyden başkası değildir. Oldukçada yüklü paralar kaybetmiştir borsada. Ama bundan sonra hele sevgilisi Mahsune hanımla tanıştıktan sonra daha fazla kazanacağından emindir. Kadın, borsacının yanında çalışmaktan dolayı borsa ile ilgili birçok açıklamalarda bulunur fabrikatöre.

-Nede olsa eşimin bu işlerdeki gizemliliğini ancak ben bilirim. Der . Fabrikatörle tekrar buluşmak üzere ayrılırlar. İçinden 'Huşa hazretlerine yüz sürüp dilekte bulunmamın karşılığını alacağım inşallah. Az mı gittim yatırlara. Tekkelere az mı yüz sürdüm. Ne kadarda yakışıklı adam bayağı ilgilendi benimle, Yarabbim bir kabul olsun dileklerim, bundan sonra bende gün yüzü göreyim' der.
Satılmışta borsacı hanımıyla tanışmanın verdiği sevinçle daha çok kazanmanın hayallerini düşledi. Kadın eve vardığında daha Şükrü beyin gelmesine hayli bir zaman vardı. Şükrü bey eşinden ayrılmasına rağmen kendisine davranışında en ufak bir yanlışlığı olmamıştı. Ne de olsa yaşça borsacıdan çok büyüktü. Kendine uygun arkadaş getireceği zaman evine:

-Mahsune bugün ablanın evine gidebilirsin? Der. Mahsunede o gün sevinçle ablasına gider eve beyin istediği zamanda dönerdi. O gün de öyle oldu.
Akşama bey gelmeden sofrasını hazırladım yanına da bir duble rakısını ve soğuk suyunu hazır etmiştim ki kapının zili çaldı. Baktım Şükrü bey

-Hoş geldiniz efendim. Dedim.

-Hoş bulduk Mahsune. Dedikten sonra üstünü değiştirip banyoya girdi bu arada da bana:

-Bu gün ……kağıtları para edecek, borsa yükselişe geçecek . AB için tarihin verilmesine kesin

gözüyle bakılıyor. Yarın hareketli bir gün yaşayacağız. Çok alım, satım olacak, onun için sabah erken gitmeliyim, beni uyandır. Dedi. Mahsune hanım da:

-Olur bey uyandırırım. Dedi. Şükrü bey banyodan sonra yemeğini yiyip bir duble rakısını içtikten sonra yattı. Mahsune sabah dediği saatte beyi uyandırmak istedi. Şükrü bey rahatsızdı, yatağından kalkmadan

-Mahsune hanım beni arayanlara kalkamayacağımı rahatsız olduğumu söyle. Lütfen beni kimse rahatsız etmesin. Diye tembih etti ve odasından çıkmadı. İşe gitmemesinin verdiği yoklukla arkadaşlarından birkaçı aradı ve hepsine şükrü beyin hasta olduğunu söyledi.

Tanıştığı fabrikatör yani Satılmış da büyük bir heyecanla bayandan tiyo almak için telefon açar:

-Efendim günaydın işler nasıl? Der kadın internetten tanıdığı adamla telefonda ilk defa konuşmaktadır sesini alamaz patronunun yani Şükrü beyin arkadaşlarından birinin aradığını ve Şükrü beyin tembihini de düşünerek

-Maalesef efendim işler hasta, yatıyor. Kimseyle konuşacak durumda değil. Der. Hizmetçi Satılmışın telefondaki sesinden tanıyamaz. Nasıl tanısın ki, daha ilk defa duyduğu bir ses. Telefonu kimsenin rahatsız etmemesi için de devre dışı bırakır. Mahsune Hanımdan işlerin yattığına dair mesajı alan Satılmış ‘demek ki kocasının yanında ancak bu kadar cevap verebiliyor, müsait değil. Canım sevgilim benim. Gene beni düşünerek işler yattı diyebildi. Bu benim için çok önemli der ve elindeki bütün kağıtları satar.

Ertesi gün borsa yükselişe geçmiş, borsadaki ekranlardan sattığı kağıtların yükselişi karşısındaki değer kayıplarından Satılmış saçını başını yolacak duruma gelmiştir. Yumruklarını sıkıp bunumu yapacaktın bana Mahsune hani parolamız işler hastaydı. Sevgilisinin evini bilmiyordu. bildiği tek şey telefondu ve imeyil adresiydi. Büyük bir kızgınlıkla telefona sarıldı telefonuna kimse cevap vermedi. Sonra imeyil gönderdi bir internet kafeden. İşler hasta dedin. İşler yattı dedin, hayatımı mahvettin Mahsune. Üstelik telefona da çıkmıyorsun. Bu sana son mesajım sanıyorum bu bu dünyaya son mesajım. Hoşça kal oysa seni ne kadar çok sevmiştim.

Artık Mahsune içinde çok geçti ertesi günkü gazetelerden ‘Borsada iflas etti kendisini boğaz köprüsünden attı’ diye bir haber okudu. Kendisini seven birisini tanımış ama onu kısa bir zamanda kaybetmenin acısını da yaşamıştı. Şükrü İşler beyin birkaç gün içinde hastalığı geçmiş ama Mahsune için kendisini hiçbir zaman affetmeyeceği ve bir sır olarak içinde sakladığı aşk acısının izleri hiçbir zaman geçmeyecekti.

VALLAHİ GAZETEDEN ESİNLENDİM GOMİSERİM

Necati ile Suzi altı senedir arkadaştılar. Necati'nin sanal alemde bir çok kişilerle arkadaşlığı olmuş ama Suzi'de karar kılmıştı. Ekonominin rezil rüsva olduğu, insanların standartlarının oluşmadığı ve yarının ne olacağı korkusuyla yaşadığı, hele internet ortamının yaygınlaştığı bir ülkede kadınların ve erkeklerin arkadaşlıklar kurmaları oldukça kolaylaşıyordu. Herkesin ruhu satılığa çıkmış vaziyette. En azından kiralıktı sanki.

Suzi olgun bir yaşta olmasa da 'hiç bir erkeğin', sık sık ağlama krizlerine tutulan kadınların, eşini aldattığını düşünüp kendisinin de eşini aldatmaya mehilli kadınların yanına yaklaşmaz. Kendisine anlayış, şefkat ve sevgi göstermeyen kadının yanına da gelmez. Suzi işte erkeklerin böyle davrandıklarının bilincindeydi.

Necati oldukça yufka yürekli ama bir o kadarda gözünü budaktan esirgemeyen bir tipti. Suzi'den duyduğu şefkati yakınlığı hiç kimseden duymamış ama Suzi'yle tanıştıktan sonra da Suzi'nin sanal alem arkadaşlıklarını yasaklamıştı. Nede olsa onunla evlenmese de hayatının sonuna kadar arkadaş kalacaklardı. Necati'nin işi gücü yoktu. Kafasından terlemeden nasıl para kazanılır, o işlerin planını yapar, çoğu zaman da enselenirdi. Suç dosyası oldukça kabarık olsa da bu planla birçok kişinin canını yakacağını düşünüyordu.

Necati elindeki gazeteden bir haberi kız arkadaşına okuduğunda arkadaşı Suzi gülmekten kendini zor tuttu. Ama Suzi'ye gazeteden okuyarak esinlendiği ve yapmayı düşündüğü planı anlatıp ta:

-Var mısın?" Dediğinde Suzi:

-Tabiî ki varım hadi gidiyoruz! Diyerek çıktılar evden. Eryaman'da yeni bitmiş 14 katlı binalardan birinden karşılıklı daire kiraladılar. Suzi sürekli uğradığı bir internet kaffeden birbirinden süslü cümlelerle erkeklerin gönlünü çelecek, içlerinden birini seçip kendine aşık edecekti. Ama önce Necati'yle birlikte kendisine bir takma isim seçti. Tanıdığı arkadaşı olan bir bayan ismini kullanarak internetten bir erkekle samimiyet kurdu. Ev adresini vererek bir gün evine davet etti. Tabi adam büyük bir sevinçle kızın evine gider bayan kapıyı açar:

-Kimi aradınız?" Der. Adam bayanın ismini söyler:

-Evet benim! Der bayan. Sonra adam:

-Efendim internette tanışmıştık ya! Dediğinde bayan:

-Ay canımmm! Hoş geldin buyur. Deyip adamı içeri alır. Adam Arzu dolu cümlelerle ağzınızın içindeki sözlerin iletişim için nasıl kolaylıklar sağlayacağını düşünüp kelimeleri özenle seçmek için duraksadığında bayan:

-Rahat olun lütfen. Çıkarın üstünüzdeki ceketinizi. Der. Adam heyecandan vurgulamada hatalar yapsa da peltek konuşmasını sağlayacak heyecanını yenmenin telaşını sessizce içinde taşıyordu. İnternetin kendisine bulduğu sanal sayesinde ilk defa bir kız arkadaşı olacaktı. Suzi adamın heyecanlı olduğunu anlayıp:

-İnternetle bulduğunuz ilk arkadaşlığınız mı. Dediğinde adam kekelemeye devam edip dil sürçmesiyle evetle hayır arası mırıldanmalarla saçma sapan bir şeyler söylemişti farkında olmadan.

-Sizi seviyorum galiba. Bayan dedi.

-Beni sevdiğini söyledin gel şöyle yanıma. Dediğinde, daha adam yerinden kalkmamıştı ki dairenin giriş kapısı çoktan açılmış, arkası kapıya dönük internet çapkınının arkasında bir kişi belirmişti iri cüsseli. İşte o anda kadın sesini yükselterek.

-Vallahi suçum yok, zili çaldı içeriye zorla girdi. Terbiyesiz bu adam beni tedirgin ediyor. Diye bağırdı. Adam omzuna konmuş iki elin ağırlığını hissedip heyecanına karışan korkuyla birlikte sıçramak istemişti. Tabiî ki bu Suzi'nin sevgilisinden başkası değildi. Necati adamın gömleğinin iki yakasından tutup utanmıyor musun evli barklı kadını taciz etmeye? Necati sanki yardıma gelen apartman komşusuymuş gibi.

-Ham fendi şikâyetçi isen karakola götürelim. Görsün bir bayanı taciz etmek, zorla evine girmek nasılmış? Internet çapkını çoktan yalvarmaya başlamıştı bile.

-Vallahi bu adrese çağırdı hanım beni, yemin ediyorum abi. Dedikçe kadının sanki eşi varmış gibi gene yüksek sesle bağırarak.

-Ne olur komşum, kocam duymasın ikimizi de keser. Deyip sözünü bitirdiğinde, bu seferde sevgilisi ciddi tavırlarla:

-Hanım efendi anlıyorum sizi, ben şahidim. Baksanıza adam zorla girmiş durumda evinize. Diyerek kendisinde karşı koyacak direnci iyice kaybolmuş adama yüklenirler itham edici sözlerle. Necati çeker tabancasını.

-Komşumun namusu benden sorulur, bu iş burada böyle bitmez, sen hiç alakan olmayan bayanın evine zorla gir, kadını taciz et. En az 10 sene yersin. Ne diyorsun bacım! Dediğinde daha kadın her hangi bir şey söylemeden adam

-El aleme rezil olmayayım ne olur ben evli barklı biriyim, karım duyarsa mahvolurum ne gerekiyorsa yapayım bırakın beni! Demeye başlamıştı çoktan. Kadın:

-Yok öyle yağma, kolaylıkla kurtulacağını mı sanıyorsun? Der. Kadının komşusu Necati:

-Tutukluluk halin cabası. Mahkeme masrafların, manevi tazminat, dünyanın parasını ödersin kadın şikayetçi olsa. Bacım manevi yönden gerçi çok korkmuşa benziyorsun bir şeyler versin de adamı sal gitsin, bir daha da haneye tecavüze kalkışmasın! Der. Adam kadınla olan internet ortamını çoktan unutmuş, Necati'nin söylediğini tas dikleyerek:

-Bak arkadaş doğru söylüyor ne istersen vereyim! Der. Adam zaten internette ne iş yaptığını, arabasını, evini barkını, çocuklarına, sülalesine varıncaya kadar çok şeyini Suzi'ye söylemişti. Adam oracıkta üzerinde olan iki bin lirayı verir, ayrıca beş bin liralık ta bir senet imzalar bir ay sonrası için.

İnternet çapkını evi terk ederken komşusu Necati bey adamın arkasından kapısı açık duran kendi evine girerken adama:

-Bir daha görmeyeyim seni buralarda haaa! Diyerek ayrıca peşinden korku salmıştı.

-Suzi perde aralığından adamın arabasına binişini seyredip adamın gittiğini gördükten sonra hemen karşı dairedeki sevgilisinin evine giderek Necati'nin hazırlamış olduğu şarabı kollarını birbirlerinin arasından geçirerek karşılıklı "şerefine" diye yudumladılar. Suzi bir elinde şarap kadehini tutarken diğer elinde de tebessümle bir haberi okuyordu. İnternetten tanıştığı bir adama başkasının ev adresini verdi. Adama:

-Kapıya geldiğinde beni cep telefonumdan ara. Dedi. Adam belirtilen adrese gelince telefon etti:

-Şimdi ne yapacağım? Diye bayanı aradı. Büyün:

-Ben içerdeyim kapının zilini çalmadan soyun bakalım! Der. Adam soyunur.

-Şimdi ne yapacağım? Dediğinde kız arkadaşı:

-Zili çal beni karşında çıplak bulacaksın. Der. Adam heyecanla kapının zilini çalar. O da ne hiç tanımadıkları çıplak birisi evlerinin kapısını çalmış karşılarında duruyor. Hemen adamı yakalamışlar polisi arayıp gelen polise teslim etmişler. Adam durumu izah etmiş kızın telefonunu vermiş ve kızı da yakalamışlar. İşte bu haber Necati'ye ilham kaynağı olmuş ilk işlerinde güzel para kazanmışlardı. İlk işlerinin alışkanlığıyla Necati sevgilisiyle beraber yapacakları ikinci işlerinin planı hazırlamıştı. Birkaç gün gezip eğlenmişler ve bir başka sevgili için Suzi çoktan internet kafenin yolunu tutmuştu.

Her defasında planları çok iyi işler. Son işinden sonra bir gün Necat'inin karşısına sıska birisi çıkar. Adam her ne kadar Suziye göre denk birisi ise de Necati'ye göre boy fakiriydi. Necati oldukça kendinden emin adamı korkutmuş iş pazarlık safhasına gelmişti. Necati iki ellerini ense köküne arkadan dayamış karşısındaki tuzağa düşmüş internet sevgilisi tacizciye yeni yeni hamleler yapıyordu ki arkadan bir el ustalıkla Necati'nin iki elini bileklerinden kavrayıp ters bir hareketle Necati'yi koltuğundan fırlatmış, bilekleri kırılacak derecede bükülmüş olan Necati yabancı biriyle yüz yüze gelmişti. Necati iki büklüm olup

yabancının karşısında çapraz duran kollarını kurtarmaya çalışsa da nafile. Yabancı o esnada:

-Söyle bakalım kaç kişinin parasını gasp ettiniz, bu size yakışır mı? Dediğinde Necati karşısındakinin sivil polis olduğunu geç de olsa anlamıştı. Sıska ve bücür sevgili adeta devleşmiş ve:

-Alın götürün bunları, baksana iki kişilik bir çete bunlar. Bir daha da masum insanların canlarını yakmazlar. Deyip dışarıda hazır bekleyen ekibe arkadaşıyla birlikte Necati'yi ve Suzi'yi teslim etmişlerdi. Polis otosunda giderlerken Komiser:

-Nerden geldi aklınıza böyle adam dolandırmak söyleyin bakıyım? Dediğinde Necati birazda kelepçenin sıktığı ellerini gevşetmek için uğraşırken can havliyle:

-Vallahi gazeteden bir haberden esinlendim gomiserim! Komiser:

-Esinlendin demek ha! Bu ne biçim iştir Vallahi anlamıyorum! Der Komiser yanındaki arkadaşına. Çocuk Süpermen filmini seyreder esinlenip kendini bakondan aşağı atar. Vurdulu, kırdılı filim izlerler öğrenciler birbirlerini bıçaklarlar, öldürürler. Filimden esinlendim derler. Ahhh şu esinlenmelerden çok çekeceğimiz var. Necati hem komiseri çaktırmadan dinliyor, bir taraftan da:

-Vallahi gazeteden esinlendim gomiserim! Diyordu.

KARAKOLA GİTSEM Mİ Kİ ACABA

El ettiler durdum. Erkek arka kapıyı nazik bir şekilde açtı, kız arkadaşını bindirdi ve kendiside benim yanıma oturdu:

-Mesa Koru Sitesi" dedi. Bende içimden çok sevinmiştim. Böyle uzun yol her zaman çıkmazdı. Ne de olsa Kızılay'la, Koru sitesi arası bu trafikte insanın en az kırk beş, elli dakikasını alırdı. Taksimetreye bastım, gazladım. Bir iki dakika geçmedi, yanımdaki:

-Eee! Anlat bakalım Şoför abi, şöyle iyi bi yanından " Bende, başımdan geçen bir olayı anlatmaya başladım. Pür dikkat kesildi, can kulağıyla dinliyordu.

Gene bir gün iş dönüşünde durağa gelirken yoldan biri; acele işi var gibi el etti. Yumuşak bir frenle Yanında durdum. İki arkadaştılar. Biri uzun boylu atletik yapılı, diğeri az kısa ve kilolu idi. Uzun boylusu ön koltuğa, benim yanıma oturdu. Kısa olanı bana:

-Oran'a Dedi. Hani şoför olmasan da Ankara'yı bilmesen:'Ben de senin orana' dersin al başına belayı. Önde oturan arkadaki arkadaşı ile münakaşa etmeğe başladı. Demek ki taksiye binmeden önce de tartışmaları vardı. Taksiye bindikten sonra da tartışmaları devam ediyordu. Önde oturan uzun boylu olanı arkadakine:

-Koyarım abi! Dedi. Arkadaki de:

-Koyamazsın! Dedi. Ben böyle tartışma mı olurmuş, koyarsın, koyamazsın diye düşünürken' arkadaki:

-Ben abi kapımın önüne araba koydurtmam! Dedi. Bende adamların boş yere günahlarını alacaktım ki işi çözdüm. Uzun boylu olanı Kuğulu'da inecekti ama arkadaşı Oran'da oturduğu için:

-Olmaz abicim, önce seni Oran'da indirip sonra ben dönüşte Kuğulu'da inerim. Dedi. Kısa ve şişman olanı Oran da indirdik. Dönüşte ön koltukta oturan:

Şoför bey taksimetreyi kapat, nasıl olsa Kuğulu'ya ineceksin dönüş ücreti yazdırma bana" demez' mi, bende:

-Olmaz! Dedim. Hay demez olaydım da dillerim çekileydi. Adamda bunu mu bekliyormuş ne?

-Yav gardaşım nasıl olmazmış, bal gibi olur. Senin elinde. İstesen olmaz mı yani ? Ben:

-Olmaz! Dedim. O:

-Olur! Dedi. Olurdu, olmazdı derken silahını çekti, arkadaş ne yapacaksın al başına belayı. Bizde delikanlı geçiniyoruz ya, üstelik de şoförüz. Bu arada:

-Çabuk üzerindeki paraları boşalt! Demez mi hani paraları vermek bir yana, soyulduğumuzu duyarlarsa arkadaşlar vallahi beni tefe koyarlar. Sen bizim şoför milletini bilmezsin. O zamanda Oran şehri yeni kurulmuş;

in yok, cin yok yollarda. Bende üzerimde ne var ne yok kuruşuna kadar adama verdim.

İçimden de dua ediyordum, bu kadarla kurtulayım bari diye. Sonra birden üzerimden abandı, benden yanı olan kapıyı hızla açıp itekleyiverdi beni dışarı. Tabi ben bi güzel yuvarlandım yere. Vakit gece yarısı ve bana bağırarak:

-Üç saate kadar ortalıkta görünme, sonra git arabanı Cebeci'deki Kan bankası'nın önünden al! Dedi ve gazladı gitti. Sözünün eridir belki, dediğini yapar diyerek polise de haber vermedim.

Gece karanlıkta yayan Kan bankasının oraya kadar yürüdüm. Epeyce sağda, solda vakit geçirdim. Baktım üç saat geçmiş, dediği yerde arabam yok. Bir iki saatte öylesine bekledim belki gelir diye. Ne gelen vardı ne giden. Sonra gittim karakola soyulduğumu, arabamın uzun boylu, bıyıklı, esmer biri tarafından gasp edildiğini anlattım. Polisler ifademi aldılar. Aradan iki gün geçti arabamı Sitelerde terkedilmiş olarak buldum. Emekli bir kişiyim, bütün yatırımımı 'aha' bu taksiye yaptım.

Allah'tan her hangi bir yerinde hasar yoktu. Buna da 'şükür', dedim.

-Eee! Dedi, kızın arkadaşı:

-Sonra ?

-Sonrası ne olacak, o karakol, başka karakola da. Bildirmiş arabamın gasp edildiğini. Moral bozukluğundan işe de gidemiyorum.

Ertesi gün polisler çalıştığım durağa gelmişler beni sormuşlar. Bakmışlar ki ben yokum; bu sefer arkadaşlarımdan ev adresimi almışlar. Eve geldiler. Hadi, beni evden alıp doğru karakola götürdüler. Gaspçılıktan yakalanmış üç, beş kişiyi bana gösterip:

-Senin arabanı gasp eden bunlar mı? Dediler Bende:

-Hayır, Komiserim bunların hiçbiri değil! Dedim. İkide bir:

-Dikkatli bak; bunlardan biri olabilir! Diyorlar, bende her defasında:

-Bunlar değil" diyorum. Sonra beni salıveriyorlar:

-Lazım olunca biz seni tekrar çağırırız. Diyorlar. Aradan ya birkaç saat geçiyor, veya bir gün, önce taksi durağına, beni bulamayıp, sonrada eve geliyorlar. Hadiii tekrar karakola. Bu seferde başka karakollar çağırmaya başladı. Hiç çalışamıyorum, hastalandım, moral sıfır! Ekip arabasıyla karakola gidip bana gene bir sürü kişi gösteriyorlar hiçbiri olmadığı için, beni salıveriyorlar. Nasıl dönersem döneyim eve. Günah olmayacağını bilsem gösterdikleri kişilerden birisine:

-Aha bu benim arabamı gasp eden! Diyeceğim ama İnsanın vicdanı razı olmuyor. Karakoldan yayan yapıldak eve geliyorum. Tabanlarım şişmiş. İnsanın uykusu da kaçıyor, uyu uyuyabilirsen. Bu işin gündüzü, gecesi olmuyor ki ne zaman bir gaspçı yakalansa, muhakkak karakoldayım.

Esasında polisler de bıktı bu işten ama onlarında vazifesi bu demek. Sistem böyle işliyor. Daha sonra önüme albüm koymaya başladılar:

-Bunlardan bir tanesini söyle de kurtul! Dediler. Esasında ben değil kendileri kurtulacaklardı. Gayet iyi anlıyorum ama anlamazlıktan geliyorum. Ama ben hiçbirini yapmadım. Şikayet etmek akıl karı değilmiş arkadaş. Bana arabamı sattıracaklardı.

Mesa Koru sitesine gelindiğinde yanımda oturan:

-Tamam, şoför gardaş, bayanı burada indirecez! Dedi. Ben durdum, delikanlı inip kızın kapısını açtı, vedalaştılar, sonra tekrar öne; yanıma oturdu:

-Ümit köye! Dedi ve sonra:

-Eee anlat, anlat hele! Bende:

-Yani senin anlayacağın gaspçılar bulunamadı. Ben gene bir hayli karakol, karakol dolaştım dosya kendiliğinden kapandı da çağırılmaktan kurtuldum. Ümit köy'e gelmiştik:

-Burada da ben ineyim! Dedi. İndi cebinden iki milyon çıkarıp:

-Buyur şoför bey!

-Ne bu? Dedim.

-Ne olacak Para görmüyon mu?

-Görüyorum görmesine de taksimetrede on sekiz milyon yazıyor, on altı milyon daha vereceksin! Delikanlı:

-Onlar gaspçıydı, paranı vermemişler üstelik arabanı götürmüşler. Bizde öğrenciyiz, bizden de bu kadar. Hadi yaylan bakalım! Der demez ben arabadan dışarı çıkıp:

-Nasıl vermezmişsin! Dememe kalmadı nereden çıktıklarını bilemediğim gençler sekiz on kişi oluverdiler. Ne arada gelmişlerdi, ne zaman gelmişlerdi farkına bile varamadım. Tek kelime etmeden bindim arabaya sonra:

-Hadi size de öğrenci kıyağı olsun bari! Dedim. Sonra bir ara 'karakola gitsem mi ki' diye düşündüm. Bu memlekette şoförlükte yapılmaz diye düşündüm. Dalmışım az daha kaza yapacaktım. Arabayı satsam mı ki diye düşündüm. Hala düşünüyorum...

İŞİNİ BİLEN MEMUR

Can Bey işini bilmeyen bir memur emeklisiydi. Nedense hep çevresinde işini bilmeyen memur emeklileri vardı.

Bu işini bilmeyen memur emeklileri bir kafede otururlar, akşama kadar oyun oynayıp zaman öldürürlerdi. Kimi işini bilmeyen memur emeklileri de dernek ve vakıflarda fahri çalışırlar, işini bilenlere hizmet ederlerdi. Bu dernek ve vakıfların başındakiler derneğin kuruluşundan sonra ölene kadar başkan olarak kalırlar.

Günün birinde devletin başı; 'benim memurum işini bilir' diye bir laf etmiş, artık sen seyredeceksin memleketteki cümbüşü. Her köşe başındaki memurlardan işini bilenler hiç çalışmamaya başlamışlar.

Bir bankamatik memurları türemiş ki sormayın. Çokları kahve köşelerinde 'al papazı ver kızı' boyuna oyun oynuyorlar. Aybaşlarında hesaplarına yatırılan maaşlarını bankamatik kartlarıyla çekip işlerine bakıyorlarmış.

Memurlar çalışmıyorlarmış ama iş yerlerinde de işler öyle bir birikmeye başlamış ki; işini bilen, çalışmayan memurlar, mesaiye kalıp daha çok maaş alır olmuşlar. İş biriktikçe işini bilen memurlar daha çok çalışmamaya ama

daha çok para kazanmaya başlamışlar.

Gerçi Can Bey, emekli olduktan sonra söylenmiş o laf ama işyerlerinde de; işini bilen memurlarla, işini bilmeyen memurlar kamplara ayrılmışlar. Çoğu kez işini bilen memurlar mesai saatlerinde hem vakit geçirebilecekleri, hem de iş bitirebilecekleri kahveleri mesken tutmaya başlamışlardı. Bu kahvelerde akşama kadar ‘okey’ ve ‘iskambil’ oynuyorlar, iş takipçileri geldiklerinde de üç aşağı beş yukarı anlaşıp iş bitiriyorlardı. Nede olsa devir iş bitirme devriydi. Memur olmayan kesimden yani esnaf kesiminden kişilerde bu kalabalığı görüp işsiz zannedip acırlardı.

Artık memur tayinlerinde herkes tanıdıklarını devreye sokup nerelerde daha iyi rüşvet çarkı dönüyorsa oraya tayinlerini yaptırıyorlardı. Bu rüşvet pazarlıklarını kaç kez Can beyde televizyon kanallarındaki gizli çekimlerde izlemişti ama ne yapabilirdi:

-Televizyonda gösterildi de ne oldu' dedi, kendi kendine.

İşini bilen memurlar yayından sonra amirleri tarafından azarlanmışlar:

-Beceriksiz herifler! Böyle açıktan açığa iş bilinmez, işini bileceen, bildiğini bildirmiyeceeen. Arkadaşlar ne demiş atalarımız, ‘iş bilenin, kılıç kuşananın’ ne gadar dooru bi söz.

Amirleri böyle derde, o işini bilmeyen bir amir midir? Toplanan 'cukkalar' amirleri de dahil olmak üzere hep beraber pay edilir. Zaten bir yerde baktın ki herkes işini biliyor, sen de bileceen. Fakat şu bizim Can hayatta işini bilemedi.

İşini bilemeden de emekli oldu. Şimdi iş bilenleri gördükçe:

-Ahh! Şu söz bizim zamanımızda söylenmiş olsaydı; bak ben neler yapardım bir görsünlerdi". Can hayatı boyunca sıkıntı içinde yaşadı. İşini bilen memurlara ‘Allah yürü ya kulum’ diyordu da, kulları yanlış anlayıp sanki; ‘yürüt ya kulum’ demiş gibi yürütüyorlardı. Can içinden:

-Sanki biz o Allah'ın kulu değil miyiz” diye geçirir, sonrada 'tövbe, tövbe' der, 'belki tanrı bizi sınıyor, belki de öbür dünyada işini bilen memur biz olacaaz.' Can kafasından bin bir türlü hesaplarla, doluya koyup almayan, boşa koyup dolmayan dertleri düşünüp, dalgın ve boş bakan gözlerle yürürken; asfaltın kenarlarındaki tretuvarın diplerinde birikmiş çöpleri, kaldırım üzerlerindeki atıkları, tenekeden yapılmış faraşa süpüren bir çöpçü dikkatini çeker.

Kapalı otobüs durağındaki banka oturup, bir hayli çöpçüye bakar. 'İşini çok ciddi yapan, dalga geçmeyen birisi' olarak görür çöpçüyü. Her taraf pırıl pırıldır. ‘Nasıl

olsa birisi görmez, şu gölgede biraz oturayım, dinleneyim' demeden arı gibi çalışmaktadır adam. 'Allah, Allah bir yanlışlık olmalı bu işte' der Can.

Can adamı 'işini bilmeyen' bir işli gibi düşünür:

-Devletin başının söylediği laflardan bu adamın haberi yok galiba" der. Can oturduğu yerden kalkıp üşenmeden yolun karşı tarafına geçer. Çöpçünün yanına kadar gidip:

-Selamünaleyküm, kolay gelsin hemşerim" der. Çöpçüde Tanrı selamıdır diyerek:

-Aleykümselâm" der. Can:

-Hemşerim çok çalışıyorsun, hoşuma gitti çalışman, bende emekliyim. Bazen dikkat ederim şu belediye çalışanlarına, ufak bir işin başına sekiz on kişi toplanırlar, biri amele çavuşudur çalışmaz, biri çavuş yardımcısıdır çalışmaz, biri alır eline bir kürek; 'atayım mı, atmayayım mı' der gibi o kürek boş gelip gider. Biraz ciddi çalışan varsa oda muhakkak işe yeni girmiştir veya geçici işçidir ki daimi kadroya alınana kadar göz boyasın. Yani bir kişinin bir günde yapacağı işi, on kişi bir günde yapar, onu da ağzına yüzüne bulaştırırlar ama seni hiçte öyle görmedim" der çöpçüye. Çöpçü süpürgeye yaslanır, bir iki saniye soluklanıp:

-Abi beni bi belediyeye alsalar var ya sen o zaman gör beni, amirim söz verdi beni belediyeye alacak" Can çöpçüye:

-Aha çalışıyon ya, yaptığın iş belediye işi değil mi?" çöpçü de:

-Belediye işi emme! Benim patronum Yaşar Göbekatar" der. İşsiz işli olan, çöpçüye Can merakla:

-Hele bi anlat bakayım yaptığın iş belediye işi ama işverenin belediye değil. Bu nasıl oluyor?" İşsiz işli de başlar anlatmaya:

-İşini bilen; işli işsiz, Yaşar Göbekatar'ı heç tanımazdım. Ben işi gücü olmayan serseri birisiydim. Para kazanmak, bir iş yapmak istiyorum ama ne iş yapsam yaptırmıyorlardı bana. Simit satmak istedim, bütün köşe başlarını tutmuşlar nereye durduysam biri gelip; 'Hooop hemşerim hadi yaylan bakalım, bizim satışlarımıza mani oluyon' dediler. Simitçiliği bıraktım. Mısır sattım, kestane sattım, ama bunlar geçici mevsimlik işlerdi. Mısır, kestane bitti mi başka işlere yöneleceen muhakkak. Günlük harcamam kadar kazanamadığım zaman borçlanmak zorunda kalıyordum. Günlerden bir gün havada öyle bi soğuk ki, her taraf tabiri caizse buz kesiyo. Bir kahveye gittim, okey oynayan bi masanın yanına çektim sandalyeyi. Oturuyordum. Garson hemen elime bi çay tutuşturmaz mı, almam diyemedim. Mecburen alacaan, alacaan emme çay içsem öğlen aç galacaam. Ekmek parasını çaya verdin mi, zor garın doyurmak. Ben böyle düşünüp, çayımı höpürdeterek içiyormuşum da haberim yok. Masada oyun oynuyanlar ben her höpürdettikçe 'yarasın' derlermişte ben duymazmışım. Düşünürken de nasılda gendimden geçmişim demek ki. Adının sonradan Yaşar Göbekatar olduğunu öğrendiğim kişi taş oyununda kazanır. Şakur şukur bir gürültüdür gider:

-Hadi bakıyım ödeyin hesapları" der karşısındakilere. Bende bu arada çayımı bitirdim, ellerim titreyerek çay parasını verecektim ki, Yaşar Göbekatar:

-Yoo! Olmaz, valla olmaz hemşerim. Bana uğur getirdin sen. Senin hesabını öderler şimdi yenilenler" demez mi? Bende hiç farkında olmadan höpürdeterek içtiğim çayın parasını cebime koyarken, Yaşar Göbekatar:
-Yav hemşerim ne güzel içiyodun öyle çayı. Ne iş yapan sen" dedi. Bende:

-Heeç " dedim. Oda:

-Ne demek heeç, yani bi işin yok mu? Bende:

-Yok " dedim,ne iş olursa yaparım.

-Senin adın ne?

-Satılmış.

-İyi, benim adımda Yaşar Göbekatar.

-Abi senin anıyacaan adam biraz düşündü, düşündü demek ki burada çalıştırdığı bir işçi varmış onu çıkarmış, Yaşar Göbekatar:

-Bak Satılmış şimdi parasını azımsamıyacaan, sana bi mıntıka temizliği işi vereceem, her gün gösterdiğim yeri tertemiz, pırıl pırıl edeceen. Süpürüp temizliyeceen. Çevrede çer, çöp bişey kalmayacak. Kontrole geldiklerinde, tertemiz görecekler. Sana da gündelik bir milyon verecem. Yemen, içmen bana ait. Tabi bu başlangıç. Hayırlısıyla bi çalışmaya başla, daha sonra ben seni gadrolu işçi olarak belediyeye aldıracaam. Sonra zamanı gelince sende benim gibi olursun. O zaman daha da çok artar maaşın" dedi. Bende, sonradan gadrolu olacaam diye kabul ettim. İdare ediyok işte. Asgari ücret kadar olmasa da ne yapacan? Can:

-Peki, o Yaşar Göbekatar kim?

-Heeç! Oda belediyenin gadrolu bir çöpçüsü. Duyduğuma göre oda kendi müdüründen daha çok maaş alıyormuş. Belki yirmi, yirmi beş yıllık belediyedeymiş. O yüz milyon alıyosa aylık, bana veriyo otuz milyon. Üstelikte çalışmıyo, akşama kadarda gahvede oyun oynuyo. Gadrolu olunca bende biliyom ne yapacaamı" dedikten sonra Can beye:

-Gusura bahma beyim daha çok süpüreceem yerler var" deyip başlar çalışmaya ama bir taraftan da sesli düşünmeyi sürdürür:

-Ah bi belediyeye girsem, ah bi yüz milyon gaymada ben alsam, ah, bi okey, ah bi pişti, ah bi gadrolu, ah bi, ah bi" diye diye kendini işe vermiş çalışırken ve etrafı temizleye temizleye oradan uzaklaşırken Can bu işe şaşırıp kalmıştır.

Bir yanda işini bilen işsiz, işli Yaşar Göbekatar, diğer yanda işsiz işli Satılmış'ı düşünerek, yeni bir şey öğrenmenin verdiği hayretlikle kendi yapacağı işi unutmuştur. Hem gider hem düşünür; 'Acaba ben bugün neyin kuyruğuna girecektim. Elektrik parasının mıı, Doğalgazın mıı, suyun muu, Telofonun muu?

BİR GÖÇ HİKÂYESİ

Babam henüz yeni ölmüştü. Bitişik bahçe komşumuz Saramet sanıyorum bu ölüm olayına sevinmişti. Bir evin erkeğinin ölmesi ne demek biliyor musunuz? O evin mutsuzluğu demek. Evde erkek bir güçtü. O güce bir ailenin ihtiyacı vardı. Çünkü bu ölümden geriye sahipsiz bir aile kalmıştı. Aileye sahip çıkacak tek kişi vardı oda bu ailenin yanında değildi. Yani öksüz kalan çocukların dayısı! Dayı Ankara'da hem okuyor, hem de çalışıyordu.

Saramedin korkusundan büyük annemin (anneannemin) gözüne uyku girmiyordu geceleri. Birazdan kapı çalacak Saramet canımıza malımıza zarar verecek kuşkusu içindeydi.

Çocukluk yıllarımda bunun bilincinde değildim yedi yaşında bir çocuktum. Annem çok genç yaşta dul kalmıştı. Bilhassa Anneannem, annem bizlere kol kanat geriyordu. Yanı başımızdaki bahçe komşumuzun annem ve bizler hakkındaki düşüncelerini ve olacakları en iyi ve sağlıklı bir şekilde düşünen büyük annemdi. Geceleri gözüne uyku girmeyişinin taşıdığı endişesini bahçe evleri bizden çok uzak olsa da oturmaya gittiğimiz 'Topal Ali abi' ismindeki akrabamıza da söylemişti. Ali abi:

"sen telaşlanma Raife hala ben her gün size uğrarım" dediğinde annesi de oğlunun bizi yalnız bırakmayacağını, oğlum unutsa bile ben "git Rafya halana bir bak da gel" derim dediğini hayal meyal hatırlıyorum. Bilhassa bu sahiplenmeyle büyük annemin yüreğine su serpilmişti. Bizler böyle bir korkunun ve endişenin içindeyken, birileri yani Saramet bize gelmenin hesaplarını yapıyordu. Bilse ki 'Ali abi' bizi koruyup, kollayacak onu bir dağ başında öldürür, ölüsü kim vurdu ya giderdi.

Bilhassa bizimle iyi iletişim içinde olanlara sırf söylenenler bize iletilsin diye güya yardım etmek ve sahiplenmek açısından

"o dört çocuğa babasızlık çektirir miyim ben. Anasını ben alırım, iki kızı da yetişince ve zamanı gelince benim oğlanlar alır. İki erkek çocuğu da malımıza sahip

çıkarlar, çobanlarımız olur, mallarımızın bekçiliğini, mahsullerimizin ırgatlığını yaparlar" demişti. işte bu sözler kulaktan kulağa söylenip büyük aneminde kulağına gelmiş olmalı ki annem bahçe komşumuz Ali ağabeye bu yüzden bir defa daha gidip konuşma gereği duymuştu. Ayrıca Ankara ya göç etme fikrini de ilk defa Ali ağabeye anlatıp bir danışacak bakalım akrabamız ne diyecekti. Korku içinde geçirdiğimiz birkaç geceden sonra gene bir gün bir akşam Ali ağabeylere gittik durumu büyük annem anlattı Ali abide "Dur bahak şu anda Saramedin bir rahatsızlık verdiği yok. Hala Ankara'ya gitmenizi, o zaman bi daha konuşuruz" dedi ve gece geç yarısı bizi evimize kadar getirip, o tekrar evine dönmüştü.

Ali ağabeylere gidişimizden birkaç gün sonra bir gün akşamüzeri geç vakitlerde dış kapımız hızlı hızlı çalınmıştı. Bu hayırlı bir çalış değildi. Topal Ali abi olsa aşağıdan seslenirdi "hala benim Ali" derdi. Hızlı ve olanca kuvvetiyle kapı zerdesi vuruluyordu.

Hacamatın aklında söylemek istedikleri bir şeyler vardı. Gece geç vakit gelmeliydi ki çoluk çocuk uyumuş olsun, demek istediklerini Rayıfa kadına anlatsın ve hatta razılığı varsa bir ikide Sıdıkayı sıkıştırsındı.

Sık sık ve kuvvetli kapı çalınmasından büyük annemin kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

"Boyu devrilisice Saramet bu" diye aklından geçirdi. "Gecenin bu sahatinde birilerinin evine gitmenin yakışık almadığını bilmez mi bu adam neye çalar bu sahatte kapıyı" diye söylenerek açtığında korktuğu başına gelmişti. Korktuğunu ve çekindiğini belli etmeden

"oooo saramet senmiydin bende yabancı birisi sandım da aha bu kalası vuracaktım kafasına" deyip elindeki bir tahta paçasını yere koydu. Girişteki koca avluda bir iki büyük baş hayvanla birlikte davar olduğundan hayvan dışgısı kokularının arasından bir üst kata çıktılar. İki yere asılmış lamba ışığının titrek yansımaları arasında Saramedin başının gölgesi duvara aksedip dalgalanıyordu.

Raife annem aşağıya inerken götürdüğü feneri gene evde aydınlık yapsın diye duvara çakılmış bir çiviye astı. Kapının o sarsıcı tak takları vururken büyük annem, annemi bir odaya kapatmış, üzerinden de kilitlemişti. Sorsa "biraz rahatsızda erkenden yattı" diye söyleyecekti. Ama kendisinin yanında kendisine güç kuvvet olacak birinin olması gerekmez miydi. Bunu düşünerek ablamı uyandırmış

"sen benim gücümsün kuvvetim sin" demişti. "İşte yüce Rabbim bu torunumdan medet umuyorum sen torunlarımı ve kızımı bu adamın şerrinden koru" demiş ve ilk defa birkaç gün evvel gittiği ve hiçbir zaman kendilerini yalnız bırakmayacak akrabaları Topal Ali gelmişti aklına. Oysa Ali abide o gün kendilerini yoklamaya gelmiş "Rayıf hala bi isteğin varmı" demişti. Rayıfa kadında "yok Allah seni başımızdan eksik etmesin" diye de duada bulunmuş ve Ali abi biraz oturduktan sonra gitmişti. Aynı günün geç vaktinde

tekrar bir daha yoklamaya gelmesi bir mucizeydi. Saramed büyük annesinin yanından ayrılmayan torunu Emine nin uyumamasına kızarak Rayıfa gadına:

"bu kız bu saata gadar durumu canım uyut get sabiyi. Hadi Sıdıkayı da uyandır da gel bir iki laflarız" dedi. Büyük annem onun rahatsızlanıp erkenden yattığını söyledi. "Neyi varmış de bahak bizim bi yardımımız dokunursa söle be Rafya gadın size sahap çıkmayacazda kime sahap çıkacaz. Aha bu çocuklar Memet ağadan bize emanet. Ben onları gözümün içi gibi baharım. De git uyandır hele Sıddıkayı onun yanında gonuşak bahak ne diyo" diye üsteledikçe büyük annem duymamazlıktan geliyordu.

Saramet Kaleciğin haracını yiyen onun bunun malında gözü olan, döşünde çifte fişeklik sırtına asılmış tüfeğiyle dağ bayır dolaşan, kimi yerde kendisine karşı çıkanları öldüren ve ölenlerin kim vurdu ya gittiği bir ortamda dolaşan bir eşkıya. Halkı canından bezdirmiş kendisinden korkan kişilere yalancı şahitlik yaptırarak haksız yere birçok kişilerin mallarını elinden almış bir kişi. Yani geçim kaynağı buydu. Millet askerliğini vatan için yaparken o aynı zamanda asker kaçağı idi.

Büyük annem Saramede "karnın açmı?" diye sordu. O da "tokum" dedi. Büyük annem çay yaptı ikram etti. Sırf Sıdıkayı aklına getirmemesi içinde Saramet'i lafa tutarak dağdan, bayırdan ona bir şeyler anlattırmanın peşindeydi. Belki saat geç olmuş derde kalkardı. Ama ne mümkün hala "sizin bir erkeğe ihtiyacınız var. Gecenin bu saatinde galaçayına gidip bahçanızın arkına suyu çevirebilir misin? Rafya gadın hep bunları rahmatlı Memet yapardı. Bunlar erkek işi. Aha davarı güdecek yaşta mı çocuklar. Bizim çocuklar ne güne duruyor. Sana baharık Sıdıkaya'da sahap çıkarık ben kararımı verdim hele sabaha kadar bi oturak bi düşünekte sizi bizim eve taşırız."

Raife anam sıkımı olmaz diyecek Sarıamada. İçinden "Allhım sen bana bir kurtuluş ver. Allahım sen her şeye kadirsin" diyor, çaktırmıyordu ama gözünün yaşı içine akıyordu. İkide bir medet umduğu torununun uyumaması için arasıra çimdikliyordu onu. Gecenin belki üçüydü. Hele bu günü bir atlatsın durmayacaktı buralarda. Oğluna haber salıp Ankara'ya göçeceklerdi. "Çevremdeki ırz düşmanlarının elinden kızımı torunlarımı kurtar yarabbim" diye içinden sürekli, dualar ediyordu.

Saramet ara sıra köstekli saatini cebinden çıkararak saate baksa da gitmeye hiç niyeti yoktu. Nasıl olsa sabah olunca Sıdıka da uyanırdı. Hep beraber kendi evlerine giderlerdi.

Samiye oğlu Topal Aliye Raife halayı sormuş Alide "gayet iyiler sana selamı var sağlığımıza duacılar" demişti. Ama Samiye gece bir rüya görmüş destur çekerek uyanmış oğlu Aliyi uyandırmıştı.

"Ali doğru Rayfe halana git onları şu anda sıkıntıda gördüm rüyamda" demiş. Alide: "Ana daha bugün gittim ya. Sana selamını getirdim gecenin bu saatinde ne

gelecek başlarına canım" dese de Anasının ısrarıyla Ali giyinir Rayfe halasının evlerinin yolunu tutar. Ali çok ileriden Rayfe halasının evinin ışığını yanık görünce "bu saate kadar yatmamışlar demek ki" diye içinden geçirir. Geldiğini haber vermek içinde sesli bir türkü tutturur.

İşte bu çaresizlikte derinden derine bir türkü sesi duyulmaya başlandı. Git gide yükselen ve yakınlaşan ses sanki Rayıfa halanın evine doğru geliyordu. Ve ses kesilip te alttaki avlunun kapısı vurulmaya başladığında büyük annem rahat bir nefes almıştı. Bu Topal Aliydi. Tanrıya yakarışları duyulmuştu sanki. Saramet huzursuzlaşmıştı kimmiş canım gecenin bu sahatinde kapıyı çalan" dedi. Rayfe gadın "Topal Alidir bizi gecenin bu saatlerinde bile gontrole gelir" dedi. İçindende "Çok şükür Yarabbim" dedi. Büyük annemin elinde fener gelen misafir Topal Aliyle yukarı çıktığında Sarameti görüp

"ooooo ağamda buradaymış. Senin burada olduğunu bilseydim ağam ben uğramazdım nede olsa Rayıf halaya sahap çıkmamız gerek" dedi Saramet "gecenin geç saatinde nereden böööle" diye sordu Alide: "bahçalara çaydan su çevirdim ne yapah ağam meyveler çağlada. Oturup yer minderine biraz Sarametle konuştular. Sonrada Ali Rayife halasına: "hala sabaha az bi zaman kaldı, anam çok özlemiş seni ille Raife halanı getir diyo ne dersin" dediğinde Büyük annem:

"olur sabah çorbasını içelim de öyle gidelim" dedi. Saramat baktı ki işler beklediği gibi değil kendi içinden bu işi başka zaman hallederiz diye düşünmüş olacak ki

"hadi bana eyvallah vakitte epey olmuş" diyerek kalktı. Ali ağabeyle Büyük annem Saramatı yolculadılar. Büyük annem ve bizler artık Ali abi gilin evinde misafirdik. Büyük annemin isteğiyle Ankara' da ki oğlu Hakkı'ya kendilerini Ankara'ya en kısa zamanda götürmesi için Bir kamyon tutarak gel diye Ali ağabeye mektup yazdırdı.

Dayım Ankara'dan gelene kadar Ali ağabeyler sağ olsunlar bizi misafir ettiler. Aradan Bir aya yakın bir zaman geçti bir gün sabah dayım 15 tonluk bir kamyonla çıkageldi. Tüm eşyalar yüklendi. Mahsuller ekili tarlalarında, sebzeler bahçede kimi yaprağa, kimi çiçeğe durmuş. Ağaçların meyveleri çağlaya dönmüş, öylece bırakıp, bir daha geri dönmemecesine Ankara'ya göç etmiştik.

Kiraya tutulmuş bir gecekonduda dayımın himayesinde yeni bir hayata başladık. 24-12-2006

TEPKİSİZLİK

Karşı kuvvet, karşı söz, karşı davranış bir etkinin karşılığı olarak karşımıza çıkar. Etki ve tepki bir güçler dengesidir. İnsan, sağlığında, ekonomisinde, sosyal yaşamında, kültürel yaşamında aklınıza ne gelirse etki içgüdüsüyle hareketimizin her davranışımızın karşısında bir tepki ile karşılaşmışızdır.

Örneğin Bir Çanakkale savaşı İngiliz ve Fransızların İstanbul'u ele geçirmek istemesine karşı bir tepkiden doğmuştur. Balkan savaşlarında yorgun düşen Osmanlıyı tamamen çökertmek ve Anadolu'nun zenginliklerini yağmalamak için İngiliz ve Fransızların saldırısına karşı tepki olarak bir başkaldırıdır.

1. dünya savaşından galip çıkan devletler Önce Mondros anlaşmasına göre sıkıştırılmış, Osmanlı ordusu dağıtılmış yani Osmanlının eli kolu bağlanmış sonrada Türkleri azınlık olarak görüp Osmanlıya nasıl Sevr anlaşmasını imza ettirmişlerse ve ülke nasıl dört bir taraftan düşman güçleri ile kuşatılmışsa, buna tepki olarak ta kurtuluş savaşı başlatılmış ve topyekun halkın mücadelesi ile Başta Atatürk'ün önderliğinde Kurtuluş savaşı kazanılarak Cumhuriyet ilan edilmiş ve Yeni bir Türkiye Cumhuriyeti doğmuştur. İşte bu Cumhuriyetimizin kazanımlarında hangi zor şartlardan bu günlere geldiğimizi unutmamak gerekir. Bunun için er cumhuriyet kazanımlarını zora sokacak ve halkın elinden alacak davranışlara karşı tepkilerimizi ortaya koymamız lazım. Cumhuriyet'in getirdiği en büyük devrimlerden birisi laikliktir. Bunun karşısında yobazlar din elden gidiyor diye cemaatleriyle birlikte tepkilerini gösteriyor da bizler neden tepkisiziz. Bu günlere gelene kadar gereken tepkimizi gösteremediğimizden Cumhuriyet karşıtlarına çeşitli tavizler verilerek yabancıların ve çıkar gruplarının direktif ve telkinleriyle hareket eder duruma getirildik.

Üniversitelerde öğretim görevlilerimiz, mecliste Ulusal bağımsızlıktan yana tavır koyan ve azınlıkta kalan Atatürkçü milletvekillerimiz, Çağdaşlığı savunan kuruluşlarımız

Ordumuz, ADDD, ÇYDD vs birçok dernek ve vakıf gibi kuruluşlarımız Cumhuriyet mitingleri yaparak Atatürk Devrimlerinin birer birer elden gidişlerine

tepkilerini göstermişlerdir. Tepkilerin tepkisizliğe dönüşmesi için bu mitinglere katılan yurtseverler tutuklanmış birçokları cezaevlerine konulmuşlardır.

Son günlerde birde yol haritaları furyası başladı. Amerika'nın yol haritası, Türkiye Ermenistan yol haritası, Türkiye AB yol Haritası gibi.

Amerikanın Büyük Ortadoğu Projesi adı altında George Bush'un dayatmasıyla, İsrail ile Filistinliler arasında yeni bir 'barış süreci' başlaması için imzalandı. Netice fiyasko. Amerikanın güdümündeki bir İsrail'in bağımsız bir Filistin Devleti kurulmasını asla kabul etmediğinden Filistinlilerin böyle bir barışa tepkileri devam etmektedir. Esasında Irak'ı Özgürleştirmenin yolu bile Filistin'den geçmektedir.

Türkiye ile Ermenistan arasındaki yol haritası daha çok Ermenistan'ın Azerbaycan arasındaki düşmanlığını daha da artıracak ve Azerbaycanlı kardeşlerimizin Kara bağ sorununu daha büyük bir çıkmaza sokacaktır.

Tabiî ki böyle bir yol haritasının uygulanması aşamasında ABD den, Avrupa ülkelerinden büyük takdirler alan hükümetimiz Kendi halkını ve Azeri kardeşlerimizi oldukça üzmüştür. Türkiye AB yol haritasında Aşılamayacak çok sorunlar vardır. Başta Kıbrıs meselesi olmak üzere Türkiye'deki demokratikleşme süreci adı altında Türkiye'ye bir Avrupa baskısı vardır. Avrupa ülkelerinde uygulanmayan azınlıklar statüsü Türkiye'ye uygulatılarak Ana dilde eğitiminden, Sosyalleşme dengesinin getirdiği eşitsizliklerin abartılarak büyük bir ihanet şebekesinin yaratılmasına kadar birçok kabul edilmez şartlar getirilmiş, sonuç olarak

demokratikleşme açılımı adı altında süregelen girişimlerin bir çözüm olamayacağının ortaya çıktığı görülmüştür.

Bütün bu ihanet şebekelerinin toplantılarındaki tepkisizlik nedendir acaba. İnönü'nün bir sözünü hatırlatmak gerekecek galiba. Bir ülkede Namuslularda en az namussuzlar kadar cesaretli olmadıkça o memleket düzelmez . Sindirilmiş bir halkın silkinmesini bekleyeceğiz. Üstelik bu açılıma karşılık Öcalan'da bir yol haritasıyla karşımıza çıkmış Türkiye'yi parçalama noktasına getirecek kendine göre cesurca açıklamalarını yaptı gazetelerden okuduk. Ona bu cesareti veren sistemin çarkında vatan sevdalıları ezilirken, böyle açıklamalara fırsat veren idarecilerin Türkiye üzerindeki oynanan oyunlara hizmet ettiği de açıkça ortaya çıkmaktadır

Neden bizim yol haritamızda Atatürk Devrimlerini savunmak için yapılacak mücadeleler geçmesin. Aleyhimize alınacak her kararda tepkisini gösterecek halkın özlemini duymaktayız. Mücadelemizde bunun için olmalı diyorum. Bu günleri gören Mustafa Kemal Atatürk'ün Bursa Nutku ne kadar yerinde.

BURSA NUTKU

Türk Genci, devrimlerin ve cumhuriyetin sahibi ve bekçisidir. Bunların gereğine, doğruluğuna herkesten çok inanmıştır. Yönetim biçimini ve devrimleri benimsemiştir. Bunları güçsüz düşürecek en küçük yada en büyük bir kıpırtı ve bir davranış duydu mu "Bu ülkenin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adalet örgütü vardır" demeyecek tir. Elle, taşla, sopa ve silahla; nesi varsa onunla kendi yapıtını koruyacaktır. Polis gelecek, asıl suçluları bırakıp, suçlu diye onu yakalayacaktır .Genç "Polis henüz devletin ve cumhuriyetin polisi değildir" diye düşünecek ama hiçbir zaman yalvarmayacaktır. Mahkemeler onu yargılayacaktır. Yine düşünecek, "demek adalet örgütünü de düzeltmek, yönetim biçimine göre düzenlemek gerek"

Onu hapse atacaklar. Yasal yollarla karşı çıkışlarla bulunmakla birlikte bana,başbakana ve meclise telgraflar yağdırıp, haksız ve suçsuz olduğu için Salıverilmesine çalışılmasını, kayrılmasını istemeyecek. Diyeceki, ben inanç ve kanaatimin gereğini yaptım. Araya girişimde ve eylemimde haklıyım. Eğer buraya haksız olarak gelmişsem, bu haksızlığı ortaya koyan neden ve etkenleri düzeltmekte benim görevimdir" İşte benim anladığım Türk Genci ve Türk Gençliği!

KUDURDU KUDURASICA'

Kimsesizliğin çaresizliğine yüklediği derin uçurumlardaki, yalnız yaşamı ve bu yaşamını paylaştığı birde köpeği vardı Kadir'in. Kendi ne yerse köpeği ile paylaşırdı. Hep kendi kaderine benzetirdi sahiplendiği köpeğin kaderini. Onun için 'Kader' koymuştu adını.

Fabrikatör Sami Beyi mi sordunuz? Tabi onun yaşamından da bahsetmek zorundayız.

Sami Bey zengin bir vatandaştı. Sonradan görme zenginlerden. Zenginliği öyle tesadüf falan değil; bilinçli zenginlerimizden. Kendi fabrikasında hastanelerin kullanacağı malzemeyi üretir ve hastanelere satar.

O hastanelerin 'satın alma' da çalışan yetkili memurlarıyla işi pişirmiştir. Üçe mal ettiğini öyle beşe falan değil; neredeyse on üçe satar. Allah onun rızkını da öyle vermektedir(!)

Sami Bey, eşi ve çocuklarının bir dediğini iki etmez. Evinde hizmetçisi, aşçısı, bahçıvanı gibi çalışanları var. Hizmetçiye hizmetçi, aşçıya aşçı demezsin. Hepside bir birinden farksız. Evine bir çalışan alacağı zaman gazeteye ilan verir, gelenlerin lise mezunu olmasını, en azından kâğıt oyunlarından birkaçını bilmesini, evde evin

hanımıyla iyi geçinmesini, evin uzun 'teri yer' cinsi köpeğini gezdirmesini, iki çocuğuyla arkadaş olmasını şart koşar, vereceği ücreti de ona göre belirlerdi. Tabi ki Sami Bey fizyonomiye de dikkat etmekteydi.

Gerek hizmetçi, gerek aşçı son derece güzeldiler. Onları gören çoğu erkekler aşık olup karılarını boşamaya kalkarlardı. Evin hizmetçisi, aşçısı, bahçıvanı böyle olunca evin hanımı nasıldır kim bilir? Tabi insan bu üçünün içinde evin karısını görse güzellik yarışmasının birincisi zanneder.

Uzun tüylü teriyer cinsi köpekleri bir yarışma da birincilik almamış mıydı? Adı 'Tufan'dı köpeğin. Evin büyük oğlu Selim ve kardeşi Yeşim; ne maskaralıklar öğretmişlerdi Tufan'a. Aşıları zamanında olur, biraz hastalansa eve özel veteriner gelirdi.

Hâlbuki Kaderin böyle midir yaşamı. Kadere acaba hayatında sağlığı ile ilgili bir aşı vuruldu mu? Ya sahibi Kadir'in yaşantısı; Kaderden farklı mı? Daha ufak yaşlarda mahalle çocukları boğazından tel bağlayıp öyle dolaştırmışlar Kaderi. Sokaklarda, duvar diplerinde, apartman bahçelerinde yatmış, büyüdükçe ve ensesi kalınlaştıkça boynuna bağlanan tel boğazını sıkar olmuş. Kim ne verirse sokak köpeğine yiyemiyormuş.

Açlıktan ve telin boğazını sıkmasından sabahlara kadar ulur, birilerinin bir yerlerden kendisiyle ilgilenmesini beklerdi sanki. Üstelik bu uluması birilerini rahatsız etmiş olacak ki; gece yarısı uyanan kişiler tarafından da bulunduğu yerden 'taşlanarak uzaklaştırılması'nda işin cabasıydı. Gene böyle bir günde; hayvan sevmeyen biri tarafından, isabet aldığı bir taşla çenileyerek uzaklaştırılan bu çoban kırması köpek ağlamaklı gözlerle, inşaat bekçiliği yapan Kadir'in kulübesinin önüne geldiğinde; irkilerek durdu. Kadir'in şefkatli yaklaşımıyla, kendisinin taşla kovalandığını, canının acıdığını bakışlarıyla anlatıyordu.

Kadir köpeğin başını okşayıp teselli etmeye çalıştığında, köpeğin boynunda bükülerek etin dışında kalan tel parçasının eline batmasıyla anlamıştı kaderin boynuna gömülen teli. Kadir elleriyle köpeğin boynundaki tüyleri araladığında; hayvanın boynunun çepeçevre iltihaplı olduğunu görmüştü.

Köpek büyüdükçe etinin içersinde kalmış tel, hayvana yaşadığı sürece ıstırap vermişti demek. Kadir ona bir parça kendi yiyeceklerinden verdi. Nasıl zor şartlarda yemeği yediğini, yutkunmada nasıl zorluk çektiğini gördüğünde, ağlamamak için kendini zor tuttu.

Kadir inşaat patronundan ertesi gün izin alıp köpeği Veteriner Fakültesi'ne götürmüştü. Veteriner Meliha Yılmaz bir operasyonla deri içersinde kalan teli çıkarmış, yaranın gereken bakımını yapmış, iğnesini vurmuş, kullanması gereken bazı normal numaram ilaçları da Kadir'e vermişti. Esasında Meliha yılmaz da bu konuda kendisini hayvanlara adamış, hayvan sever bir kişiydi.

Kadir de bir hayvan severden öğrenmiş Meliha Yılmaz'ı ancak 'Meliha Yılmaz size yardımcı olabilir' demişlerdi.

Meliha yılmaz birkaç gün sonra evine pansumana gelmesi için; Kadir'e ev adresini vermişti. Köpek birkaç gün içersinde kendini toparlamış, Kadir Meliha hanıma düzenli giderek pansumanını yaptırmış, artık; Kadir, Kaderle şakalaşır olmuştu.

Kadir köpeğin kaderinin de kendi kaderine benzediğini düşünerek ona 'Kader' ismini koymuştu. Artık Kaderle, Kadir arkadaştılar. Kader kendisini sahiplenen bu kişinin sanki kulu, kölesi olmuştur. Kadir kulübesine çekildiğinde kaderle şakalaşır, boğuşur, onunla oyunlar oynardı.

Kader, Kadir'in elini ağzına alır, ısıracakmış gibi yapar, geveler, bırakır, üstünü başını ısırarak çekiştirir, en azından Kadiri'n yalnızlığını giderirdi. Kadere de kendi kulübesinin bitişiğinde yatabileceği bir yer yaptı. İnşaat alanında Kader, Kadir'den daha iyi bekçilik görevi yapıyordu. Kadir'in gece görevi köpekten sonra azalmıştı. Rahat uykusunu uyuyordu.

Kadir geceleri Kaderi serbest bırakıyor, gündüzleri kulübesine bağlıyordu. Kader geceleri başka köpeklerle arkadaşlık yapıyor sonra gene kulübesine dönüyordu

Aradan epey bir zaman geçer. Kadir sabahleyin kalktığında; Kader kulübesinde yoktur. Aradan bir iki gün geçer, Kaderden hiç ses soluk çıkmaz. Çevrede birçok kişilere sorar, hep 'görmedik' derler. Fakat bir gün bir park bekçisinden bir grup köpeğin 'kuduz köpekler var' şikâyetiyle toplanıp Belediye Ekiplerince öldürüldüğünü öğrenir. Bu bir söylentidir. Fakat ortada Kader olmadığı için de kuvvetli bir olasılıktır.

Kadir Hıfsısaha' ya giderek kimlerin iğne olduğunu öğrenir. Çocuklardan birisinin adresini alıp çocuğun evine ziyarete gider. Çocuktan kendisini ısıran köpeği 'tarif' ettirir.

Çocuk kaderi tarif etmiştir. Kadir, Kaderin kuduz olduğuna artık kesin gözüyle bakmaktadır. Isırılan çocukların hepside tedavilerine çoktan başlamışlardır.

Kadir artık diğer köpeklerle birlikte kaderinde öldüğüne kesin inanır. Bu duruma çok üzülmüştür. Ne yapabilir di; ki alt tarafı bir bekçi parçasıydı. Öldürülenlerde sokak köpeğiydi, ev köpeği değildi ya? Sahipleri peşine düşsün ve öldürenlerden hesap sorsun.

Fabrikatör Sami beyin evindeki köpek ne kadar şanslıysa kaderde o kadar şanssızdır. Sami Bey köpeği sevmek bahanesiyle kaç kez hizmetçinin bacağını okşamaya kalkmış, çoğu kez karısına yakalanmıştı. Sami Beyde her defasında köpekleri; Tufanı kurtarıcı gibi gösterip:

" -Vallahi hanım köpeği almak için eğildim masanın altına" demesine rağmen, Nesrin hanımın azarından her defasında nasibini almış, Sami Beye:

" -Kudurdun, kudurasıca, utanmıyorsun, hizmetçinin bacaklarına dokunmaya. Bu yaşta kuduranları teneşir pekler" diye bas bas bağırırdı evde ama bu Sami Beyin

kaçıncı kez hizmetçiyi, aşçıyı ve bahçıvanı taciz edişiydi. Hepsi de mini etekli, bakımlı kişilerdi.

Nesrin hanımın arkadaşları geldiğinde; oynanan konken partisinde çoğu kez, eksik kişiler yerine hizmetçisi veya aşçısı bu boşluğu doldururdu. Sami Beyin çoğu kez çalışanları mıncıklamasına da Nesrin Hanım hep:

“ -Kudurdu, kudurasıca” der başka bir şey demezdi. Kader tarafından ısırılan çocuklardan biri de; Sami Beyin oğlu Selim’di. Sami Beyin belediyeye şikâyetiyle, sokak köpekleri katledilmişti. Sami Bey, evindeki köpeği hayvan sevgisinden dolayı değil; oyuncak ‘bir meta’ gibi gördüğünden besliyordu. Kaderin öldürülmesinin üzerinden kırk gün geçmiştir. Kadir'de de birtakım rahatsızlıklar belirir. Bir gün hiçbir şey yokken patronunun üzerine atılır, işçiler patronu zor alırlar Kadir’in elinden.

BİR ŞİİRİN ANATOMİSİ

Mutlu olmak kolay bir olgudur. neticesini değiştiremeyeceğiniz her olayı normal karşılayın, yeter ki sonucunda ölüm olmasın. Bir nefes alabilmenin mutluluğunu her zaman yaşarsınız ama farkına varmazsınız. Gelin acıda bile tebessümü yüzünüzden eksik etmeyin. Gülmenin herkese yakıştığını, gülenlerin yüzlerine baktığında anlarsınız. deneyin isterseniz gülen bir göze baktığınızda içinizin ısındığını hissedersiniz. Gezdirin gözlerinizi bir güzelin gözlerinde. o gözler ki kendine aşık eder bakanı. Tabi buradaki ‘bakanı’ kelimesi parlamentodaki bakan anlamına gelmez, zira onlar baksalar da göremezler. Gözler, gözlerde gezerken gözleriniz sağlam olsun önemlisi. Göz tembelliğiniz varsa ince ayrıntıları hissedemezsiniz, yarının sevdasını bölüşemezsiniz bakışlarınızda. Ne özlemlere açılır kolunuz, nede aydınlığa çıkar yolunuz. ama bir tebessüm size bir selam aldırır. Bir el uzanır bir tebessüme, dostça kenetlenir eller. Bazen bir magazin sayfasına bomba gibi düşer haber. Falanca artistle, filanca mankeni el ele görüntülemiş kameramanlar.”biz

aşkla değil dostça tutuştuk el ele" derler. Her el dost elimidir, bunu kestirmek oldukça güçtür.

Hayatın akışı içinde nelerle karşılaşmaz ki insan. Böbrek rahatsızlığı çeken ve böbrek ameliyatı olanın sağlam böbreğini alıverir doktorlar. Bademcikten ameliyat edilip de ölene rastlamaz mıyız. Elektrikli epilasyon aletiyle elektrik akımı verilerek derilerinin yanıp estetiğini kaybedenler gibi insanları mutsuzluğa itecek bir sürü olayların insan yaşamında olduğunu biliyoruz. Hayatın akışı içinde insanların başına istemese de böyle olaylar gelir.Tabiî ki güzel olaylarda olmaz mı?

Tadını özünde gizleyen üzümün şaraba dönmesiyle yapılan içkinin ağzımızda bıraktığı buruk mutluluğu dostlarla paylaşırken, aşkın şırasının da bakışlarla ve el ele tutuşlarla yüreklere taşındığını görürüz.

Aydınlığı yüreklerinde taşıyanların karanlığa yürümelerini zorunlu kılacak ortamlara çekilmesi ne kadar zordur. Ve onları karanlığa yürütemezsiniz.
Zevk almanın, hoşlanmanın, bedensel hazza dönmesi aşkın eylem biçimidir ki insanların göz göze bakışıp dostça el sıkmalarına kadar geçen zamandaki birlikteliklerin aşkın zemininin oluşturulmasındaki süredir. Tüm bunların bütünü mutluğu tarif etmek gibi bir şeydir. Tüm bu kadar sevgiyi kucaklamışken içimizde sakladığımız hayatın mucizesini gerçekleştirip dünyaya hoş geldin bebek de diyebilmeliyiz. Bunu diyemiyorsak umutlarımız yarına küs kalır. Aramıza dünya girer ve gözlerinde ay tutulur insanın.

GÖZLERİNDE AY TUTULACAK
Bir kere güleceksin
İçim ısınacak baktığımda gözlerine
Gözlerimde gezecek gözlerin

Kendine mahkum olacak sevdan
İçinden gelip
Bir selam vereceksin
İsmimi söyleyeceksin merhaba deyip

Uzatacaksın ellerini
Varsa öyle sıkılacak
Dostça eller
Varsa öyle kolay tutulacak

Hayatımın akışını sana çevirip
Bedensel hazda bulmalıyız sevgiyi
Aydınlığa yürümeliyiz aydınlığa
Kendi içimizde saklı hayatın mucizesi

Biliyorum gene de
Küs kalacak umutlarımız yarınlara
Bütün dünya girecek aramıza

Güneşler girecek güneşler
Gözlerinde ay tutulacak

Şimdi yukarda bir şiirin anatomisini çıkardık. Şiirlerimizin anlamlarını düşünerek neler ifade ediyorsa "hikaye, anı deneme", gibi yazı türetebilir, yazılarımızın da özüne inip şiir türetebiliriz. Bir resme bakarak resim neyi anlatıyorsa anlatılanı düz yazıya, düz yazı neyi ifade ediyorsa o yazı aynı zamanda resme çevrilebilir.

Teknolojik gelişmelerin edebiyatta kullanılmasının yazarlara sağladığı faydalar git gide çoğalmaktadır. Resimlerin yazıya, yazılarında resme dönüşmesi konusunda deneyimli olan dostların daha detaylı açıklama yapmaları bizlere ışık tutacaktır. Oysa resimlerin gizemli yönlerini keşfedip hiçbir araç gerektirmeden şiire çeviren şairler vardır içimizde. Başka bir gün bir resimden ilham alınarak yazılmış bir şiir üzerindeki görüşlerimizi okurlarla paylaşmayı umut ediyorum.

AĞIR UYKU

Issız caddelerin loş ışıklarında yürüyen bir çift ayak sesinin yankılarıydı duyulan. Sekiz saatlik çalışmanın verdiği yorgunluk ve uykusuzluk sürükleniyordu gecenin sessizliğindeki kaldırımlarda. Bir vardiya dönüşünde eve çabuk gitmenin telaşını taşıyordu atılan adımlar. İnsan ömründen sanki bir güne karşı iki günlük tüketilen bir gündü vardiyada çalışmak.

Can işveren pozisyonundaydı ama işçiler temsilci seçmişlerdi kendisini fabrikada. Gazın, tozun, dumanın içersinde çalışmak kolay değildi.

Gecenin saat birinde, hani ne derler 'in cin top oynuyor' öyle bir şeydi, Can'ın evine döndüğü zamanki gecenin anımsattığı. Vardiya tutsaklığından kurtulup, uykuya susamış gözlerini zar zor açarak ve bir sarhoş gibi yalpalayarak ilerliyordu Can evine. 'Uykusuzluğun ne demek olduğunu gelsinler de bana sorsunlar' dedi içinden.

'Bu vardiyalı çalışmalarda yatma, kalkma zamanına çok dikkat edeceksin. Gece işe gideceğin zaman gündüz uykunu çok iyi alacaksın.' Hele bir keresinde gezer köprü vincin üzerinden az kalsın sıcak curuf çukurlarının üzerine düşecekti. Yürüme yolundaki korkuluk zincirlerine zor tutundu. İlk defa ölümü bu kadar yakın hissetmişti kendine.

Vardiya otobüsünün tor tor sesleri gecenin sessizliğini yırtarak kulaklarına kadar geliyordu hala. Biran evinin önünde buldu kendini. Evinin önüne kadar nasıl geldiğinin kendide farkına varamadı. Her zamanki vardiya dönüşünden farkı yoktu bu günkü evine gelişinin. Sokak kapısı her zaman açıktı. 'Kimsecikler uyanmasın' diye ayaklarının ucuna basarak çıktı basamakları. Üçüncü kata geldiğinde sönen otomat ışıklarına bir daha bastı, cebinden anahtarı çıkardı, anahtar deliğine soktu ama anahtar sağa sola dönmüyordu. Anahtarı çıkardı, tekrar tekrar denedi olmuyor, olmuyordu. Önce kesik kesik sonrada sürekli olarak bir hayli zili çaldı.

Açan olmuyordu. Vardiya otobüsünden indiği zamanki uyku mahmurluğu kalmamıştı üzerinde. Yerini tarif edilmez bir heyecana bırakmıştı. Bin bir türlü vesvese geçiyordu aklından. Eşi 'zehirlenmiş, herhangi bir 'hastanede yatıyor' olabilir miydi? Kafasında böyle düşünceler varken terasa çıktı.

Binanın en üst katında çatı yoktu. Üst kattaki iki dairenin üzeri beton terastı. Evinin ön kısmı sokağa, arka kısmı bahçeye bakıyordu.

Bahçe kısmına bakan yatak odasının kapısını sessizce dinledi. Üç yaşındaki kızının ağlama sesini duydu.

Biraz rahatlamıştı. Önceki saydıklarının hiç biri olmamıştı. Çocuğunun sürekli ağlamasına eşinden hiçbir müdahale yoktu 'demek ki uyuyordu' eşi. 'Olur ya, insanlık hali, çocuğunun ağıtını duymayacak kadar yorulmuş, uykusuz kalmış' olabilirdi. Yatak odası bir balkona açılıyordu. Teras üstündeki inşaat sırıklarından cama vursa eşi duyardı herhalde. Onun için bir sırık aldı, cam kırılır düşüncesiyle önce hafif hafif vurdu ama ne gezer! kırılırcasına vurdu. 'Kırılırsa kırılsın'dı. Ama ne cam kırıldı ne de eşini uyandırabildi.

Camdan gelen gürültüden ağlayan kızının bir iki dakika sesi kesiliyor, kızı sonra gene ağlamaya başlıyordu. Birkaç kez kalasla vurmayı denedi ama bir sonuç alamamıştı. Gene Can terastan bulduğu birkaç tane boş yağ tenekelerini balkonun betonuna attı. Çıkan gürültü dahi eşini uyandırmaya yetmemişti. Saat gecenin birinden üçüne kadar uğraştı. Gecenin o sessiz karanlığında çevredeki binalardan uyananları gördüğü zaman; Can, hiçbir şey yokmuş gibi gürültü yapmayı durduruyor, üç beş dakika sonra tekrar başlıyordu.

Can çaresiz alt kattaki komşuları tapu sicil muhafızı İsmail Hakkı beyi 'uyandırmayı' düşündü. Belki onun eşinin bir bilgisi olabilirdi, nihayet komşuydular. Ev hanımı olarak birbiriyle gündüz görüşmüş olabilirdi. Bir iki kez komşusunun zilini çalan Can Bey Hakkı Beyin kapıyı açmasıyla durumu ona anlatır. Hakkı Bey:

-Emin misin, kapı açılmıyor mu? Şimdi o zaman eşin anahtarı kapının üzerinde bıraktı galiba" dedikten sonra:

-Gel beraber bir deneyelim" deyip, Can Beyin kapısının önüne varırlar. Hakkı Bey anahtarı sokup çevrilmediğini görünce tekrar tekrar birkaç kez denerler:

-Yok açıldı, açılacak şöyle yapalım" diye konuşurlarken kapı tıkırtısına ve konuşmalara içerden:

-Kim o, kim var gecenin bu saatinde kapıda?" diye bir ses gelir. Can ve İsmail Hakkı Bey:

-Biziz açar mısın kapıyı?" derler ve kapı açıldığında Can eşine saatin kaç olduğunu sorar:

-Bak dörde geliyor, ben saat birden beri seni uyandırmak için uğraşıyorum" der, eşine karşı kızgınlığını yatıştıran İsmail Hakkı Beyle gece yarısı bir kahve içerek sinirlerini yatıştırırlar.

Can eşinin uyuyakalmasına ilk defa tanık olmuştur. Bu kadar ağır uykudan sonra Can'ın eşi, bir daha kapının üzerinde anahtar bırakmamaya 'tövbe' eder.

FELAKET HAMDİ

Kim ne zamana kadar para yardımı yapardı. Komşularından ne zamana kadar kimler yemek getirirdi.

Hadi üstünü başını çoğu insanlar acıyıp, kendi evlerinden giymedikleri giysilerinden veriyorlardı. Giysi işi bol bol yetip de artıyordu bile.

Hele bir defasında belki de üç çuval eski birikmişti evinde. 'Ne yapayım bunları kime vereyim' derken deprem olmuştu da, deprem felaketine uğrayanlar için televizyondan adresini aldığı bir dernek vasıtasıyla, deprem bölgesine göndermişti.

Kahveye her gittiğinde, kim çay ısmarlardı. Bazı günler kafası kıyak değilse şayet, bir sığıntı gibi hissederdi kendini. Çalışıp da para kazanamamanın verdiği ezikliği mimiklerinde nasıl yok etmeğe çalışırsa çalışsın; çoğu kez bunda muvaffak olamaz, gülünç durumlara düşerdi. Kimseye zararı yoktu.

Hamdi küçükken, bir menenjit mi geçirmiş ne; birazcık uçukluğu olmasa, kimse ona takılmaz, aşağılamaz; onun saflığından istifade etmezlerdi. 'Gariban' diye çoğu kişiler korusalar da çokları da bedavaya iş gördürürlerdi. Bir çay parasına onu

tanıyanların ‘ayakçısı’ olmuştu.

Akşamları yatacak doğru dürüst bir mekanı da yoktu. Apartman yapmak için kısmen yıkılmış kapısı, penceresi olmayan harabe bir gecekondunun odalarından birinin içersine serdiği karton kutuda, gecelerini geçiriyordu. Ona göre park ve bahçelerde, tahta banklar üzerlerinde, istasyon ve terminallerde yatanlarda insandı. Onları gördükçe kendi yerinin iyi olduğunu düşünüp:

-Ya Rabbim buna da şükür, beterin beteri varmış demek ki. Derdi. Felaket Hamdi haber dinlemeyi çok severdi. Esasında çok iyi bir haber kolikti. Yanından eksik etmediği ‘Nuh Nebiden’ kalma ancak birkaç istasyonu alabilen bir radyosu vardı. Nerede olursa olsun sık sık saati sorar, haberler gelmişse radyosunu kulağının dibine kadar getirir, öyle dinlerdi haberleri.

Kahvede televizyondan haber dinlerken herkes Hamdi'den yorum alır. Onun oturup kalkmalarına, küfürlerine el, kol hareketlerine bayılırlardı. Çoğu kez anlattıkları da doğru çıkardı. Zannetmeyin ki boş birisi. Çoğu kez kendisiyle dalga geçenleri utandırırdı.

Öyle sorular sorardı ki Hamdi, bazıları apışıp kalırdı; sorduğu sorular karşısında. Lüks otellerde eğlenenlere hiç aldırış etmez, deniz kenarlarındaki insanların gırgırları şamataları, aşkları Hamdi'yi hiç ilgilendirmez. Hele karnı açken, cebinde beş kuruş parası yokken, düğünlerde; savrulan paraları görmek bile Hamdi'yi ilgilendirmezdi. ‘Kendileri kazanıyor, kendileri harcıyorlar’ derdi. Önemli olan onların yaşayışını maliye denetliyor mu? Vergisini veren herkes istediği gibi eğlenebilirdi. Bir kaza haberi oldu mu içi giderdi Hamdi'nin. Bir ambulans gelip yaralıyı mı taşıyor:

-Şuna bak arkadaş ohh! Mis gibi yatak be, o sedyede olacaan şimdi? Kafası gözü sarılı insanları görüp:

-Ohh be! Benim bi kafamı gözümü yaracaklar, hele benimle öyle bi ilgilenecekler arkadaş, beni öyle bi sedyeye koymak için çaba sarf edecekler, bundan daha güzel mutluluk mu olur be! Derdi. Felaket Hamdi'nin hastalandığında kimsecikler semtine uğramazdı. ‘Kendi kendine iyi olur’ kimse, Hamdi'nin ne zaman hastalanıp ne zaman iyi olduğunun farkına varmazdı. Bir sıcak yuvanın, bir şefkatli elin, bir okşayışın hasretini taşıyordu yüreğinde. Hastanın hastanede, suçlunun hapishane de yatmasına imrenirdi. Zengin olsa, parası olsa, istediği gibi yaşardı ama bu durumda parasız sıcak bir lokmada ancak böyle temin edilirdi.

‘On yedi Ağustos Depremi’ imdadına yetişmişti. Üzerinde yarım yamalak çatısı olan duvarları yıkık, kapısı ve pencereleri olmayan barınak için sahiplendiği gecekondudaki karton kutusunun içinde mışıl mışıl uyurken, gecenin saat üçünü biraz geçe bir gürültüyle uyanmış, gecekondusunun sağlam kalan kısımları da tamamen göçmüştü. Gecenin bir yarısında her taraftan feryat figan sesleri geliyordu. 'Oğlum' 'kızım' diyenleri mi, 'anam' 'babam' diyenleri mi ararsın. Her tarafta bir panik, bir koşuşturmaca vardı. Çevresindeki çoğu binalar kendi

gecekondusuna dönmüştü. Hamdi birkaç gündür açtı. Bir suyla, ısmarladıkları bir bardak çay karın doyurmuyordu.

Vicdanı dayanamadı feryatlara. Gene de gücünün yettiği kadar yardım etmeliydi. Başı dönüyordu. Kendi içindeki depremi bir atlatabilse. Kendi iç dünyasının yıkık duvarlarından bir kurtulabilse, açlığın kansızlığa, kansızlığın halsizliğe, dermansızlığa dönüştüğü iç dünyasından adımlarını atıp, çatısı iyice göçmüş duvarları daha da çok yıkılmış gecekondusundan bir çıkabilse, gerisi kolay olacaktı Hamdi için. Bir hayli çevresinden gelen feryatları dinledi. Kalktı sendeleyerek, kendisine en yakın bir apartmanın yıkılmış enkazına kadar zar zor yürüdü. Nihayet kendi mahallesiydi. Dövünen feryat eden

Can Beyi ve kenara çıkartılan kanlar içersindeki ezilmiş bir kişinin cesedini görür görmez, olduğu yere bayıldı. Hamdi kendisinin de diğer depremzedeler gibi Ambulansa konulmasını, hastaneye getirilişini, hiç mi , hiç hatırlamıyordu. Kendisine geldiğinde hastane koğuşunda tertemiz yataklar içersinde buldu kendini. Bütün yataklar yaralı, hasta doluydu. Yeni yeni yaralılar geliyor, bir kısmı ayakta tedavi edilip gönderiliyordu. Etrafta bir koşuşturmaca vardı. Yavaş yavaş gözlerini açmış olanı biteni seyrediyordu. Gözleri Can abisini arıyordu. Yıkık enkazın önünde en son onu görmüştü. Tüm mahalleli Hamdi'yi bilirdi. Yataklar üstünde birkaç tanıdık simaya rastladı. Çoğunun başında sahip çıkan kimseleri yoktu.

Açık duran odalarının kapısından başlarını uzatıp yakınlarını arayan ve sonra başka odalara bakmak için telaşla oradan ayrılan depremzede yakınları bir curcuna yaratıyordu. Hamdi bir hayli olanı biteni izledi yatağından. Sonra içersinde yemek bulunan arabanın girdiğini görünce kapıdan, bayram şekeri almış çocuklar gibi sevindi. Sevincini belli etmeden, sıcak bir tabak çorba, yoğurtlu ıspanak ve makarnayı büyük bir iştahla bitirmişti. Açlık sınırının altında kaç kişi yaşıyorsa Hamdi de bunlardan biriydi. Hamdi git gide düzeldi sağlığı yerine geldi. Ama Ufakken geçirdiği menenjitin verdiği konuşma bozukluğu ve zaman, zaman titremesini; doktorlar deprem şokundan sanmışlardı. Hamdi'ye bir sabah doktoru:

-Hamdi iyileştin artık seni taburcu edelim. Dedi. Oturduğu yeri sordu:

-Bilmiyorum? Dedi. Hayatında ilk defa oturduğu şehrin dışına çıkmıştı. Hamdi hastalığının verdiği konuşma bozukluğu ile evinin yıkıldığını, kendisinin kimsesi olmadığını ve hastaneye kimin tarafından getirildiğini bile hatırlamıyordu . Yalnızca açlıktan bayıldığı için depremden dolayıymış gibi hastaneye getirilmişti. Doktorlar hem nereden bilebilirler diki Hamdi'nin açlıktan bayıldığını. Kendisiyle gelenlerden kimsecikler kalmamıştı. Doktor:

-Evladım kimsen yok mu senin? Hamdi:

–Yok! Evim yıkıldı, nerede yatacam ben şimdi? Deyip ağlıyordu. Doktor Depremle ilgili olarak gelen ekiplerden birine Hamdi'yi teslim etti. Tutanaklara deprem şokundan dolayı ‘konuşma bozukluğu’ ve hafıza kaybından dolayı da bir şey ‘hatırlayamama’ diye

yazdılar. Kimsesiz Hamdi'ye Güzel bir çadır, kap, kacak, ocak, televizyon gibi bir ailenin ne gibi ihtiyaçları varsa hepsini verdiler. Üstelik ziyaretçileri de vardı Hamdi'nin. Çadırlara 'geçmiş olsuna gelenler halini, hatırını soruyorlardı. İlk defa insan yerine konulmanın zevkini tadıyordu. Aradan epey bir zaman geçti; birde prefabrik ev verdiler Hamdi'ye, keyfine diyecek yoktu. Artık felaketlere de imrenecek durumu kalmamıştı. Gelen yardımlardan ekmeğini, aşını alıyor, prefabrik evinde; deprem öncesindeki halinden 'daha iyi şartlarda' yaşamasına devam ediyordu. Bu ne kadar böyle devam ederdi, Hamdi'nin geleceği ne olurdu, bunu kendiside bilmiyordu ama şimdiki haline de, şükrediyordu. Bütün insanların acılarını yüreğinde taşıyan Hamdi, şimdide deprem zedelerin kulu kölesidir. Hamdi ekmek kuyruğundadır, Hamdi tüp kuyruğundadır, Hamdi yardım kuyruğundadır. Tüm bunlar kendisi için değildir. Kim Hamdi'ye ne söylerse Hamdi onu yapmaktadır. Artık Hamdi'nin hiçbir felaketten beklentisi yoktur. Kendi evinde; radyosundan, televizyonundan haberleri izlemekte, geçmişteki felaket düşünceleri aklına geldikçe birazda içinde bu düşüncelerinin mahcubiyetini yaşamaktadır...

BAKKAL NASIL KURTULDU

Büyük bir Grosmarket de gözüne bir yazı ilişmişti. 'Bakkallar nasıl kurtulur' diye. Bakkallar süper marketler karşısında ölüme mahkûm edilmişlerdi demek.

Kurtuluşunu da gene süpermarketler düşünüyordu. Çevrede o kadar kurtulacak şeyler var ki çoğalt çoğaltabildiğin kadar. Emekli nasıl kurtulur, memur nasıl kurtulur, esnaf, köylü, çiftçi nasıl kurtulur. Daha da önemlisi Memleket nasıl kurtulur a kadar gidiyordu iş. Bu sanki Asiye nasıl kurtulur gibi bir şeydi demek. Hükümet memurun yakasına yapışmış, memur kurtulmaya çalışıyor. Kimi üç ay kalmış emekli olmasına 'bir emekli olayım' kurtulacağım diyor. Neden kurtulacaksa! Çalışırken elektrik, su, doğalgaz, hastane kuyruğu vardı, bilmiyor ki garibim birde 'emekli maaşı' kuyruğu girecek devreye. Hadi bakalım kurtul kurtulabilirsen. Vergi kıskacına girmiş küçük esnaf; belki yirmi çeşit vergi. Birde bilinçsizlik var. Yığılmış kalmış vitrinlerde satılmayan mallar. Hele 'baharat' cinsi küçük poşetlerdeki mallar, tarihleri geçmiş öyle duruyor raflarda. Müşteri bir şey alırken ayına, gününe bakıyor.

Fikri Bey nerede yeni açılan bir dükkân görse o dükkanı göz hapsine alır, tanıdığı pazarlamacıları yeni açılan dükkana gönderir, pazarlamacılara müşteri bulduğu için de komisyonunu alırdı. Ayrıca pusuya yatmış aslanlar gibi avını bekler, pazarlamacılardan aldığı 'tiyo'ya göre hareket ederdi.

Fikri Beyin büyük grosmarketteki gözüne ilişen, 'bakkallara verilen öğüt' niteliğindeki yazı belleğinden hiç çıkmamıştı.

Sıddık Efendinin oğlu Fatih'inde gözü esnaflıktaydı. Hele bir emekli olsun 'o bilecekti' ne yapacağını. Evlerinin karşısındaki apartman inşaatının bitmesine çok az kalmıştı. Alt kattaki dükkanlardan birini gözüne kestirmiş, her işe gidiş gelişte, dükkana alıcı gözüyle bakar, hayaller kurardı. Bu arada da dükkanın iç ölçülerini almış, kafasından nereye ne koyacağının hesabını çoktan yapmıştı.

Fatih emekli olmadan apartman inşaatı bitmiş, dükkanın bir başkası tarafından tutulmaması için, ikide bir babasına ısrar ediyordu 'bir an evvel dükkanı açalım' diye. Babası Sıddık Efendide:

-Olum ne acelesi var hem bir emekli ol bahak! Dedikçe Fatih

-Baba açalım, ben emekli olana kadar Yavuz'la sen bakarsın dükkana. Sabahları işe gidinceye kadar sen, işten gelince de ben bakarım. Dükkana sen bakarsan, emekli olduğun için vergiyi az ödermişiz." deyince babası Sıddık'ta 'olur' demişti. Dükkan Sıddık Efendi adına kiralanır. Bütün işlemleri oğlu Fatih yürütür, babası dükkanın kendi adına açıldığının farkında bile değildir.

Sıddık Efendi bankadaki faizde yatan parasını çeker, borç olarak oğluna sermaye yap diye verir. Oğlu da birkaç ay sonra nasıl olsa emekli olacak, aldığı emekli ikramiyesini babasına verip borcunu kapatacaktır. Oysa Fatih eline geçecek paranın üzerine biraz koysa oturduğu semtten bir daire alırdı. Ama onun kafası bakkal dükkanındadır.

Yakınlarında başka dükkanlar vardır ama 'Allah herkesin kısmetini ayrı verir' diye düşünür. Babasından aldığı parayla, dükkanın içini donatır. Artık pazarlamacılar Fatih'in ayağına kadar gelmişler, pazarlayamadıkları ellerinde kalan malları Fatih'e satarlar. Çok geçmeden Fatih nakit para sıkıntısı çekmeye başlamıştır. Kendi aylığını dükkana harcadığı gibi babasının emekli maaşı da alınan malların taksitine gitmektedir. Fatih gece geç saatlere kadar dükkandadır. Neyse ki sabahları babası açmaktadır dükkanı. Fatih akşamdan akşama uğramaya başlar dükkana. Dükkanın satılmayan mallarla dolması ve ellerinde dükkanı çevirecek sermayenin azalması Fatih'in moralini bozmaktadır. Fatih'te artık akşam bir iki saat bakıp dükkana, kasada beş kuruş bile bırakmadan ne var ne yok alıp, öyle gider olmuştu evine. Ertesi günde hep aynı şeyler tekrarlanıyordu.

Aradan zaman geçer, Fatih emekli olur. Emekli ikramiyesiyle babasına olan borcunu öder. Esnaflığın memurluktan daha zor olduğunu kavrar. Günde on beş, on

altı saat çalışmanın bıkkınlığı ile sık sık dükkanı kardeşi Yavuz'a ve babasına bırakıp gitmektedir. Esnaflık artık Fatih'in canına tak etmiştir. Ya Babası Sıddık Efendinin? O sanki halinden memnun mudur? Konuştuğu her müşteriye oğlundan dert yanmaya başlar. Fatih'in esas mesleği şoförlüktü. Bir cahillik etmiş bakkal dükkanı açmış, doldurmuştu satılmayan malları dükkanına. Kazandığı para ev kirasına ve arabasının benzin parasına gidiyordu.

Sıddık Efendinin okuma yazması olmadığından mahallenin çocukları dükkana yalnız Sıddık amcaları olduğu zaman doluşurlar, kimisi cips alır, kimi sakız, çikolata alır, parasını istediğinde:

-Sıddık amca deftere yaz birazdan getireceğim" derler. Sıddık Efendi de çocukların yanında okuma yazma bilmediğinin anlaşılmaması için veresiye defterini çıkartır, kimin ne aldığını aklında tutmaya çalışarak yazıyormuş gibi yapıp deftere çizik atardı. Sonrada :

-Çabuk getirin parasını" diye birde tembih ederdi çocukları. Büyük insanlar bile biliyordu Sıddık Efendinin okuma yazmasının olmadığını. Çoğu kapıcılar da aldığı şeyleri:-Sıddık amca deftere yaz" deyip çıkıyorlardı dükkandan. Herkesin sütüne kalmış bir şeydi ödeyip ödememeleri. Herkes dükkanın başında Sıddık amcalarının olmasını isterlerdi.

Sıddık Efendinin kafasına yazdığı, kırmızı tişörtlü sakız, beyaz tişörtlü on yumurta, iki ekmek, kapıcı Kamil apartman için aldığı on ampul ve temizlik maddelerinin parası haricinde, kasada biriken on beş milyon lirayı da akşam oğlu Fatih geldiğinde almış üstelik babasına:

-Baba hepsi bu kadar mı satışların?" dediğinde Sıddık Efendi kapıcının neler aldığını, kırmızı tişörtlü çocuğun sakız, beyaz tişörtlü çocuğun da on yumurta iki ekmek aldığını söyler. Fatih de:

-Hangi kırmızı tişörtlü çocuk baba? Beyaz tişörtlü çocukta kim? Her zaman böyle mi yapıyorsun? Borçlarını ne zaman ödeyecekler?" diye sorar. Babası Sıddık:

-Ben onları biliyom olum, alırım onlardan. Esas sen dükkanının başında dur da iyi işlet dükkanını " dedi.

Sabah erkenden dükkanı açan Sıddık Efendi o gün dükkanına gelen çocuklardan birine:

-On yumurtayla iki ekmek almıştın olum getdin mi parasını" deyince çocuk:

-Ne yumurtası! Sıddık amca ben yalnız ciklet aldım" dedi. Sıddık efendi:

-Üzerinde beyaz tişörtün vardı ben bilmem mi sendin olum." dedi. Çocuk:

-Şimdi beyaz tişört giydiğime bakma Sıddık amca, dün kırmızı tişörtüm vardı üzerimde, ben yalnız sakız aldım. Al sakızın parasını" deyip Sıddık amcasına yirmi beş bin lira verdi ve dükkandan gene bir şeyler alıp, "parasını akşam veririm" dedi. Çocuk çıktıktan sonrada üzerindeki beyaz tişörtü belleğinde tutmaya çalışıyordu Sıddık Efendi.

Sıddık Efendi artık aklında renkleri de karıştırmaya başlamış, kimin ne giyip de ne aldığını artık

bilememektedir. Oğlu akşam dükkandan hesabı almaya geldiğinde de münakaşaları eksik olmaz.

Fatih emekli olup dükkanı iyiden iyiye babasına bırakmıştır. Kendisi her gün şoförlükle ilgili gazete sütunlarında iş arar. Bir gün 'bir makam şoförlüğü aranmaktadır' ilanı gözüne ilişir. İlanda ki kuruluşa müracaat eder ve hemen işe başlamasını söylerler.

Fatih artık makam şoförü olarak bir özel sektörde çalışmaktadır. Dükkana akşamları hesap almak için uğrar. Dükkanın içinde mallar iyice boşalmaya başlamış, Sıddık Efendi pazarlamacılardan aldığı malların parasını da ödeyemez duruma gelmiştir. Bazen pazarlamacı dükkana alacağı için geldiğinde Sıddık Efendi:

-Akşamüzeri gel" diyor, pazarlamacı:

-Olur mu amca her gün aynı şeyi söylüyorsun hangi akşamüzeri geleyim. Bu akşam son gelişim olsun" deyip çıkıyor, bazı pazarlamacılara da, dükkanına alış veriş için gelen tanıdık müşteriden:

-Akşam biriken hasılattan paranı öderim şu pazarlamacının işini bir halledelim" deyip para alıyordu. Müşteri akşam dükkana parasını almaya geldiğinde de:

-Bu gün senin paranı ödeyecek kadar hasılat olmadı" deyip ertesi güne bırakıyordu. Ertesi günde, bir başka günden kalan pazarlamacılar alacakları için geldiklerinde, elinde avucunda ne varsa onu veriyor, bir şekilde borcu günden güne çoğalıyordu. Alacaklıların üçü beşi akşam geldiklerinde de başlıyor bir curcuna. Sıddık Efendi bunalıyor:

-Yav hepiniz birden nerden çıktınız. Ben aha senden aldım", diğerine dönüp:

-Senden ne zaman para aldım arkadaş?" dediğinde, müşteri de:

-Etme, eyleme Sıddık amca, benden alıp ta sütçüye vermedin mi, üç gün önce? Deftere de yazdığını söyledin. Hadi aç bakalım defteri" der. Sıddık Efendi yazmadığı belli olmasın diye:

-Pekiy öyleysem doğrudur. Günahı vebalı senin boynuna" deyip, adama parasını veriyordu. Bunlar Sıddık

Efendinin hep cepten ödediği paralardı. Ayın sonu gelmeden emekli maaşını da bu şekilde bitirmiştir. Sıddık Efendi tüm bu durumları da müşterilerine bir güzel anlatıp oğlundan dert yanar olmuştu. 'Kansızlar işletcez diye açtılar dükkanı sonnada benim başıma bırahtılar. Olu mu canım bu bana' deyip müşterilerin kendisine haklısın Sıddık amca demelerini beklerdi. Koskoca adam acınacak durumlara düşmüştü. 'Kendi kazancımı harcayamıyom, çoluk çocuğun maskarası oldum' diye içi içini yiyordu. İyiki gecekondu arsasını mütahite vermişti de iki daire sahibi olmuştu.

Bir gün oğlu Fatih'e:

-Dükkanı ne yapacaksanız yapın" dediğinde öğrenmişti, dükkanın kendi üzerine olduğunu. Oğlu babasının adına dükkan işletiyordu ama Sıddık Efendinin bundan haberi yoktu. Sonunda ufak oğlu Yavuz'a, 'devren satılık' yazısı yazdırdı, gazeteye ilan verdiler. Sıddık

Efendi iki milyar istiyordu gelen müşterilerden. Gelenler şöyle bir bakıyor çekip gidiyordu. Komşusu Can:

-Sıddık amca ne verirlerse ver kurtul" demişti de:

- Olumu Can Efendi, şindi alaman şu böyük buz dolabını iki milyara. Ben buzdolabı fiyatına veriyon aha bütün bu malları." Sıddık Efendi dükkanını bir övüyorki sormayın. Aradan onbeş gün geçiyor bir müşteri bir milyar veriyor. Sıddık Efendi:

-Olumu canım bi buçuk vedilede vemedim"diyor. Müşteri gittikten sonra komşusu Can:

-Verseydin ya Sıddık amca, gün gelecek bu fiyata da müşteri bulamıyacaksın." Dediğinde:

-Ölemi! du bahak, Allah bizi biliyo" diyor. Bu arada pazarlamacılarda tanıdıkları Fikri Beye haber vermişler müşteri olarak Fikri Beyde çaktırmadan dükkanı göz altına almıştı. Sıddık Efendi gelen müşterilere dükkanı vermeye vermeye en son bir müşteriyle münakaşa eder. Müşteriye: " -Yaharın gene vemen beş yüze. Beş yüze olumu canım" der. Tesadüfen Can beyde dükkandadır. Can müşteri varken eğilip Sıddık amcanın kulağına sessizce:

- Bak bunu da bulamayacaksın ver kurtul" demişti. Sıddık Efendi birden parlayıp Cana çatmış:

-Hep sizin yüzünüzden veremedük dükkanı" deyip, müşteriyi kovmuştu dükkandan. Komşusu Can bir gün pencereden baktığında dükkanın önünde bir hareketlilik görür. Bir pikap gelmiş buzdolabını yüklüyorlar. Can üşenmez iner aşağı Sıddık Efendinin oğlu Yavuz'a sorar:

-Kaça devrettiniz dükkanı?" diye. Yavuz:

-Yalnız iki yüz milyona buzdolabını sattık, biriken kira borcuna karşılık rafları dükkan sahibine bıraktık" der. Bu arada bir yığın tarihi geçmiş baharatlar, konserveler, ufak tüplerdeki kalem uçları gibi satılmayan malları da dışarı yığarlar. Mahallenin çocukları, konu komşu alır malları da Sıddık Efendi 'kurtulduğunu' sanır dükkandan. Aradan beş altı ay gibi bir zaman geçer, dükkanda kiralık yazısı halen durmaktadır. Dükkanın çevresinde bir adam dolaşır. İki ellerini siper ederek dükkan camından içeri bakmaktadır. Adam dükkanın ne kadar zamandır boş olduğunu bilmektedir. Sıddık Efendinin kiraladığı fiyattan daha da aşağı dükkanı kiralar. Adam dükkana fazla masraf yapmaz. Rafları,vitrinli dolabı, meşrubat soğutucusu mevcuttur. Güzelce bir temizlettirir ve dükkanın altındaki depoyu sürümü çok olan mallarla tıka basa doldurur. Vitrinli koca buzdolabını da getirip yerine yerleştirir, kanuni işlerini halleder işletmeye açar dükkanı.

Peşin aldığı malı veresiye vereceği zaman, fiyat hanesini boş bırakıp müşteriden parayı alacağı zamanki zamlı fiyatı uygular müşteriye. Yeni dükkan sahibi Fikri Beydi. Müşteriyle arasına bir mesafe koymuş, kendi sisteminden asla taviz vermiyordu. Gazetenin haricinde, domates, soğan, salatalık, patates gibi ürünler koydu.

Zaten bakkalı devralırken kazanmıştı. Sıddık Efendi çok yakınlarında açılan başka marketten dolayı şok olmuştu zamanında. Müşterilerine de market açıldı da ondan işletemedik dükkanı diyordu. Fikri Beyin her fikri

müşterilerinin hoşuna gidiyordu. Bakkal müşterisinin çok çeşit gibi bir beklentisi yoktu. Bunu bakkallar nasıl kurtulurdaki yazıda da okumuştu.

Grosmarketin yaptığı bakkala mal koyma deneyinde 1250 çeşit malın 425 adedi işlem görmesine rağmen bu 425 ürünün 163 çeşidi cironun % 90 ını oluşturuyor diğer satılamayanlarda stokta bulunuyor. Sıddık Efendi stoktan kaybetmişti. Evinin tam karşısındaki arı gibi çalışan bakkalına baktıkça üzülüyordu. Bir gün bakkaldan alışveriş yaparken bakkalın yeni sahibi Fikri Bey Sıddık Efendiye:

-Beni tanıdın mı amca?" dedi. Sıttık Efendi:

-Yooh ne biim canım kimsin." Fikri Bey:

-Hani bana bir milyara dükkanı devretmemiştin ya işte ben o kişiyim. İki yüz milyona buzdolabını aldım. İki yüz milyona da içini raflarıyla birlikte devraldım. İçinde bir aylık kirası da dahil." Sıddık Efendi dokunsalar ağlayacaktı. Birde üstelik vergi çıkıp gelmişti işlettiği zamandan kalan. Hiç bir şey söylemeden sessizce ayrıldı dükkandan.

RESİMLER BİR BELGEDİR

Fotoğraflarım yorgun çıkar anılarımdan. Biraz sararmış, birazda geleceğine umut taşımadıklarından üzgündürler. Acaba diyorum kaç nesil önceki yakınlarımın fotoğrafları var arşivimde. Çocukluğumun fotoğrafları çocuklarımın elinde harcanmış, yerlerini arkadaşları ve kendi çocukları alıvermiş.

Bir fotoğrafın doğasında neler saklı, sizi nerelere alıp götürür, nasıl kendinize geldiğinizin farkına varmazsınız bazen.

Doğanın yok olması gibi, insan doğasını da fotoğraflarda incelediğimizde; kendi cildine bakım yapan bir insan yüzü ile bakımsız bir insanın arasındaki farkı da fotoğraflarda görürüz. İnsan yüzündeki ufacık bir yara izi, insan psikolojisini nasıl etkilerse, doğamızdaki insan eliyle yapılan tahribatlarda insanı etkiliyor. Yara izleri estetik ameliyatlarla nasıl gideriliyorsa, doğamızın bozulan çehresini de daha çok ağaçlandırarak, nehirlerimizi kirletmeyerek, dere yataklarını yerleşim alanına açmayarak güzelleştirebiliriz. Fotoğrafçılık sanatı güzelle çirkini ayırt etmeye yarar. Bir bakarsınız bir anı olarak çektiğiniz fotoğraf, günün birinde bir

belgesel fotoğrafa dönüşüvermiş.

Geçenlerde fotoğrafla ilgili bir haber dikkatimi çekti. Bir bayan arkadaşından bayram tebriki alıyor. Tebrik kartı üzerindeki fotoğraf dikkatini çeker. Fotoğrafta bir şehir ve o şehrin bir caddesinde bir bayan elinde bir çocuk arabası, içinde dünyalar tatlısı bir çocuk. Fotoğraf yaşlı kadında bir şeyler çağrıştırmış olacak ki dikkatlice inceleme gereği duyar. Şehrin caddeleri, binaları, yabancı değil. Sanki bu yeri biliyorum diye düşünür bayan. Sonra çocuk arabasını kullanan bayanı tanır. Bayan seneler öncesi ölen annesinden başkası değildir. Tabiî ki çocuk arabası içersindekinin de kendisi olduğunu hayretle fark eder. İşte arkadaşının bilinçsizce gönderdiği bir kartpostal bir 'anı' resmine dönüşüvermiş.

Belediye başkanları, iktidardaki siyasilerimiz çarpık şehirleşmeyi ve imar bozukluğunu halkına hoş göstermek için şehrin eski renksiz fotoğraflarıyla, yeni teknolojinin imkanlarıyla çekilmiş üç boyutlu renkli fotoğraf karelerindeki aynı mekanı fotoğraf sergisi açıp ta fotoğrafları sergilediğinde halk gelişmeyi takdirle karşılar ve belediye başkanlarına övgüler yağdırırlar. Ama vatandaş hiçbir zaman şu soruları yetkililere sormayı aklına getirmez.

O mekanın, siyah beyaz resmin kerelerindeki manzarada, servi ağaçlarının yeşilliğini göremez, ağaçlardaki kuş seslerini duyamaz, akan deredeki berrak suyu ve mesire yeri olarak kullanılan o güzelim yeşil çimenlerle kaplı doğayı hiçbir zaman göremez. Hele hayvanların özgürce dolaştığını, otlandığını düşünemez.

Bu tür resimler bir belgesel nitelik taşımaktadır aynı zamanda. Geçmişle günümüzdeki gelişmeleri takip ederek insanlar ne kazanmış nelerini kaybetmiş, resimler çok şey ifade eder. Dahası araziler üzerinden kimler nemalanmış kimler büyük servetler kazanmışlar bunları resmi ağızlara sormak gerekir. İşte fotoğraflar bu soruyu sorduran somut belgelerdir de aynı zamanda. Çok değil otuz sene öncesinin tuz gölünde gölün kullanabilirliğinin büyüklüğünün temizliğinin gölün içersinde yaşayan hayvan türleri ile ilgili güzel fotoğraflarının, bugünün fotoğraflarıyla karşılaştırılması karşısında gördüklerimiz yüreklerimizi sızlatıyor. Birçok drenaj kanallarının göle verilmesiyle hayvan neslinde azalmalar olmuş hava fotoğrafları ile tespitlerde, gölde çok büyük küçülmeler görülmüş kirlenmişlik ve koku adeta tuzu bile kokar duruma getirmiştir. Tuz gölüne akan suyun azalması ve yer altı sularının çekilmesinden dolayı gölde büyük ölçüde su seviyesinde düşüşler olmuştur. Tuz gölü Van gölünden sonra yurdumuzun ikinci büyük gölüdür. Tuz gölüne dökülen en büyük akarsu Konya'nın şehir kanalizasyonudur.

Yat turizmiyle ünlü Göcek Koyunun 49 yıllığına birçok işletmelere ve otellere verilmesi neticesi sahil şeridi gemi barınaklarıyla dolmuş doğal güzellikler

kaybolmuştur. Tabiî ki bu tür misalleri çoğaltabiliriz. Baraj ve yol yapımıyla ilgili tahribatlar, getirisi ve götürü sü hesaplanmadan açılan maden sahaları, ormanlık alanın yok edilerek konuta dönüştürülmesi. Orman içi köylerimizde betonlaşma, ağaçların kesilerek ormanın yok edilmesi.

Daha birçok konularda eskiden çekilen resimlerle birçok işlemler görmüş, yaralar almış doğanın şimdiki görüntüleri arasındaki çirkinliği gözler önüne sermektedir fotoğraflar. Onun için bizlerde birey olarak güzelliklerimizi fotoğraflar çekerek gelecek nesillere birer belge olarak iletelim.

